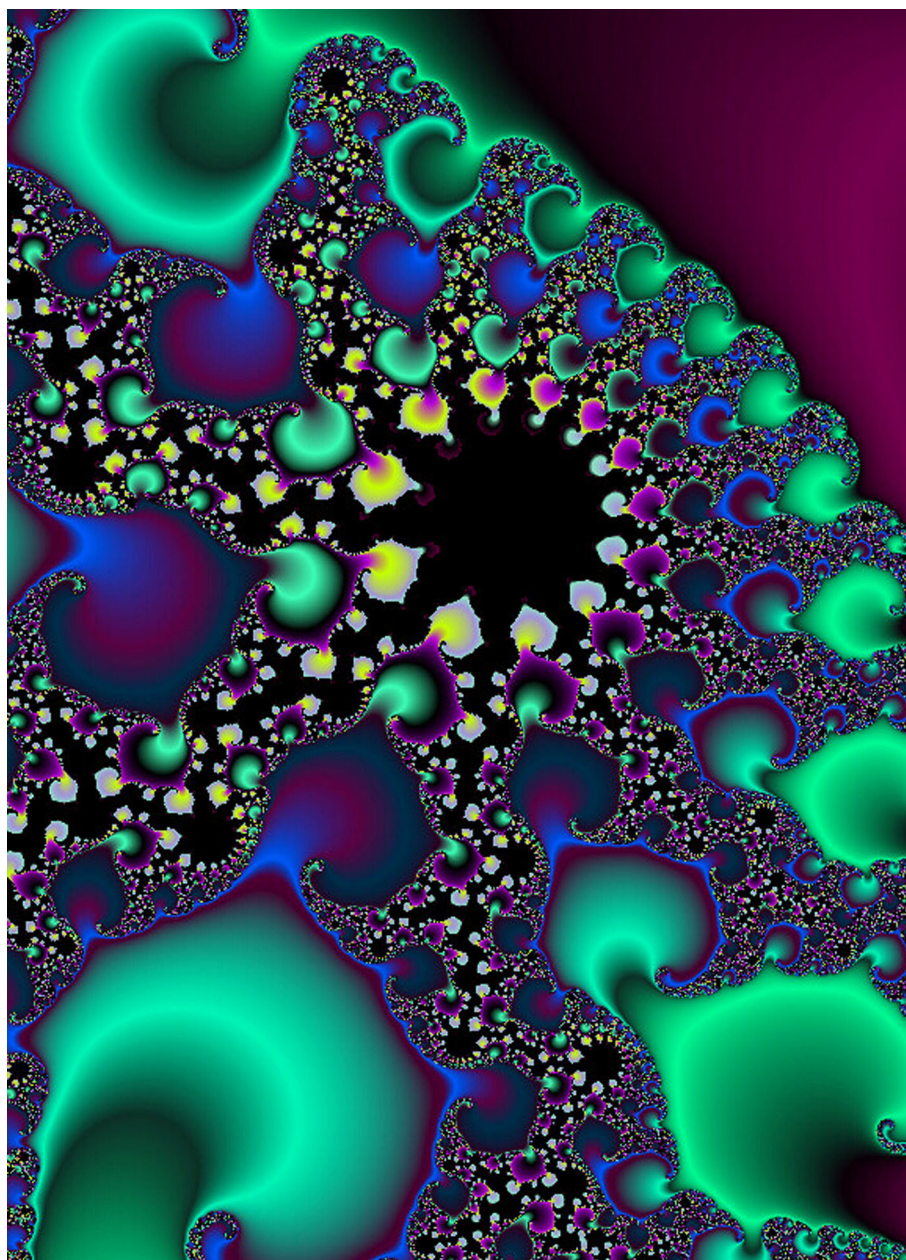

DEN NY VERDENS.
impuls

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 1 - MARTS 2005

- Gud på anklagebænken
- Alt er underværk....
- Bibelen i Bibelen
- Hvem var Sunyata?

Tidsskrift for åndsvidenskab

Karmavirkninger

Når menneskene nu i den ny verdensgenløsningsepoke vil møde store, mørke karmavirkninger af alle de mange ulykker, krige, lidelser og unaturlig død, de har påført mennesker og dyr i tidligere jordliv, er det jo netop for, at de ved selvoplevelse kan komme til at kende forskel på godt og ondt.

Men al den lidelse ville ikke nytte noget som helst, hvis ikke den befordrede udviklingen af den humane følelse. I samme grad, som denne følelse udvikles, i samme grad kan dets ophav ikke nænne at gøre andre væsner fortræd. Men denne evne giver ikke mennesket teoretisk viden, og uden viden kan dets humane evne afspores. Den blot og bare humane følelse uden logisk eller intelligensmæssig styrelse kan misbruges og blive til en meningsløs udfoldelse, vi har givet udtrykket "tossegodhed".

Den humane evne har det gode ved sig, at den afføder i dens ophav stor interesse for spørgsmål med hensyn til godt og ondt, som det føler livsvigtigt at få besvaret. Det er denne indstilling, der gør væsenet modtageligt for verdensgenløsningen.

I denne det tyvende århundredes verdensgenløsning drejer det sig ikke om en partiel del af menneskeheden, men derimod hele menneskeheden. Den vil blive moden eller prædestineret til modtagelse af den evige sandhed i en utilsløret form som kosmisk videnskab.

(Martinus i artiklen "De kosmiske kræfter bag verdensgenløsningen")

Indhold

3	<i>Martinus:</i> Bibelen i Bibelen	34	<i>Martinus:</i> Martinus analyser kontra bibelske dogmer
6	<i>Rudolf Steiner:</i> Indvielse i vor tid	36	<i>Ruth Olsen:</i> Mennesket og virkeligheden
7	<i>Gunder Frederiksen:</i> Samvittigheden	37	Om bøger
10	<i>Ruth Olsen:</i> Oahspe - a cosmon bible	37	<i>Gunder Frederiksen:</i> Sjæleskæbner
13	<i>Per Bruus-Jensen</i> Gud på anklagebænken	38	<i>Gunder Frederiksen:</i> Det tredje Testamente
18	<i>Albert Einstein:</i> Religion og videnskab	38	<i>Lise Grandt:</i> På rejse med sjælen
20	Dialog	39	<i>Ruth Olsen:</i> Min spirituelle dagbog
22	<i>Ruth Olsen:</i> Vor tids Alladin	39	<i>Ruth Olsen:</i> Digte og visdomsord
23	Vølvens spådom	39	<i>Ruth Olsen:</i> Det spirituelle menneske 1. og 2.
24	<i>Harry Rasmussen:</i> Alt er underværk	40	<i>Flemming Martinussen:</i> Det guddommelige Kosmos
29	<i>Ethel Solhauge:</i> En dansk mystiker	41	<i>Birgit M. Madsen og Søren Jensen:</i> Det Tredie Testamente
31	<i>Ruth Olsen:</i> Mere om Sunyata	44	Hvad børn dog siger!
32	<i>Swedenborg/Ruth Olsen:</i> Bibeltolkninger	45	Kort fortalt
		50	<i>Gunder Frederiksen:</i> Astrologi - snyd og bedrag?
		51	<i>Ruth Olsen:</i> Det ideale og det mulige
		52	Møder

Den Ny VerdensImpuls nr. 1/2005

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
og

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk

Layout: Tina Raahage
Tryk: Idé og Tryk ApS, 5620 Glamsbjerg
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

180 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **200 kr**, portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. maj 2005**

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

BEMÆRK DEN NYE E-MAIL ADRESSE

Forside:
Fraktal fundet på internettet

Så skriver vi 2005

Et nyt år - men ikke en ny regering. Det er der vel også
en dybere mening med, selv om vi ikke kan se det lige
nu. Der var så mange forudsigelser om kedelige ting, der
skulle ske omkring det nye årtusinde, det var også hvad
Martinus mente, og nok var tsunamien en katastrofe,
men den var dog ikke verdensomspændende.

Der var iøvrigt nærmest borgerkrig i de to områder, det
gik værst udover, så måske var jordskælvet et irritations-
udbrud i jordklodevæsenet? Dens mikrovæsner var for
generende? Det betydningsfulde for os var, for mig at se,
at den gav mennesker i den rige del af verden chancen for
at vise, hvor langt vi er kommet i humanistisk retning.
Giverviljen var overvældende.

I dette nummer ligger et girokort til fornyelse af dit abon-
nement!!! Og her kommer den sædvanlige bemærkning:
HUSK at få skrevet afsender! (Til norske og svenske ab.
ligger det i kuverten!)

Jan Tarbensen har opdateret vort indeks, så det nu dækker
helt fra da dette blad startede i 1986 til og med 2004. De
der er interesseret kan få det tilsendt som en fotokopi,
18 A-4 ark for 20 kr.

Den Martinus-biografi, som jeg har omtalt før og som
Kurt Christiansen er ved at skrive, vil først være færdig
til anmeldelse i næste nummer. Den bliver nok i to bind,
ca. 900 sider og hundredvis af billeder. Det har trukket
ud, fordi der hele tiden er dukket nyt materiale op.

Nu har en mand i USA, Frederic Stogh, sat en engelsk
udgave af Martinus' værk på nettet - som kan ses på
www.thirdtestament.us - jo, det går fremad med at få
Martinus frem i lyset!!

Til sidst vil jeg gøre opmærksom på, at **jeg har fået ny
email adresse!!!!** Jeg har fået en ordentlig bredbånd-
forbindelse og hos en udbyder, der sparer mig for en
masse spam!

Min nye email er: kosmo-info@olsen.mail.dk

Og så vil jeg bare ønske jer allesammen god påske!

Bibelen i Bibelen

I sidste nummer af Impuls refererede jeg en bog, hvori det blev beskrevet, at Jesus ikke blev bogstaveligt korsfæstet, men at det skulle forstås symbolsk dvs som "korsfæstet i den fysiske materie", sådan som vi alle er. (Han blev stenet). Nu har jeg fundet et foredrag med ovenstående titel, som Martinus holdt d.26.marts 1944, hvor han for mig at se bekræfter dette. Følgende er et uddrag af dette foredrag. Heri er en forklaring om, hvordan bibelen ikke er historisk videnskab men symbolske fortællinger om menneskets generelle situation, beregnet for troende. (Ruth)

v/Martinus

Som et eksempel på Bibelens ejendommelige inderste væsens urokkelighed skal jeg her påpege Bibelens påskeberetning. Den er jo udadtil ganske vist fortalt som en beretning om en tildragelse, der skal have fundet sted århundreder tilbage. Den udtrykkes altså som et stykke "historie". Men i kraft af et kosmisk klarsyn vil det være let at se, at denne betragtnings inderste væsen i hovedsagen ikke er at pointere en stedfunden tildragelse som et stykke "videnskabeligt begrundet historie". Det magtpåliggende i nævnte dramas beretning og dennes indførelse i Bibelen er ikke dets historiske data. Disse er i realiteten menneskeheden ganske uvedkommende.

Beretningens overleverede bogstavform er da heller ikke af en så fyldestgørende og bekræftende natur, at en moderne videnskabelig forsker alene på den tør betragte påskedramaet som en virkelig historisk sandhed. Det moderne videnskabeligt indstillede menneske kræver nøgterne kendsgerninger. Det må have konkrete analyser, rodfæstede i den absolutte virkelighed. Og Bibelen er således ikke beregnet på det menneske, der udelukkende kun interesserer sig for historiske data.

Men derimod har påskeberetningen et stort budskab til dem, der hungrer efter viden på sjælens, hvilket vil sige på tankens og viljeføringens område. Nævnte beretning udgør nemlig et uomstødeligt stykke psykologi. Igenem dens personers handlemåde viser den de forskellige sindstilstande, der behersker den jordmenneskelige almenhed. Den viser den sjælelige indstilling, tankegang, viljeføring eller handlemåde, der fører til sejr over den jordmenneskelige sfæres primitive dyriske instinkter eller drifter.

Påskeberetningen har således mere til opgave at være en sjælelig eller psykologisk vejledning for det almene jordmenneske, end den har til opgave at være en fortælling om nogle mennesker, der engang har levet. Om Jesus af Nazaret, Pilatus og Kajfas og de andre navngivne personer i dramaet har eksisteret eller ikke, ja, ligegyldigt om hele påskeevangeliet udelukkende kun er digt, kan dette ikke forringe beretningens rent psykologiske værdi een eneste tøddel, selv om den i et sådant tilfælde jo ganske er uden historisk værdi.

Da påskeevangeliet således er en åbenbaring af en virkelig psykologisk viden, formet som et drama, hvis personer hver især udtrykker virkelige, eksisterende sjælelige tilstande, kan man ikke fjerne disse personer fra

dramaet uden at måtte erstatte dem med andre personer med nøjagtig de samme sjælelige tilstande eller sindelag. I modsat fald måtte påskeevangeliet dermed ophøre med at være en åbenbaring af den virkelige psykologiske viden eller videnskab, det i sin bibelske form udgør.

Det vil derfor være åbenlyst, at hvad vi så end vil få at indvende imod påskeevangeliet, så vil dets stabilitet som

psykologisk sandhed umuligt kunne røkkes. Siger vi, at Jesus aldrig nogensinde har eksisteret, bliver vi nødsaget til at erkende, at så har der eksisteret en anden mand med den sjælelige tilstand, der udgør Jesu mentalitet. Siger vi, at Kajfas ligeledes heller ikke har eksisteret, må vi, for at blive i kontakt med den virkelige psykologiske videnskab, erkende en anden mand med Kajfas karakter. osv. Og således må vi erkende påskeevangeliets personer som symbolske udtryk for urokkelige psykologiske kendsgerninger.

Principperne fortalt i symboler

Påskeevangeliet er således en beretning om det virkelige livs absolutte principper fortalt i symboler. Men beretningens drama er ikke udspillet. Det foregår i levende kød og blod omkring os som realistisk virkelighed i dag mere end nogensinde, ligesom de i dramaet rollehavende personer vandrer levende rundt iblandt os. Ja vi, du og jeg, samt alle vore medvæsner, udgør dem, der evigt vil give dramaet liv. I dag vandrer vi rundt i "det hellige land". Nogle af os er på vej imod Jerusalem og holder indtog der.

Andre er i færd med at spise "påskemåltid" sammen med deres "disciple" (familie, venner og bekendte). Atter andre er på vej til "ypperstepræsterne og de skriftkloge" for at tjene "de tredive sølvpenge". De har gjort det til levevej at forråde medvæsner og overgive dem til korsfæstelse, tortur, ulykke og død blot for at få deres egne egoistiske begær tilfredsstillende. Endvidere er nogle ved at begå selvmord af fortvivlelse over at have manifesteret en sådan væremåde. Jo, Judas er ikke mindre virksom i dag end for nitten hundred år siden.

Den fornægtende Petrus dukker også op hist og her. Er der ikke netop i dag mennesker, der det ene øjeblik fornægter deres "mester", deres "discipelskab", fornægter deres religiøse tendenser samtidig med, de i det næste øjeblik kan hugge "øret" af "ypperstepræstens svend" for at forsvare "mesteren" og de nævnte tendenser? Og den gode "discipel Johannes, som Jesus elskede", lever han ikke også i dag? Findes der ikke i dag trofaste og kærlige, forstående væsner, man kan betro sit hjertes løndom, selv om "farisæerne" og "de skriftkloge" har ynglet og ligefrem er talrige på gader og stræder, søgende med ond kritik at nedkæmpe alle andres meninger, opfattelser og viden og med en stærk buldrende selvros eller udbasunerings af egne "store fortjenester" tror at kunne gøre sig blændende beundringsværdige?

Og så er der endelig tilbage selve hovedpersonen i dramaet, selve "mesteren" eller Kristus, hvor er han i dag? Ja, hans fysiske rolle var jo at dø på korset. Det var den del af hans rolle, der var mest tilgængelig for fysiske sanser. Vi vil derfor også i dag finde den "døende Kristus på

korset". Og han er endog meget mere udbredt og synlig, end De måske aner. Det jordiske menneske er nemlig "korset". Dets fysiske legeme med sine udstrakte arme danner "det levende kors", et kors overfor hvilket alle andre kors udelukkende kun kan være symboler.

Dette "kors" er beregnet på at bære "mesterens legeme", og bliver derved, fra at være et tarveligt "henrettelsesmiddel", ophøjet eller forherliget til at være et lysets symbol for evige tider. Men dette "kors" er jordmenneskene i almindelighed ikke bevidst i. Deres dyriske herkomst lader dem i første instans være så travlt beskæftigede med at albue sig frem, at de dermed "korsfæster" andre. De er så optaget af dem selv, at de slet ikke ænser, hvad det er, de gør overfor deres næste. Her er det, at "mesteren" eller det indviede væsen siger om dem, at "de ikke vide, hvad de gøre".

Er det ikke således, at påskeberetningen udtrykker verdensgenløserens eller det største menneskes syn på sine bødler, syn på røvere og mordere, syn på de såkaldte "syndere"? Og er det ikke i kraft af disse "synderes" egoistiske albuen sig frem på næstens bekostning, at de netop kommer til at spille rollerne som røvere og mordere eller de andre mod næstekærligheden stridende roller i påskeevangeliet?

Påskeevangeliet udgør således i sig selv et psykologisk udtryk for, hvorledes næstekærligheden fører opad mod fuldkommenheden, mod den absolutte lykke, medens dens modsætning ukærligheden eller hadet absolut fører nedad mod ulykken eller til kulminationen af lidelse. Nævnte evangelium er således et guddommeligt dokument, en ufejlbarlig vejledning eller kortlægning af jordmenneskets vej til lyset.

Og det er altså her på denne vej, vi genfinder det jordiske menneske. De forskellige roller i påskedramaet er de forskellige mentale stadier, jordmennesket på denne vej må passere, må erfare og opleve. Og vi finder således her nævnte væsen mere eller mindre i færd med at "forråde" eller "forsvare" mesteren. Det er i færd med at anklage og dømme ham samtidig med, at det undertiden forsvarer ham. Denne "mester", denne "messias" eller Kristus er dets eget inderste og dybeste "Selv" eller Jeg, det "noget" i dets inderste væsen, der udgør en gnist af Guddommen.

Men det ved ikke her, hvad det gør. Det ved ikke, at jo mere det piner andre væsner eller er ukærlig og hensynsløs overfor dets næste, jo mere "korsfæster" det sin egen åndelige eller kosmiske bevidsthed, det i det selv vordende eller kommende individuelle "kristusvæsen". Men desto vældigere det således, omend ubevidst, "korsfæster" sig selv og derved kommer i lidelsens smeltedigel, desto hurtigere bliver det ført mod det stadium i "korsfæstelsen", hvor det kan udbryde: "Det er fuldbragt". Og dertil skal det jo. Dette stadium er dets foreløbige mål.

Og hvad er det så, der er fuldbragt? Ja, det er dette, at man nu ikke mere hverken albuer sig frem på andres bekostning eller på anden måde "korsfæster" sine medvæsner, men "elsker sin næste som sig selv". Men inden man når det fuldkomne stadie på "korset", må man gennemgå dyrets degenerationsstadier, hvilket er det samme som at opleve alle de forskellige førende roller i påskedramaet, lige fra Kajfas og Judas til Johannes og Jomfru Maria.

Man må således opleve det intolerante, hadefulde og dødsdømmende sindelag, som "yppestepræsterne" og de "skriftkloge" i dramaet udviste. Man må gennemleve det blinde forræderiske tankesæt, der bragte Judas til selvmord, ligesom man også, som Johannes, må opleve at kunne udstråle den hjertevarme atmosfære, der gør, at man bliver "elsket af mesteren".

Endvidere må man som Jesu moder opleve smerten ved at se det dyrebareste objekt for ens inderligste kærlighed, væsnet af ens eget kød og blod, blive fornedret, hånet og korsfæstet, samtidigt med, at man til andre tider ligesom Petrus må opleve at lyve sig fra sit kendskab til mesteren, og senere som de øvrige disciple, i rædsel for

yppestepræsterne, i frygt for døden, i angst for sit eget liv flygte bort fra Jerusalem, bort fra begivenhederne, overladende mesteren til sin egen skæbne.

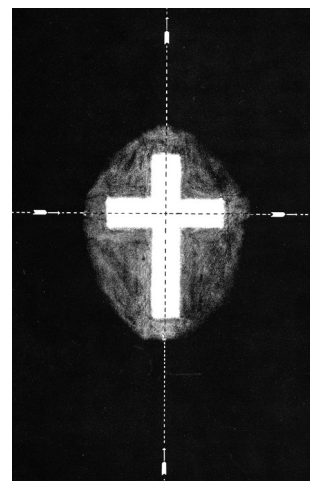
Ja, hvilke førende roller indenfor påskedramaet går ikke i dag igen i jordmenneskets daglige liv? Er der i det hele taget nogen art af jordmenneskelig skæbne, der ikke har sin principielle pendant i en eller anden af påskedramaets personers tankearter? Er disse tankearter ikke netop en åbenlys demonstration af det principielle i det til dato manifesterede jordmenneskelige daglige liv? Dette daglige liv er således en oplevelse, der må føre sit ophav til Gethsemane i fortvivlelse, svigtet af dem, det troede at kunne stole på eller med sine nærmeste sovende og dermed overladt til sig selv alene i uhyggenattens mørke atmosfære med dødsangstens drømme, fantomer og mareridt.

Gang på gang må jordmennesket tilbage til Gethsemane og der kæmpe fortvivlelsens kamp med sin egen forfølgelse af sig selv eller der opleve dette, at bede om at blive fri for lidelsens bitre kalk, indtil det endelig til sidst forstår og derefter råber til Gud: "Ske ikke min, men din vilje". Og se, ind i den kulsorte nat, ind i den bedendes sjæl flammer lyset fra Guds engels strålevæld. Og med sin overjordiske hånd tørrer det himmelske sendebud dødsangstens sveddråber fra det lidende væsen. Et under er sket. "Dyret" er blevet menneske.

Og nu går vejen mod forherligelsen, mod ophøjelsen. For øjnene af hævngherrige forfølgere, falske ypperstepræster, farisæere og intolerante skriftkloge, forræderiske venner, røvere og mordere og andre vildfarne sjæle, skal "Guds billede" nu forenes med "korset", og "korset" skal blive Guddommens bevidsthed, åbenbaret i kød og blod.

Og fra dette "levende kors" sender det fuldkomne menneske nu den ene store mentale lysglorie efter den anden ud over Jorden. Hen over kontinenter og have, oaser og ørkner, lande og folk, vibrerer den evige røst: "Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør". Den opstandne gudesøn ser i menneskeheden sin evige fader og fornemmer derved sig selv som en "menneskenes søn".

Denne "søn" kender gengældelsens evige love. Han ved, hvilken skæbne, der venter hans bødler, og beder i fornemmelsen af sin næstekærligheds altoverskyggende ild menneskeheden, der jo er den del af Guddommen,

igennem hvilken gengældelsen fuldbyrdes, om at tilgive nævnte bødler, og bad dermed i virkeligheden om tilgivelse for alle "syndere".

Den tilbagevendende "fortabte søn" har erfaret, at "det et menneske sår, skal det høste". Han ved derfor, at menneskeheden kun kan "høste tilgivelse" ved at så tilgivelse. Da han ved, at "tilgivelse af uret" er næstekærlighedens og visdommens skønneste frugt, og at denne frugt igen er "himmeriges rige", vidste han også, at hvis han kunne få menneskeheden til at "tilgive uret", ville den derved blive løftet op til et højere plan. Han vidste, at "hans rige" da kunne blive af "denne verden".

Som vi her har set, er påskeevangeliet ikke blot og bar en fortælling om nogle personer, der engang har levet, men udgør i virkeligheden den første fundamentale åbenbaring

af "åndsvidenskab" eller Guds plan med det ufærdige menneske. Ja, er den ikke netop selve "åndsvidenskaben"s fødsel? Den er ganske vist ikke i sin bibelske ordform fremtrædende for os som en direkte konkret analyse. Men vi kan dog umuligt komme udenom, at den med sine specielle personer og det samlede drama, som sammenspillet af disse karakterer udtrykker, er et fuldstændigt symbol eller udtryk for den skæbne, som ethvert eneste enkelt jordmenneske lever i.

Påskeevangeliet er således et symbol på Guds plan med jordmennesket. Det er et billede af de almene erfaringer og oplevelser af fejltrin, der tilsammen danner den smertens eller korsfæstelsens vej, der er den absolut eneste, der fører til visdommen, til indvielse, til opstandelse.

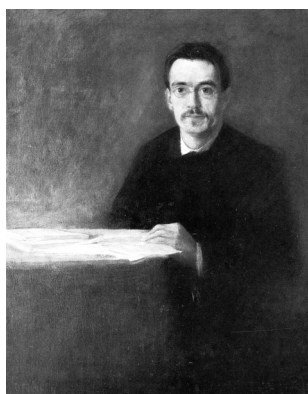
(Copyright Martinus Idealfond)

Indvielse i vor tid

I slutningen af en lille bog fra 1911 skrev *Rudolf Steiner*:

Nutidens mennesker og med dem vore videnskabelige forskere tror sig frie i deres udelukkende mod det fysiske rettede forstandsverden. Frie til en vis grad kunne de blive, hvis de ville erkende, at deres forestillinger om virkelighed, ja om verdens stoffer og kræfter, om menneskets historie og kulturudvikling, ikke er andet end massesuggestion.

En gang vil bindet falde fra deres øjne, og da vil de først erfare, hvor meget der er sandhed og hvor meget der er fejltagelse i, hvad de tænker om elektricitet og lys, om menneskers og dyrs udvikling. Videnskabens naturanskuelse er også en religiøs bekendelse. De der vil søge sandhedskernen i alle bekendelser, gør det ikke bare hos

Buddha, Moses og kristus, men også hos de videnskabelige forskere.

Men de åndsvidenskabelige bøger er egnede til at lære os at gennemskue vore suggestioner. Forsåvidt kommer det ved sådanne bøger ikke blot an på, hvad der bogstavelig står i dem, men på de skjulte kræfter, som førte forfatterens penne, og som trænger ind i læserens årer, så at disse bliver gennemstrømmet af et nyt sandhedssind. Den læser, som får det rette indtryk af sådanne bøger, bliver forstandsmæssig til en vis grad indviet.

Sådanne bøger forelægges ham ikke blot som almindelig lektüre men i den hensigt, at de kræfter hvormed de er skrevet skal opvække slumrende kræfter i ham, omend også disse kræfter til en begyndelse kun kan tilhøre forstandssjælen. Men i vor tid gives ingen ægte indvielse, som ikke passerer gennem forstanden. Den som uden hensyntagen til forstanden vil være fører til "de højere hemmeligheder", kender ikke tidens tegn, og han kan kun sætte nye suggestioner i de gamles sted.

Samvittigheden

v/Gunder Frederiksen

Hvad er samvittighed? Det er der lige udkommet en bog om, som en læser har henledt min opmærksomhed på. Ifølge bogens forord startede den som en selskabsleg, hvor man giver hver af deltagerne et ord f. eks "dumhed" eller "vilje" eller andet, som man skal sætte ord på. Et eksempel kan også være samvittighed, og det var netop dette ord, der førte til bogen "Ord på Samvittigheden", der er redigeret af Johannes Møllehave, Marie Tetzlaff og Niels Birger Wamberg. Jeg har bladet bogen igennem og overvejet, om jeg vil læse den for eventuelt at anmelde den, men har besluttet kun at citere følgende digt fra bogens forord og derefter skrive om det spændende og kontroversielle emne uden at læse bogen, men blot ud fra hvad jeg selv mener om emnet, så bliver det mere personligt.

Som vi alle har erfaret – næsten til bevidstløshed – kan ens samvittighed være god eller dårlig. Er den god, har vi det godt, er den dårlig, taler man om samvittighedsnag, som kan defineres som *"ubehag ved mentalt eller fysisk at skade en eller flere af sine medvæsener"*. Martinus omtaler samvittighedsnag således: *"–for hver gang der opstår disharmoni mellem viljen og et humant ønske, er det, at væsenet får den reaktion i bevidstheden, vi kalder samvittighedsnag"* (Livets Bog stk 1724)

"Ordbog over det danske sprog" har hele 2 ½ sider om samvittighed foruden en side om afledninger som samvittighedsløs, samvittighedsfuld osv. osv. Ordbogen citerer en kristen definition på samvittighed således: *"En persons faste, konstante opfattelse af hvad der er godt og ondt tjenende som en rettesnor for hans bedømmelse af hans handlinger.* (if. Kristen opfattelse tilføjes, at den er nedlagt i personen af Gud) – Den kaldes også bare en *moralsk følelse.*

Det er altså lige præcis, hvad Adam og Eva ikke måtte lære. Men de spiste af kundskabens træ, fordi Eva fristede

Adam, og så blev de jaget ud af paradiset have. Det vil sige, at de skulle ud af den statiske og udviklingsløse dvaletilstand. De skulle ud og gøre en masse erfaringer og lære at skelne godt og ondt, og det er jo, hvad menneskeheden er på vej til.

Men er det nu Gud, der har nedlagt denne vigtige stemme, som samvittigheden jo er, i os? Eller kan den ikke bare opstå i udviklingens forløb? Eller er det et både-og?

Samvittighed som en frugt af kampen for tilværelsen

Lad os forlade bibelen og gå ud fra, at det såkaldte menneske er udviklet fra mere primitive tilstande til det mere komplicerede væsen, vi nu kender som homo sapiens eller

det "vidende menneske". I denne kontekst tvinges vi til at erkende, at på dyrestadiet er der ikke noget, der hedder samvittighed, for det ville simpelt hen betyde døden. Drab er jo livsbetingende for rovdyret – altså et gode – fordi det er hensigtsmæssigt og betingelse for slægtens videreførelse. I den knaldhårde kamp for tilværelsen er det at få samvittighedsnag over sit naturbestemte fødevalg en dødsensfarlig sag for rovdyret. Det er simpelt hen ensbetydende med at vælge døden. Det vi kalder ondt

– drab, destruktion, at flænse og fortære sin næste – er et gode for rovdyret, da det i modsat fald ville uddø. Og det fortsætter ret langt op i udviklingen også efter, at dyret er begyndt at gå på to ben. Egoisme, som vi så småt er begyndt at tage afstand fra – i al fald teoretisk – var et absolut gode – en nødvendighed for slægtens videreførelse. Som vort udviklingsmæssige grundlag er vi altså egoister. Det er den arv, vil alle er født til verden med, og den sidder godt fast. Men nu er vi alligevel ved i nogen grad at blive sociale væsener. Hvordan er vi blevet det?

Her opstår det afgørende spørgsmål: Hvornår og hvordan vender det? Hvornår og hvordan skifter egoisme fra at

SAMVITTIGHED

Kan man øve ondt med god samvittighed? (1)
Kan man være god med god samvittighed? (2)
Hvis man har samvittighed er den vel aldrig helt god? 3)
Den samvittighedsløse har ingen dårlig samvittighed.(4)

Når den hensynsløse ikke berømmer sin egen hensynsløshed,
Men finder gode begrundelser for sine handlinger,
skyldes det da kun hensynet til andres
ulykkelige kærlighed til det gode? (5)

(Villy Sørensen i digtsamlingen *Vejrdage*)

være et gode til at blive et negativt begreb, som det er for det modne bevidst sociale væsen. Det må, så vidt jeg kan se finde sted på et tidspunkt, hvor kærlighed i form af social følelse bliver et bevidst begreb, og hvornår og hvordan sker det?

Fra starten eksisterer det ikke i dyret på anden måde end i den instinktbaseerede yngelpleje, og den er til trods for, at den er omgivet af et skær af romantik af egoistisk natur. Moderkærlighed er dejligt, men som vi har set fra Martinus, og som også Erich From gør opmærksom på i bogen "Kunsten at elske" også selvsk, eftersom moderen oplever en vidunderlig moderkærlighed strømmende gennem hele sin organisme. En moder - ikke mindst en løvemoder - vil kæmpe til døden for sine vidunderlige børn. Det ser vi også blandt de tobenede mødre. Men moderen skulle jo ikke så gerne have monopol på kærlighed - hvordan ophæves dette monopol? Ja, for det første er den som allerede nævnt ikke ægte kærlighed, idet den er begrænset til afkommet. Naboens børn kan godt være snottede hvalpe, men ikke ens egne. De er bare søde - i al fald til en vis alder..

Social følelse

Egoisme hører sammen med kampen for tilværelsen, så længe fysisk styrke, magt, kold intelligens og snedighed er vigtige overlevelsesegenskaber. Det rejser spørgsmålet, om der kan opstå sociale følelser - eller blot glimt af sociale følelser, så længe tilværelsen er en kamp for overlevelse?

Hvor der er tale om et fælles mål, vil der naturligt opstå en solidaritetsfølelse som en slags gruppeegoisme, hvis denne kamp er fælles for større eller mindre grupper. Hvis det er individuel kamp, så bliver det jo alles kamp mod alle. Men er der tale om grupper, så ser det straks anderledes ud - vi ser det under naturkatastrofer, som vi oplever i øjeblikket i Østen efter tsunami-jordskælv. I modsætning til krige, som splitter, er naturkatastrofer mere sociale - folk hjælper hinanden i nøden.

Naturkatastrofer kan endog stimulere næstekærlighedsevnen - en evne, vi kan have i større eller mindre grad. Så når ofrene og deres pårørende sætter spørgsmålstegn ved Guds ansvar i forbindelse med den frygtelige oversvømmelse i Sydøstasien, der indtraf 2. juledag 2004, så er dette en del - men kun en del - af svaret. Ganske vist vil der altid være nogle, der benytter den kaotiske tilstand til at berige sig - stjæle fra andre. Men der opstår også fællesskabsfølelser, hvad vi også så eksempler på i forbindelse med det omtalte jordskælv.

I det hele taget er lidelser, nød, fattigdom, elendighed nok smertefuldt, frygtelig smertefuldt, men det bærer

en værdifuld løn i sig i form af medlidenheds- og medfølelse - altså evne til kærlighed, som dog i mange tilfælde først kommer til udtryk i et kommende liv.

Her må vi dog standse op, for der er mange tilfælde, hvor smerter og lidelser medfører negative følelser - f. eks. martyrfølelse, had og hævnfølelse over for de, der påfører os smerterne - ja, endog knyttede næver rettet mod himlen er der mange eksempler på. Ateismens sikreste grundlag er de tilsyneladende tilfældige og uforklarlige lidelser. I visse kredse, hvor man ikke er fortrolig med begrebet "det ubehagelige gode" vil også "djævelen" kunne fryde sig ved at opleve en renæssance.

Her må vi erkende, at hvis ikke lidelser kan ses i et evighedsperspektiv kan de ofte virke fuldstændig meningsløse. For eksempel kan man spørge, hvorfor nogle børn fødes til verden med uhelbredelige sygdomme, til bundløs fattigdom uden udsigt til at komme ud af denne fattigdom, til AIDS, som invalider, som dybt åndssvage osv osv., medens andre fødes med en sund og livskraftig organisme, hos rige forældre, hos kærlige forældre, i familier, hvor der er gode muligheder for uddannelse, sundhed, og andre livsforhold. For mange mennesker, der ikke kender de kosmiske principper om reinkarnation og skæbnedannelse kan livet virke tilfældigt og undertiden helt meningsløst. Arv vil i mange tilfælde forklare, hvordan den fysiske side af processen finder sted, men ikke hvorfor. - Og så bliver folk naturligvis ateister, hvis ikke de ligefrem retter deres vrede mod himlen.

I reinkarnationens og skæbnedannelsens lys ser det anderledes ud. Mange mennesker, som i et aktuelt liv har været udsat for voldsomme lidelser, smerter, nød og elendighed, vil i den følgende inkarnation være mentalt beriget med medlidenhedsevne af disse værdifulde erfaringer. – Som bekendt siger Martinus, at alt er såre godt, hvilket jo også er mest passende for en almægtig, alkærlig og alvis Gud. – Men tilbage til Møllehave!

Møllehaves spørgsmål

1. Om man kan øve ondt med god samvittighed?

I visse tilfælde vil nogle kunne – ja! Som det skulle fremgå af ovenstående historiske udredning, så er svaret et spørgsmål om udvikling. På et primitivt stadium er menneskedyret totalt samvittighedsløs og kan torturere og pine sine medborgere – og i værste tilfælde endog føle stolthed ved det. Eksempler er der nok af fra Hitlers og andre diktatorers regimer. Her vil skæbneloven imidlertid læse korrektur – sandsynligvis smertelig korrektur. Samme person vil på et senere tidspunkt i udviklingen – sandsynligvis efter flere inkarnationer – føle væmmelse ved at udøve tortur og nægte at deltage i det, endog på trods af dødstrusler eller udsigt til alle mulige pinefulde straffeforanstaltninger.

2. Om man kan være god med god samvittighed?

Jamen den gode samvittighed er jo netop lønnen for at øve godt, så det ser jeg ikke noget i vejen for. Noget andet er, at det nok ikke er en god idé at gå rundt og prale af sin godhed. Her er en vis ydmyghed nok en bedre idé.

3. Kan samvittighed aldrig være helt god?

Det er ligesom der ligger mere i spørgsmålet. Her kunne man tænke en situation, hvor man f. eks. placerer mere godhed uden for sit eget ansvarsområde end indenfor, hvilket kan give samvittighedsnag i forhold til familien. Jeg husker et tilfælde, hvor Martinus blev spurgt om hjælp til Vietnam, hvilket han faktisk synes var godt nok, men at det var bedre at ofre de gode kræfter inden for ens myndigheds- og ansvarsområde (f. eks. familie, naboer osv.). Hvis det var forsynets mening, at man skulle hjælpe i Vietnam, så var man af forsynet placeret der – født der, flyttet dertil, tildelt en stilling der eller på anden måde fået tilknytning til Vietnam.

Hvis man føler, at ens samvittighed aldrig er helt god, er det jo nok, fordi man stiller ret store – evt. urealistisk store etiske krav til sig selv. I ekstreme tilfælde kan man derved komme til at udstyre sig selv med en yderst uheldig skyldfølelse, hvilket der i høj grad må advares imod. At plage sig selv med dårlig samvittighed over at slå en myg ihjel, er naturligvis ude af proportioner, selv om man må indrømme, at myggen har samme ret til livet som en selv.

Det er naturligvis bedre at få den jaget ud af vinduet og lukke det i en gruelig fart.

Problemet omkring diskrepansen mellem, hvad vi vil og faktisk formår i etisk henseende er på instruktiv vis beskrevet af Martinus i hans analyser over menneskets mentale aksehældning, som det desværre fører for vidt at komme ind på her (se f. eks. Bønnens mysterium 14-15).

4. Den samvittighedsløse har ingen dårlig samvittighed.

Nej, der er ingen indre stemme, der hvisker, at han/hun er på gale veje, når han/hun skader et andet menneske eller dyr. Et sådant jordmenneske vil skruppelløst forfølge sine egne egoistiske mål og tilfredsstille sine helt personlige behov – koste hvad det vil af andre menneskers lidelser og smerter. Ikke blot historien, men også vor samtid beretter om diktatorer, som med hård hånd hersker over deres undersåtter. Men også det vil skæbneloven råde bod på. Nok vil vejen fremad mod en tilstand som det rigtige dvs. kærlige menneske være hård og stenet, men den er tilgængelig for alle, og man vil altid f. eks. ved bønnens hjælp kunne få assistance, hvis ønsket er til stede. Selv en Hitler kan således i en fremtidig inkarnation fremtræde som velgører, når skæbneloven læser korrektur på hans handlinger, og når han i tilstrækkelig grad har oplevet, at omgivelserne flygter fra ham

5. Når den hensynsløse ikke berømmer sin egen hensynsløshed, men finder gode begrundelser for sine handlinger, skyldes det da kun hensynet til andres ulykkelige kærlighed til det gode?

Ulykkelig kærlighed plejer at opstå, når man ikke får den, man har kær. I dette tilfælde får man altså ikke det ”gode”, som man gerne vil have og evt. mener sig fortjent til. Her må han jo gribe i egen barm. Hvor meget af det ”gode” har han fortjent, når han er hensynsløs? Kærlighed kommer sjældent af sig selv. For mig at se er medicinen at vise omsorg, hjælpe, hvor der er brug for det. Ved man ikke, hvordan man skal begynde, da bed til Gud om at få lov til at være til gavn og glæde for andre. Som verden ser ud, er der mere end nok at tage fat på.

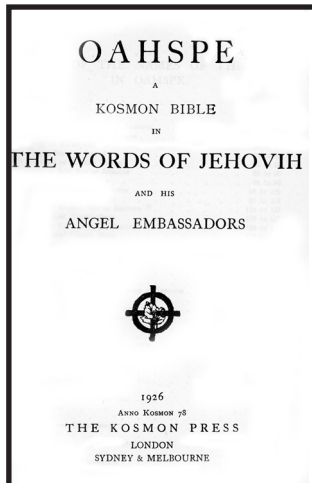
Det er, som om spørgeren antager, at når andre ikke magter det gode, så undlader han at berømme sin egen hensynsløshed.

Jeg tvivler på, at det ikke blot er hensynet til, at andre ikke magter det gode, der er årsag til, at han ikke praler af sin egen hensynsløshed. Det kan der være mange andre grunde til. f. eks. at der ikke er noget at berømme sig eller prale af. Det kan jo også være den stille samvittigheds stemme, der er årsag til, at han ikke berømmer sin egen hensynsløshed. – Og det er vel godt nok?

OAH SPE - A COSMON BIBLE

v/Ruth Olsen

I Impuls 3-04 efterlyste jeg en bog med det underlige navn Oahspe, som jeg havde læst om i et gammelt blad. Nu har en behjertet abonnent foræret mig sit eksemplar

- 900 tætskrevne sider på gammel-engelsk. Forfatteren John Ballou Newbroug (1828-1891), en tandlæge i USA, fik efter sigende det hele via automatskrift, dvs det var nogle åndelige væsner der førte hans hænder på skrivemaskinen.

John var født på en gård i Ohio. Som barn havde han visse psykiske evner, som dog blev undertrykt af hans meget jordnære far. Men i

ungdomstiden søgte han spirituelle, hovedsageligt teosofiske, kontakter. Han blev vegetar og levede i så høj grad, han kunne, efter "opskriften" for en spirituel udvikling og fik da også flere psykiske evner. Han var iøvrigt gift to gange og havde tre børn.

Oahspe er på mange måder en mystisk og svært forståelig bog. Den forekommer mig ret "gammel-testamentlig". Den er delt op i flere "bøger", der mest består af kaskader af højtidelige religiøse udsagn om Gud, verdens skabelse og menneskenes fortid og udvikling. Noget af det passer med Martinus' lære, andet gør ikke. Noget af det er logisk underbygget, men det meste er blot påstande, som det er vanskeligt at forholde sig til. Den kaldes en "Kosmon bible", fordi den paradisiske tilstand, der vil opstå på Jorden til sidst, kaldes "the kosmon æra".

Det, jeg synes er det mest interessante ved bogen, er beskrivelsen af, hvordan skabelsesprocessen rent praktisk foregår. Det vil jeg forsøge at fortælle lidt om her, sådan som jeg har forstået det. Ind imellem føjer jeg nogle betragtninger fra bl.a. Martinus eller naturvidenskabens frontforskere til. Det er ikke til at vide, om det bogen fortæller er rigtigt, men jeg synes, det lyder rigtigt og er ihvertfald ret tankevækkende.

En skabelsesberetning

I det evige verdensalt fødes hele tiden et utal af små og store verdner, som lever kort eller længe, modnes og dør. Metoden er *spiralbevægelse*! En spænding mellem to modsatrettede kræfter bygges op og begynder sin kosmiske spiraldans. Universet består af en uendelighed af spiraldannelser af forskellige størrelser og på forskellige udviklingstrin. Nogle bliver aldrig synlige for menneskelige sanser, andre bliver til kæmpestjerner eller "massive" planetkolosser. Roterende energihvirvler overlapper hinanden og skaber et væld af interferensmønstre, formgivende felter. Men intet sker tilfældigt, alt følger en lovmæssig plan.

I begyndelsen er en hvirveldannelse aflang, med "hoved og hale" ligesom en komet, men efterhånden som den modnes, og hvis den ikke dør i en ung alder, får den samlet så meget "stof" op fra omgivelserne, at den antager en mere rund form. Stoffet presses mere og mere sammen i hvirvlens center, og til sidst bliver det måske synligt selv for menneskelige sanser. Sammenpresningen skaber høj friktionsvarme, og hvis stoffet dvs den tættere del af energihvirvlerne er polariseret sådan, at det kan virke på/vekselvirke med energien fra menneskelige øjne, vil vi begynde at sanse energien som lys, en lysende tåge.

I bogen kaldes en hvirveldannelse for en *vortex*, og både dens indadgående og dens udadgående kraft kaldes vortex-energi. Jordkloden er det

inderste af en vortex. Det meste af Jordens vortex kan mennesket ikke se, dens diameter er ca.30 gange større end den del, der kan ses. Videnskaben kalder det Jordens magnetfelt, men de ved faktisk ikke præcis, hvad det er. Jorden - eller materie i det hele taget - besidder ingen

tyngdekraft, det er den indadspiralerende energi, der giver den virkning, man kalder tyngdekraft.

Solen er ligeledes det inderste af en vortex. Solens vortex kalder videnskaben for heliosfæren. Indenfor denne er opstået mange hvirvler, bl.a. dem vi kender som pla-

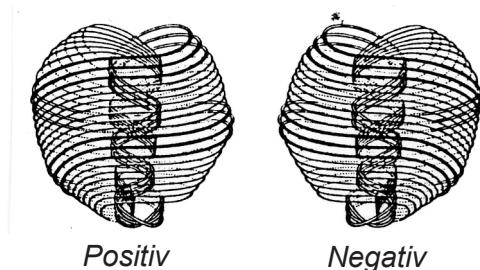

netterne. De er ikke opstået ved "afskalning" fra solen. Hvirvelbevægelser opstår overalt, hvor en vis spænding bygges op og brydes, sådan som cykloner og tornadoer opstår i Jordens nærmeste atmosfære. Planeterne i solens vortex holdes på plads af dens roterende vortex-energi. Om en hvirveldannelse får mulighed for at modnes og bære højtudviklet liv, afhænger af mange faktorer. Men vor Jord fik altså mulighed for at blive en moden livsdygtig "dame".

Vort jordiske livsgrundlag

Den spiralerende energi - i bogen kaldet vortexenergi - som får Jordens atmosfære og dermed Jorden til at dreje rundt, kan ikke sanses i sig selv, vi kan kun sanse virkningen, ligesom vi jo kun kan sanse vinden ved dens virkning. Denne vortex-energi er ophobet i alt stof på jorden og får det til at hænge sammen. Det er den kraft, man forsøger at udvinde i atomkraftværkerne. Martinus kalder det Jordens "livskraft", en slags elektricitet.

Hvor har Jorden fået alt det "stof" fra, som den har bygget sig et legeme op af? Det har den suget til sig på sin spiralerende vej gennem verdensrummet, ligesom ethvert barn må tage næring til sig for at vokse og leve. Ifølge Oahspe dannes de forskellige stoffer og stofkombinationer i verdensrummet. Mindre hvirvler forbinder sig her til stadig større og mere komplekse forbindelser.

Universets mest udbredte minihvirvel er brintatomet. Det består ifølge de clairvoyante teosoffer Leadbeater og Besant af 18 mindre hvirvler, som de kalder UPA'er. I Oahspe kaldes disse mini-minipartikler for "nåle". De findes overalt, og der er især mange i en indadspiralerende atmosfære. Disse "nåle" er meget vigtige for os, for de er ikke bare grundlaget for alt det, vi kalder stof, men uden dem havde vi ikke haft dagslys!

Solen sender ikke lys til Jorden, men den sender positivt ladet energi, som polariserer "nålene" og får dem til at lyse, dvs vekselvirke med energien i vore sanseorganer. Det er den samme kraft, som får pæren i lommelygten til at lyse. I det universelle "batteri" er Solen pluspolen og Jorden minuspolen. Om natten når solens energi ikke polariserer "nålene", stiller de sig i alle mulige diffuse

retninger og ophæver hinandens virkning. Derfor bliver det mørkt. Også når mørke skyer dækker for solens energi, svækkes "nålenes" virkning. Når det ydre rum virker bælgsort, skyldes det, at her ikke er så mange nåle at polarisere.

Lyset er i det hele taget ikke stråler og bølger, og det har derfor heller ingen speciel hastighed. Men det er selvfølgelig et spørgsmål om, hvad vi forstår ved "lys". Martinus bruger ofte ordet lys som synonymt med energi, f.eks. når han taler om verdensaltet som et lysocean. Men hvis det er en energi, vore øjne ikke kan vekselvirke med, kalder man det normalt ikke lys. Når "nålene" polariseres, vi kunne måske sige anslås, af solens energi, stiller de sig på rad og række og danner en kæde, derfor kan de nemt opfattes som stråler. Det er "nålenes" egenrotation og vinklen i kædens "samleled", der er afgørende for det, videnskaben kalder bølger, frekvenser og farver.

Hvad er varme?

Varme er en virkning af bevægelser og den friktion, de afstedkommer. Jorden får ikke i egentlig forstand varme fra solen. Rummet mellem solen og Jorden er jo iskoldt. Det er Jordens egen vortex-energi, der ved rotationen og den friktion, den skaber, er årsag til det, vi oplever som varme. Engang var Jorden mindre med en døgnrytme på ca. 21 timer, dvs den roterede hurtigere, hvilket betød mere friktion og mere varme. Dengang var der tropisk regnskov på Grønland, og de første dyr, krybdyrerne, behøvede ikke så megen egen-varme. Jorden var også dengang længere i nord-syd retningen. I dag er den lidt bredere i øst-vest retningen, hvilket betyder lidt hurtigere rotation ved ækvator og dermed større varme her.

Alt stof på Jorden er ophobet vortex-energi. Når man gnider to stykker stof mod hinanden, frigives lidt af denne energi, der manifesterer sig som varme. I den grad solens energi øger bevægelsen i atmosfærens partikler, bidrager den også til Jordens varme. Men jo højere man kommer op i atmosfæren, jo færre partikler er der til at danne friktionsvarme. Planterne ophober vortex-energi som det, man kalder kemisk energi. Den energi frigives igen, når planterne nedbrydes, f.eks. i vor fordøjelse.

Den yderste del af Jordens vortex bevæger sig med visse fluktuationer. Da det er den usynlige del af Jordens hvirvel, der styrer den synlige del, vil disse fluktuationer påvirke Jordens klima. Da Jordens vortex fungerer som en slags "tag", en hvælving, der tilbagereflekterer varmen, vil her blive koldere, når "taget" bevæger sig længere væk og varmere, når det kommer tættere på. Bogen Oahspe påstår, der er en særlig rytme på 666 år, hvorfor dette tal kaldtes "dyrets tal".

Det er også fluktuationer i Jordens vortex, der er årsag til ebbe og flod i Jordens vandmasser. Månen trækker ikke magnetisk i noget vand på Jorden, hvornår har man set vand være magnetisk påvirkelig? Men månens vortex, der overlapper Jordens vortex med visse mellemrum, skaber derved rytmiske forstyrrelser i den yderste del af Jordens vortex. Det giver nogle små "skvulp" i Jordens rotationsenergi. Deraf kommer misforståelsen om månens tiltrækningskraft. Månens lys er iøvrigt ikke et genskin af solens lys. Selv om månen er en døende planet, der kun roterer om sig selv een gang om måneden, har den dog lidt atmosfære endnu, dvs der er "nåle" nok, som solens energi kan få til at lyse lidt.

Hvad vi kan se fra Jorden

Det at vi ser ud i verdensrummet gennem den linse, som vor hvælvede atmosfære udgør, præger afgørende hvad vi får at se. Ligesom vor hvælvede øjelinse præger det, øjet ser! Uden den jordiske atmosfære-linse ville vi ikke kunne se stjerner, påstår denne bog. Og noget tyder på, det ikke er helt forkert. For da astronauterne var på vej til månen, fortalte de, at de på et tidspunkt ikke længere kunne se stjerner. Først da de var kommet indenfor månens atmosfære, kunne de atter se stjernerne.

Hvirveldannelser på mange udviklingsstadier findes som sagt overalt. Nogle ligger så nær ved Solen, at videnskaben tror, det er pletter på selve Solen. Hvor meget "stof" en hvirvel når at få samlet, inden den "taber pusten" er meget forskelligt, - fra støv til små sten til store meteorsten. Sker det indenfor Jordens vortex, føres de med dens spiralbevægelse ned mod Jordens overflade. Derfor vokser Jorden stadig, for tiden med ca. 30 tons om året.

Hvis stoffet i en hvirveldannelse er polariseret ligesom Solen, vil det ikke lyse og vil derfor ikke kunne ses - (ligesom lommelygten ikke kan lyse, hvis du lægger batteriet i med polerne vendt forkert). Kun når det er modsat polariseret, dvs minus-ladet ligesom vor Jord, kan den forbindelse etableres, der kan ionisere de før omtalte "nåle". Det er måske svaret på noget af det, videnskaben kalder "sort stof"? Og måske svaret på, hvorfor der går historier om uforklarlige solformørkelser i utide? F.eks. den der fortælles om ved Jesu korsfæstelse? Altså en "spøgelsesplanet" foran solen?

Når en spiraldannelse er blevet så gammel, at dens rotation ebber ud, vil den miste sin atmosfære og dermed lyset og varmen. Hvis der således ikke længere udgår nogen form for energi fra den, kan mennesket ikke opfatte dens eksistens. Den er død og går sin opløsning i møde, ligesom menneskets krop gør det, når dets ånd er gået et andet sted hen. Men partiklerne indgår i den store universelle

"genbrugsbutik" og indfanges af andre hvirveldannelser. Intet går til spilde i den kosmiske husholdning.

Kemi

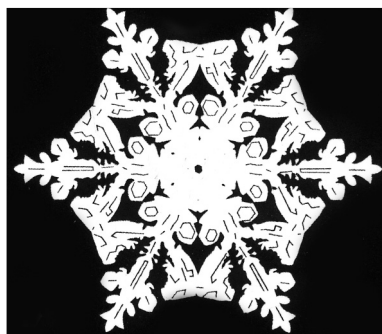
At den universelle stofdannelse sker ved hvirvlens kombinerede indadgående og udadgående bevægelse passer godt med Martinus' beskrivelse af, at al kraft manifesterer sig som tiltrækning og frastødning. Schauburger kaldte det implosion og eksplosion. Følelsesenergi og tyngdeenergi har Martinus også kaldt disse stofdannende energier, men han har også beskrevet det hele som forskellige former for elektricitet.

Universets er fyldt med de små endnu usynlige hvirvler, som Oahspe kalder "nåle" (naturvidenskabens superstrenge?). Leadbeater kaldte dem UPA'er og påviste, hvordan de findes som både højredrejede og venstredrejede, dvs modsat elektrisk ladede, hvorfor de tiltrækker hinanden og indgår "ægteskaber", fusionerer og bliver til atomer, molekyler osv.

Når Jordatmosfærens minispiraler ioniseres eller "elektrificeres" (magnetiseres) af solens energi (i esoteriske bøger kaldt "befrugtes"), bliver de det, man kalder kemisk aktive. Det betyder, at de kan virke på f.eks. en fotografisk film, på tøj så det bleges, eller på vor hud, så den brunes. Ja, vi kan ligefrem få vabler på huden. At dette ikke skyldes varme ses af, at vi kan blive meget solbrændte i frostgrader på skiferie i Norge!

I atmosfærens spændingskræfter går brint i forbindelse med ilt og danner vand. Det sker ved de eksplosive udladninger, vi kalder lyn og torden. Regndråberne er små miniplaneter, der føres nedad med Jordens spiralbevægelse. På Jorden afgiver de deres egen spiralenergi, som holdt dem sammen i globeform, tillige med den information, de har modtaget på deres vej ned fra de energifelter, de har passeret. Alt til glæde for Jordens planter og dyr.

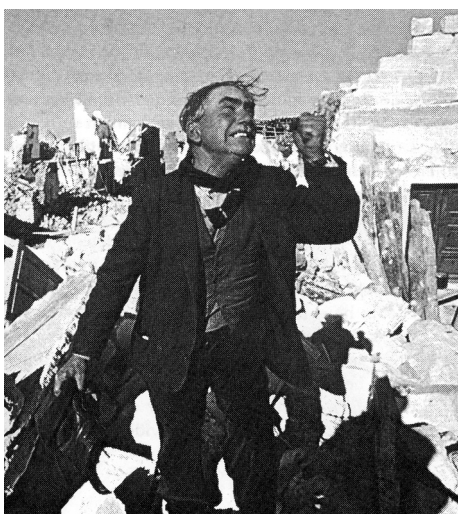
Hvis de ankommer som snekrystaller, kan vi ligefrem "aflæse" de energimønstre, de medbringer. I Oahspe siges det, at snekrystallernes skønhed er givet som tegn til menneskene om den usynlige verdens mangfoldige og vidunderlige formgivende kræfter!

Gud på anklagebænken

Per Bruus-Jensen

Når store naturkatastrofer og andre voldsomme begivenheder indtræffer, rejser det erfaringsmæssigt hos de fleste mennesker en byge af eksistentielle spørgsmål: Hvorfor skulle dette ske? Hvorfor skulle det lige ramme *mig*? Eller den og den? Hvad er meningen med den indtrufne hændelse – hvis der overhovedet er nogen mening? Hvad er det i det hele taget for en verden og virkelighed, vi er plantet ind i – mennesker, dyr og planter mv. Er den dét, den umiddelbart ser ud til at være: et sammensurium af fysiske stoffer, naturkræfter og naturlove i et kaotisk samspil uden mål eller med, præget af tilfældighedens meningsløse hærgen? Eller har den på en eller anden måde relation til en guddommelig skaber, der med fuldt overlæg har indrettet den, så den netop tager sig sådan ud – som en autonom og kaotisk tilfældighedskværn? Men i så fald: HVORFOR? Til hvilket formål...?

Fattig siciliansk bonde forbander sin Gud efterat have mistet alt under et jordskælv

Materialisme kontra religiøsitet

Sammenlignet med religiøst disponerede mennesker har mennesker med en materialistisk holdning det umiddelbart lettest i den slags situationer, idet de på forhånd stiller sig afvisende over for tanken om såvel eksistensen af en Gud som forekomsten af en højere mening med livet og tilværelsen for den enkelte. For dem er det hele et spørgsmål om livsformernes vekselvirkning med objektive kræfter og love, hævet over enhver form for hensigter og værdisæt. Dvs. skæbnen for den enkelte er i dette perspektiv simpelthen et spørgsmål om held og

uheld for den enkelte, når man ser bort fra den indflydelse på begivenhedernes gang, som erfaring, intelligens og begavelse eventuelt kan have – enten på det personlige plan (individuel forudseenhed og rettidig omhu) eller på det samfundsmæssige plan (sociale og teknologiske forholdsregler), måske begge dele. Materialisten er med andre ord på forhånd fritaget for at skulle forstå naturens processer som et udslag af guddommelig styring og viljeføring.

Dette gælder derimod ikke for det religiøst disponerede menneske, og det rejser derfor her en række spørgsmål og problemer, som det ikke synes muligt at besvare rationelt.

Således også i den helt aktuelle sag omkring tsunami-katastrofen i sydøst-Asien afvigte Jul. Især er det vanskeligt at relatere en sådan katastrofe til et jødisk/kristent gudsbegreb, der opererer med både almagt, alvidenhed og alkærlighed som kardinalgenskaber hos Gud. For hvordan kan en alkærlig Gud forsvare at lade en sådan katastrofe fuldbyrde sig? Specielt når der disponeres over en almagt, der skulle kunne forhindre det, suppleret af en alvidenhed, der skulle kunne forudse det og derfor som det mindste give anledning til kanalisering af manende advarsler til de truede gennem dertil egnede mennesker? Det lader sig simpelthen ikke forklare på en måde, der tilfredsstiller både følelse og fornuft, hvilket adskillige præster og andre religiøse autoriteter i dagene umiddelbart efter katastrofen da også offentligt måtte vedgå. Og holder man derfor fast ved tanken om Gud som virkelighed, må konklusionen blive, at enten er Gud ikke så kærlig/magtfuld/alvidende, som man forestiller sig, eller også knytter der sig en mening og hensigt til denne og lignende slags begivenheder, som kun Gud forstår og er indviet i, og som dermed henhører under devisen: ”Herrens veje er uransagelige”.

For fuldstændighedens skyld bør det nævnes, at enkelte religiøse autoriteter har fremført det synspunkt, at Gud slet ikke har noget med naturkatastrofer og lignende at gøre, medens andre har hævdet, at der er tale om en straf fra Gud for menneskenes syndighed. Men ingen af delene virker overbevisende.

At Gud fx ikke skulle have noget med naturkatastrofer at gøre, rimer således ikke med, at samme Gud fremstilles som himlens og Jordens skaber, idet skaberen af noget

naturligvis må være ansvarlig for følgerne af den måde, dette noget er indrettet på. Herunder Jorden med dens kontinentalplader og disses drift mod hinanden med deraf følgende risiko for jordskælv, vulkanudbrud og tsunamier taget i betragtning. Det rimer for øvrigt heller ikke med tesen om, at "Alt står i Gud Faders hånd" så lidt som med Jesu forsikring om, at "end ikke en spurv falder til Jorden, uden at det er Guds vilje, samt at selv vore hovedhår er talte". En så velkoordineret verdensorden levner tydeligvis ikke megen plads for hverken tilfældigheder eller ansvarsfrihed for Guds vedkommende.

At tsunamien skulle være en gudgiven STRAF for menneskets synder og dermed tjene som eksempel på det guddommelige formål med den slags hændelser generelt, virker ikke troværdigt.

For det første er menneskets syndighed som disposition betragtet jo en konsekvens af den måde, mennesket fra sin skabers side er blevet indrettet på, og hvorfor det dybest set var skaberen, der burde straffes, og ikke mennesket.

Ganske vist henvises der til menneskets såkaldte frie vilje som en egenskab, der frikender Gud for ansvar i spørgsmålet om menneskets syndighed. Men faktum er jo, at dette anlæg ganske åbenlyst er alt for svagt til at kunne hamle op med alle de tilbøjeligheder i mennesket, som det ved sin indretning er disponeret for, og som gennem deres fuldbyrdelse påkalder sig status som synd og syndighed. Og det må derfor igen blive skaberen, man bør drage til ansvar for denne tingenes tilstand – ikke produktet af skaberens virksomhed. Dette bør tværtimod betragtes som sagesløst *offer* og dermed som naturligt mål for Guds kærlighed, eksekveret som overbærenhed og tilgivelse i mindst samme omfang, som Jesus i sin egenskab af Guds søn var sat til at idealisere for menneskene, idet han som bekendt sagde: "Der står skrevet, at I skal tilgive syv gange dagligt, men jeg siger jer, I skal tilgive syv gange halvfjers gange dagligt". Og for øvrigt: hvilket formål skulle det i det hele taget tjene at straffe mennesket ved at tage det

ene liv fra det, som det ifølge kirken har fået skænket, og specielt hvis denne straf følges op af en endnu værre i form af endegyldig fortabelse i et evigt helvede. Hvordan kan et sådan scenario overhovedet rime med forestillingen om en alkærlig Gud, der qua sin almagt kan frelse hvem som helst, det skal være, og via sin alvidenhed også er bekendt med både behovet for og fremgangsmåden ved en sådan praksis...?

Tsunamien og det kosmiske virkelighedsbillede

Det ligger på denne baggrund nær at spørge, om det overhovedet tjener noget fornuftigt formål at dvæle ved den slags spørgsmål og problemstillinger, idet det med henvisning til henrundne århundreders grublen over de samme materier på forhånd synes uden for rækkevidde at nå frem til fornuftige svar og løsninger – i det mindste for menneskets vedkommende som det p.t. er udrustet og disponeret? Taler kendsgerningerne ikke langt snarere til gunst for den materialistiske tænkemåde: at der slet ikke er brug for at operere med nogen Gud og guddommelig styrelser, idet naturlovene i forbindelse med tilfældighedernes spil er mere en tilstrækkeligt til at forklare naturens

hændelser på en overbevisende måde? At de pågældende hændelser simpelthen er vilkårlige og dermed hævet over moralske domme...

At vælge mellem disse alternativer må naturligvis blive et temperamentsspørgsmål, og her må det for undertegnede vedkommende nok indrømmes, at den materialistiske løsning forekommer mest plausibel. Men vel at mærke forudsat at der ses bort fra det arbejde, *Martinus* har fremlagt, idet dette rummer en virkelighedsbeskrivelse, der faktisk på modsigelsesfri måde forener og forliger det materialistiske virkelighedssyn med det religiøse, således at fx også naturkatastrofer kan ses som elementer i en gud-

dommelig styrelse. Og vel at mærke på en måde, der ikke dementerer hverken almagt, alkærlighed eller alvidenhed som egenskaber hos Gud. Men det forudsætter, at man anlægger et helt andet perspektiv på livet og virkeligheden, end der opereres med inden for såvel materialistisk naturvidenskab som traditionel religion.

Først og fremmest kræves det, at mennesket i lighed med alle andre livsformer ses som et udødeligt væsen, der har en evig fortid bag sig, og som i pagt med sin udødelighed er i stand til ikke alene at overleve den fysiske død, men også via såkaldt reinkarnation formår at genetablere sig i den fysiske verden så ofte, det føles ønskeligt og nødvendigt.

Dernæst må man forstå, at hvert eneste levende væsen, der p.t. har sit liv og sin tilværelse her i den fysiske verden, i tråd med sin udødelighed har en fjern fortid bag sig, hvor det var borger i lysende, guddommelige verdener af rent åndelig natur, samtidig med at det var udrustet med en bevidsthed og sansebegavelse, der lod det kommunikerer med Gud, som en mand her i den fysiske verden kommunikerer med sin næste.

Og endelig må det godtages, at hvert eneste levende væsen i den fysiske verden engang i fortiden af egen fri vilje har forladt disse høje, guddommelige verdener til fordel for netop den tunge og farefulde verden af fysiske materier, det nu er borger i. For det er netop disse tre sæt omstændigheder, der tilsammen retfærdiggør de skæbner, der kan ramme den enkelte i netop den fysiske verden, idet det samtidig må forstås, at ingen af disse skæbner reelt er bestemt af tilfældigheder, men tværtimod er reguleret af hårfine, kosmiske naturlove, der på forhånd garanterer retfærdighed for den enkelte i den betydning, at ingen i absolut forstand hverken kan øve uret eller selv blive udsat for nogen som helst form for hændelse, som det ikke selv er den første og dybeste årsag til. Således heller ikke den skæbne at blive kollektivt offer for store, omsiggribende naturkatastrofer...

Den fysiske verdens rolle i den store, kosmiske sammenhæng

Tager man standardforholdene i den fysiske verden i betragtning kan det med rette undre, at nogen kan finde på at bytte deres ophold i de førnævnte høje, guddommelige lysverdener ud med en tilværelse netop her. Især når man tager Martinus' beskrivelse af disse verdener lysende livs- og udfoldelsesmuligheder i betragtning, præget som de er af harmoni, kærlighed, visdom og livskunst. Hvordan kan nogen finde på af egen fri vilje at forlade sådanne eksistensbetingelser til fordel for en verden, hvor man de facto må dræbe samt udfolde hensynsløs

selviskhed for selv at overleve. Og i samme forbindelse: hvorfor eksisterer denne verden med dens barske orden overhovedet som en del af den samlede, guddommelige verdensorden?

Det er ikke mindst evnen til at besvare disse intrikate spørgsmål, der sætter det kosmiske verdensbillede i en klasse for sig og hæver Martinus og hans arbejde til et niveau langt ud over det sædvanlige. Dette gik ikke mindst op for mig selv, da jeg som ganske 'grøn' stillede ham spørgsmålet hvad meningen med den fysiske verden overhovedet var, når der åbenbart fandtes langt højere og skønnere verdener side om side af denne?

Han svarede, at den fysiske verden med dens særlige forhold var nødvendig som et middel for Gud til at vedligeholde og forny sig selv på en sådan måde, at livet for Gud var forbundet med et **indhold**, der til enhver tid fandtes 100% tilfredsstillende og dermed fyldestgørende. Det krævede nemlig for det første eksistensen af en sfære, der betegnede den direkte modsætning til lyset og fuldkommenheden i de høje åndelige verdener og derfor kunne fungere som en baggrund for disse. Og samtidig forudsatte det, at den pågældende sfære tillod og muliggjorde en stadig omskabelse og fornyelse af den del af Guds samlede organiske udrustning, der frembragte den personlige livsoplevelse og bevidsthed, idet denne subjektive side af Guds totalitet herved tilførtes netop det nyhedsmoment, der til enhver tid gjorde tilværelsen interessant og attraktiv for Gud som levende alvæsen betragtet. Kort sagt gjorde det guddommelige liv værd at leve og videreføre. I al evighed...

Men hvad har det med mennesket og de øvrige levende væsener at gøre?

Simpelt hen dette, at Gud som en del af sin livs-strategi evigt har opsplittet sig selv i et uendeligt multiplum af selvstændige livsenheder (læs levende væsener), der derved får status som gudekvanter, så at sige. Og da Gud ikke alene både kan fungere som en holistisk helhed med egen overordnet livsoplevelse og bevidsthed OG som hver af sine enheder med dertil hørende individuel livsoplevelse og bevidsthed, opnår Gud via dette arrangement ikke alene at bryde sin initiale ensomhed, men også at skaffe sig et arsenal af operationsmuligheder, der simpelthen er uendeligt og netop derved egnet til at bidrage til fornyelsen af det guddommelige tilværelsesindhold uden ophør nogensinde.

I praksis indebærer denne organiske samhørighed mellem Gud og gudekvanter (af Martinus kaldet 'gudesønner'), at sidstnævnte er direkte involveret i Guds behov for og bestræbelser på til stadighed at forny sin livsoplevelse. Hvilket giver sig udtryk i, at også gudekvanterne hver

for sig registrerer og ligger under for et behov for stadig fornyelse af den personlige livsoplevelse med alt, hvad det indebærer. Herunder ikke mindst omskabelse af den del af den personlige, organiske udrustning, der netop frembringer den personlige livsoplevelse. Og det er netop under indtryk af disse omstændigheder og kræfter, at gudekvanterne føler sig tilskyndet til i perioder at skifte opholdet i de høje guddommelige verdener ud med en tilknytning til den fysiske verden med samt dens særlige orden og krav til både selvished og dræbende livspraksis.

Som den overordnede pointe gælder det nemlig for den fysiske verden, at den for at kunne opfylde sit formål på enhver måde må fungere som en diametral modsætning til netop de høje, guddommelige eksistensplaner. For uden at dette er tilfældet, vil den bl.a. ikke kunne virke tillokkende på sådanne gudekvanter, som efterhånden er blevet mætte af opholdet i netop de højere verdener.

I praksis honorerer den fysiske verden i første række disse krav og behov ved at fungere som en 100% *autonom* eksistenssfære. Dvs. en sfære, der som hovedregel gennemført er styret og reguleret af tilsyneladende selvstændige, upersonlige, men først og fremmest *ubestikkelige* naturlove, der i ét og alt bestemmer den gældende verdensorden, således at behovet for guddommelig forvaltning og overvågning reduceres til et absolut minimum og dermed - som endnu en pointe - gør det mere end vanskeligt ikke alene at få øje på en Guds aktuelle tilstedeværelse og indflydelse i sammenhængen, men endog synes at overflødiggøre den.

Herved frembyder den fysiske verden nemlig endnu et modsætningsforhold til de åndelige verdener, idet Gud som virkelighed betragtet her er lige så indlysende, som de fysiske stoffer er indlysende for væsnerne i den fysiske verden. Og da væsenerne under vejs mod den fysiske verden samtidig har mistet både deres åndelige sansbegavelse og deres erindring om det personlige ophold i

de fordums åndelige verdener og således i praksis er uvidende om såvel Gud som disse verdener, befinder det sig i en situation, hvor det tilstandsmæssigt er så langt borte fra guddommen, som det overhovedet kan komme.

Dvs. det lever kosmisk set i et yderste mørke, hvilket som bekendt ikke mindst er *menneskets* situation, der hvor det har nået det rent materialistiske erkendelsesstadium og med den tyske filosof Friedrich Nietzsche erklærer, at "Gud er død".

Men hvad har alt dette med naturkatastrofer og lignende dramatiske hændelser at gøre?

Først og fremmest dette, at sådanne tildragelser ifølge sagens natur rammer Gud lige så meget som det rammer de gudekvanter eller gudesønner, de umiddelbart går ud over, og hvorfor det turde være indlysende, at de pågældende hændelser via Guds almagt og alvidenhed trods alt forvaltes på en sådan måde, at det bag om det ydre skin 100% er i pagt med Guds kærlighed *til sig selv*. Og dermed til de berørte gudesønner.

Men til hvilken nytte da sådanne dramatiske ting?

Svaret er fra Martinus side, at de som overordnet generalpointe først og fremmest tjener til at opfylde de længsler og behov for en modsætning til lyset, harmonien og kærligheden, som i sin tid i medfør af mættelse tilskyndede de nu fysisk placerede gudesønner til af egen fri vilje at forlade de guddommelige lyszoner og i stedet sætte kurs mod netop den fysiske verden på godt og ondt. Men samtidig tjener de også til at modne og kvalificere den enkelte gudesøn – det enkelte menneske – til en *tilbagevenden* til lysets regioner. Nemlig når mørket og det såkaldte onde er lige så gennemlevet og udlevet som i sin tid lyset og det gode var, således at mennesket ikke for tid og evighed skal se sig fængslet i den fysiske verden.

Og hvad kvalificerer så mennesket til en sådan udfrielse fra mørket til fordel for lyset?

Det kan ifølge Martinus siges med ét ord: **KÆRLIGHED**. Kærlighed til overhovedet ALT levende og dermed i realiteten kærlighed til Gud. Ikke en påtaget, mere eller mindre formel og teoretisk betonet kærlighed, men en FØLT kærlighed, der giver sig udslag og udtryk i ønsket om at tjene, beskytte, kærtegne og gavne ethvert medvæsen i tilværelsen – omsat til praksis. Dette, og dette alene er sagen. Og så længe det enkelte menneske ikke er i stand til at opfylde denne ene betingelse, må det finde sig i fortsat at være bundet til den fysiske verden og dens vilkår, der som det helt centrale omfatter muligheden for den ene gang efter den anden at blive ramt af det dræbende princip i en eller flere af dets utallige former – herunder

dødbringende naturkatastrofer, der - tankevækkende nok - ikke agter menneskeliv mere end dyre- og planteliv. For som de kosmiske love fungerer er ethvert personligt møde med det dræbende princip en spejling af ens egen omgang med dette princip, hvorfor det også er i det enkelte menneskes egen mest oplagte interesse at ransage sig selv og sin livspraksis på dette ene område – mellem-menneskeligt, økonomisk, politisk, militært, miljø- og ernæringsmæssigt etc.etc. Omvendt sikrer de selv samme love med yderste konsekvens, at modning for en sådan ransagelse med efterfølgende revision før eller siden vil indtræffe for hver eneste af os, således at vi alle på forhånd er sikret en tilbagevenden til lysets verdener og det hermed forbundne dagsbevidste samkvem med den evige

guddom. Og det er anskuet i dette lys, at selv mørket og det såkaldte onde kommer til syne som en bekræftelse på såvel Guds alkærlighed som hans/hendes almagt og uendelige visdom...

Indrømmet! Vi har indtil videre kun Martinus' ord for, at virkeligheden er indrettet som her summarisk beskrevet. Det er så op til den enkelte at tage stilling til de foreliggende alternativer: materialismen med dens inkonsekvente tilfældighedslære på den ene side og den irrationelle religiøsitet med dens blinde pukken på de guddommelige vejes uransagelighed på den anden...

Religion og videnskab

v/Albert Einstein

(Følgende artikel stod i New York Times d.9/11-1930)

Alt hvad menneskene gør eller tænker, drejer sig om tilfredsstillelse af behov eller om at slippe for lidelse. Det må vi holde os for øje, når vi forsøger at forstå åndelige eller intellektuelle bevægelser og måden, hvorpå de udvikler sig. For følelse og længsel er drivkræfterne i al menneskelig stræben og produktivitet - lige meget hvor ædelt disse udfolder sig for os.

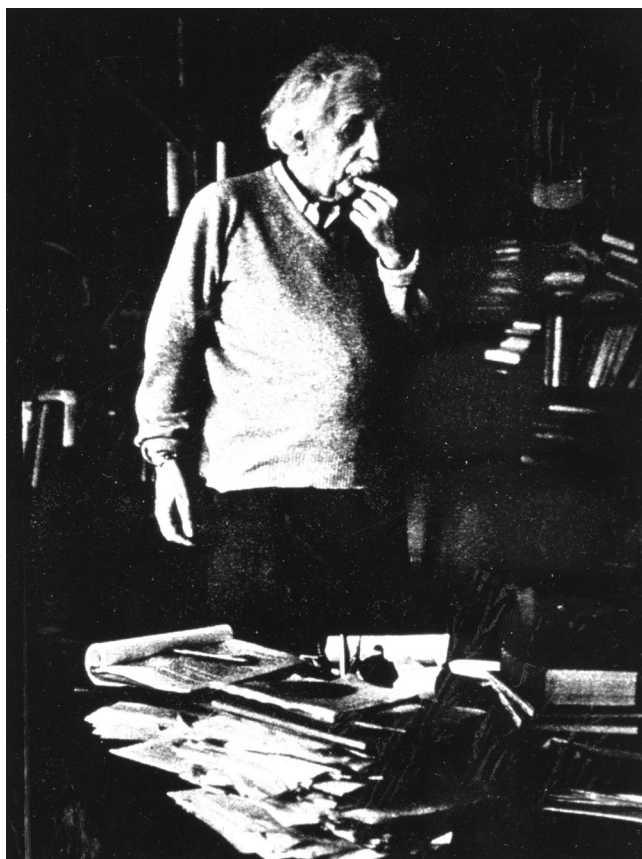
Hvilke er da de følelser og behov, som har ført menneskene til religiøs tænkning og tro i ordets videste betydning? Et øjeblikks eftertanke viser os, at det er de mest forskelligartede følelser, der står ved den religiøse tænkning og erfarings vugge.

Hos primitive folk er det først og fremmest frygt, der vækker religiøse ideer - frygt for sult, for vilde dyr, for sygdom og død. Eftersom forståelsen af årsagsforbindelser sædvanlig er ret begrænset på det trin af tilværelsen, laver menneskesjælen et væsen, mere eller mindre ligt ham selv, på hvis vilje og virksomhed de oplevelser beror, som den er bange for. Man håber at vinde dette væsens gunst ved gerninger og ofringer, som formodes at stille dette væsen tilfreds eller stemme ham venligt overfor mennesket. Det kalder jeg frygtens religion.

Denne religion bliver i høj grad holdt ved lige - selv om den ikke bliver fremkaldt - ved dannelsen af en præstekaste, der påstår at kunne mægle mellem folket og det væsen, de er bange for, og derved opnår den en magtstilling. Ofte vil en leder eller despot, eller en privilegeret klasse, forene præstefunktionen med sit timelige herredømme, eller der kan bestå et forbund mellem den politiske magts og præstekastens interesser.

Længslen efter ledelse, kærlighed og hjælp giver stødet til fremvæksten af en social eller moralsk forestilling om Gud. Det er forsynets Gud, der beskytter, bestemmer, belønner og straffer. Dette er Gud, som i forhold til menneskets videre og videre horisont elsker og sørger for menneskehedens liv. Han er trøsteren i ulykke og beskytter af de afdødes sjæle. Dette er den sociale eller moralske forestilling om Gud.

I det jødiske folks hellige skrifter er det let at følge frygtreligionens udvikling til moralreligion, som føres videre i det nye testamente. Alle civiliserede folkeslags religioner er hovedsagelig moralreligioner. Men man må vogte sig for den fordom at betragte primitive folkeslags religioner som rene frygtreligioner og civiliserede folks som rene moralreligioner. Fælles for disse typer er dog gudsbegrebets menneskelignende karakter.

Den kosmiske religiøse sans

Kun ualmindelig begavede individer, eller særlig ædle samfund, hæver sig væsentligt over dette trin. Hos disse findes der et tredje trin af religiøs erfaring, selv om den kun sjældent findes i sin rene form. Jeg vil kalde den "den kosmiske religiøse sans". Denne er vanskelig at klarlægge for dem, som ikke har en følelse deraf, eftersom den ikke omfatter et menneskelignende gudsbegreb. Det enkelte menneske føler, hvor tomme de menneskelige begær og formål er, og hvilken ædel og vidunderlig orden, der åbenbarer sig i naturen og i tankens verden.

Han føler den individuelle skæbne som en fængsling og søger at lære tilværelsen i dens helhed at kende som en betydningsfuld enhed. Tegn på denne kosmiske religiøse sans kan findes endog på tidligere udviklingstrin, f.eks. i Davids Salmer og hos profeterne. Det kosmiske element er stærkere i Buddhismen, hvilket Schopenhauers afhandling har vist os.

Alle tiders religiøse genier har udmærket sig ved denne kosmiske religiøse sans, som hverken anerkender dogmer eller Gud skabt i menneskets billede. Følgelig kan der ikke findes nogen kirke, hvis doktriner er baserede på kosmisk religiøs erfaring. Det viser sig derfor, at vi netop blandt alle tiders kættere finder de, som var inspirerede af denne højeste religiøse opfattelse. Ofte syntes de for deres samtidige at være ateister, men undertiden også helgener.

Hvorledes kan denne kosmiske religiøse sans meddeles fra menneske til menneske, når den ikke kan føre til et bestemt gudsbegreb eller til en teologi? Mig forekommer det, at kunstens og videnskabens vigtigste funktion består i at vække og vedligeholde denne følelse hos dem, der er modtagelige.

Videnskab og religion

Således kommer vi til en fortolkning af forholdet mellem videnskab og religion, der er i høj grad forskellig fra den sædvanlige opfattelse. Gennem studiet af historien er man tilbøjelig til at betragte religion og videnskab som uforsonlige modstandere, og det af en grund som meget let ses. For enhver, som accepterer årsagsforholdet, kausaliteten, er ideen om et væsen, der griber ind i begivenhedernes rækkefølge i verden, komplet umulig. Hverken frygtreligionen eller moralreligionen kan få tag i ham.

En Gud, som belønner og straffer, er for ham utænkelig, fordi mennesket handler ifølge en indre og ydre nødven-

dighed. Følgelig er videnskaben blevet beskyldt for at undergrave moralen - men med urette. Menneskets etiske, moralske livsførelse er bedst baseret på opdragelse og det sociale miljø og behøver ingen støtte af religionen. Menneskets stilling ville i sandhed være sørgelig, om han skulle holdes i ave af frygt for straf eller håbet om belønning efter døden.

Det er derfor ganske naturligt, at kirkerne altid har bekæmpet videnskaben og forfulgt dens dyrkere. Men på den anden side hævder jeg, at den kosmiske, religiøse opfattelse er den stærkeste og ædleste drivkraft i al videnskabelig forskning. Ingen, som ikke har begreb om de anstrengelser og fremfor alt den hengivelse, uden hvilke banebrydende videnskabelige fremskridt ikke ville kunne blive til, kan dømme om styrken af den følelse, gennem hvilken sådant arbejde vokser frem.

Hvilken dyb tro på fornuftsmæssigheden i verdensbygningen, og hvilken higen efter at opfatte blot et ringe glimt af den i verden åbenbarede fornuft må der ikke have været i en Kepler, en Newton, for at sætte dem i stand til at udrede himlens mekanisme gennem lange års ensomme arbejde.

Enhver, der kun kender den videnskabelige forskning gennem dens praktiske anvendelser, kan let få en forkert forestilling om de menneskers sindstilstand, som, omgivet af skeptiske samtidige, har vist vej for beslægtede ånder, spredt over alle lande i alle århundreder. Kun de, der har viet deres liv til lignende formål, kan have en levende forestilling om den inspiration, der skænkede disse personer evnen til at forblive trofaste mod deres formål trods utallige fejlslagninger. Det er den kosmiske religiøse sans, der giver denne evne.

En kendt person har med rette sagt, at de eneste dybt religiøse mennesker i vor så materialistiske tid, er de alvorlige forskere.

I det indre som i det ydre – et svar

v/Gunder Frederiksen

I IMPULS nr 4/2004 s.29 ff. har Kjeld John Ledet en artikel under titlen: ”I det indre som i det ydre”, hvor han fremhæver det, han kalder ”vor indre smerte”. Mange er optaget af at være kærlige udadtil, skriver han. Men når det kommer til os selv, så er samme forståelse ikke til stede. ”Vi skal bare underkende vor indre smerte”.

Kære Kjeld! Jeg tror godt, jeg forstår dig. Både som far til to børn og som tidligere lærer og skolepsykolog har jeg erfaret, at det er af grundlæggende betydning for opvæksten, at man i barndommen oplever tryghed og kærlighed – især i de første leveår. Er disse betingelser ikke til stede, kan det sætte uheldigt præg på et menneske resten af livet. Kærlighed er simpelt hen et fundamentalt behov.

Men som du ganske rigtigt skriver, er det langt fra så let at være så kærlige, som vi gerne ville være. Psykologiske undersøgelser viser da også, at forældre, som i deres barndom har savnet varme og tryghed ofte har svært ved selv at yde det tilsvarende som opdragere for deres egne børn. Men så er det jo fint, at vi vil opleve mange fremtidige liv til at lære det. – Jeg forstår dig og er enig med dig i artiklens hovedlinie. Jeg fornemmer, at det er savnet af den basale kærlighed, der får dig til at tale om ”den indre smerte”.

Der er imidlertid et par bagateller, som jeg finder anledning til at kommentere. Det gælder først og fremmest, når du om Martinus skriver, at ”han ikke beskæftigede sig kærligt med vores indre”. Her savner jeg kildehenvisning, for det er ikke, hvad jeg får ud af Martinus’ omfattende forfatterskab, som jeg har læst fra ende til anden. Martinus beskæftigede sig såvel logisk som kærligt med alt - inklusive ”vort indre” samt hele verdensaltet, som identisk med den Gud, hvori vi alle lever, røres og er”. Tilværelsens universelle grundtone er iflg. Martinus kærlighed. Dertil kom, at jeg fra personlig bekendtskab med Martinus kan bekræfte, at han selv udstrålede den smittende varme og kærlighed, som han var ubetinget talsmand for og eksempel på.

Om det, du kalder ”den indre smerte”, skriver du, at Martinus har sagt, at man blot skal tænke på noget andet. Jeg ved ikke af, at han har sagt således, men tro ikke, at Martinus har ment, at man blot skal ”fejfe noget under gulvtæppet”. Han var alt andet end ufølsom over for

andres smerte. Det er en kendsgerning, at Martinus altid anbefalede at søge kontakt med Gud – bl. a. gennem bønnen. Det er jeg sikker på, ville blive hans råd eller måske et af hans råd, såfremt du havde spurgt ham til råds om ”den indre smerte”. Han sagde ikke, at man kunne blive fri for den smerte. Men han har altid fremhævet, at man kan få hjælp til at klare det, han kaldte det ”ubehagelige gode” – herunder naturligvis det, du kalder ”Den indre smerte” ved bøn til Gud.

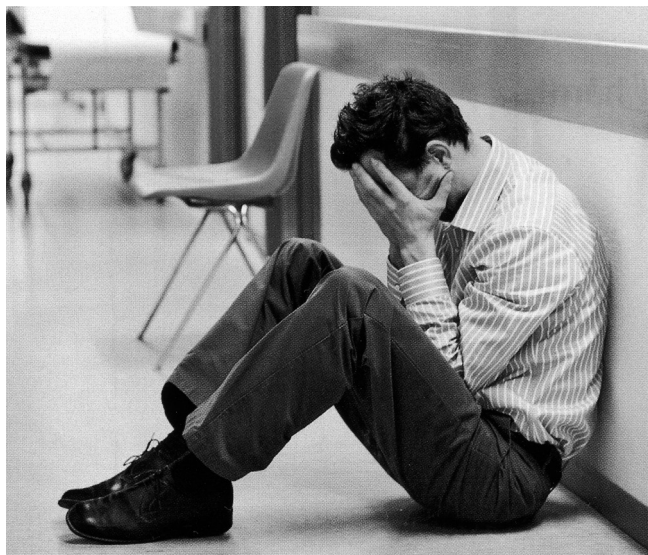
Den indre smerte, som du omtaler, er også kosmisk set et ”gode” om end et ubehageligt gode. Den er som alt andet - ubehageligt som behageligt – grundlæggende betingelse for, at vi kan vokse i livets skole. Derfor et gode. Vi kan jo intet moralsk lære uden at få lejlighed til at føle smerten på vor egen krop eller i vor egen sjæl. Men har man det, så forstår man også den tilsvarende smerte, som ens næste kan være ramt af. Man bliver gradvis beriget med en værdifuld evne til at opleve medlidenhed og medfølelse, som vel er de mest værdifulde skatte, et menneske kan komme i besiddelse af.

Du nævner også, at jeg bagatelliserer den ”indre smerte” ved at anbefale motion. Dertil må jeg svare, at det er min erfaring, at motion er glædesskabende. Jeg mener, at motion kan være et godt forsøg på at gøre noget ved den indre smerte, hvis man har en sådan.

Bevægelse er livets fornemste kendetegn, som Martinus kalder det. Og når jeg anbefaler aktivitet, så er det underbygget ikke blot med mine egne erfaringer, men også med citater fra den bog af David Schreiber, som jeg omtalte i IMPULS 3/2004, hvoraf det fremgår, at ved motion aktiveres de glædesstimulerende molekyler: endorfinerne. Motion, som alle læger og sundhedseksperter jo anbefaler, er ikke bare at flygte fra den indre smerte, men at gøre noget ved den. Vi har jo alle ansvaret for vort eget liv. Og der er jo en mening med de udfordringer, vi alle møder på vor vej gennem livet? Tager vi ikke udfordringerne op, vil vi jo aldrig komme videre i vor udvikling mod en højere bevidsthed.

I øjeblikket er stavgang moderne, og det kan jeg i høj grad anbefale, og jeg betvivler, at der er ret mange, der vil kalde det at ”flygte fra sin indre smerte”, hvis man føler, at man har en sådan. Men der er jo mange andre former for motion. Enhver kan vælge, hvad der passer ham/hende bedst.

Når du skriver: ”Vi kan ikke komme af med den indre smerte. Det er jo en del af os selv”(s. 31), så føler jeg

trang til at spørge, om det virkelig er, hvad du mener? Du skriver jo ”vi” og dermed os alle. Er det dogmet om arvesynden, der foresvæver dig? Hvis det er tilfældet, må jeg sige, at det ikke er foreneligt med forestillingerne om en alkærlig, alvis og almægtig Gud. Og jeg kan da ikke forestille mig, at du vil afvise at tillægge Gud disse høje egenskaber. Hvis ikke det er guddommelige egenskaber, er begrebet Gud simpelt hen meningsløst. En gud, der ville udstyre os med en smerte, ”vi ikke kunne komme af med”, som du skriver, måtte jo være sadist, og den tanke vil du vel næppe acceptere?

Men paradoksalt nok skriver du også, at det slet ikke er en god ide at komme af med smerten. Man skal identificere sig med den, for den er efter din mening ”en del af en selv”, skriver du. Du er også inde på, at Tolle i Nuets Kraft” anbefaler at tænke på Nuet for at undgå at identificere os med smerten. Jeg har også læst Nuets kraft, og kan slet ikke give dig medhold. Jeg mener tvært imod, at Tolle ved at fremhæve betydningen af at leve i Nuet opnår at opleve livet på godt og ondt mere intenst.

Du fremhæver, at det er en god ide at identificere sig med smerten – det vil altså sige at gøre sig e’t med smerten, som ovenfor nævnt. Jeg må tilstå, at jeg hellere vil identificere mig med glæden. Hvis det første er muligt, som du jo skriver, at det er, så må det sidste også være det. Det er da langt mere frugtbart, langt sundere, og det passer også langt bedre med selve tilværelsens grundtone, som iflg. Martinus er kærlighed.

Livet er fuldt af udfordringer. Jeg tror, at når du af et kærligt forsyn er placeret i en situation, hvor du oplever en indre smerte, så er det en af livets mange udfordringer, du oplever. Og her er det et spørgsmål om at se den i øjnene, og gøre noget ved det. I modsat fald kommer det blot igen på et andet tidspunkt. Vi kan vel godt blive enige om, at vi alle som voksne mennesker må tage ansvaret for vort eget liv?

I stedet for at identificere sig med smerten, tror jeg, det er bedre at prøve at analysere den – at undersøge mentalt, hvorfor du oplever sådan en smerte. Stammer det fra barndommen, har du mistet et menneske, du holdt af eller hvad? Måske er det en skæbne, som du selv har været den første udløsende årsag til. En sådan analytisk forskning vil være produktiv i modsætning til bare at lade sig besætte af smerten – at identificere sig med den, som du skriver. For der er en grund. Intet kommer af sig selv.

Savner man oplevelse af kærlighed, og det er der utvivlsomt mange, der gør, så er den bedste medicin efter bedste evne at prøve at være til gavn og glæde for sine omgivelser, så vil man opleve en indre glæde. Det man giver, får man.

Er årsagen til den ”indre smerte”, at man har mistet en eller flere af ens kære, da er sorgen naturlig for en kort tid, men ikke i længden, da de såkaldt ”døde” jo ikke har mistet livet, men lever videre på et åndeligt plan, hvor de sandsynligvis har det meget bedre, end nogensinde på det fysiske plan. Jeg har også smertelige erfaringer, idet såvel min 31-årige søn som min 54-årige samleverske døde af kræft. Her har jeg oplevet, at Martinus analyser er en stor hjælp. Vi får sikkerhed for, at de lever i bedste velgående og har det sandsynligvis lige så godt eller bedre, end de havde på jorden. Og har de det ikke lige straks, så vil det snart blive tilfældet. Dette kan du også forvisse dig om gennem Martinus værker, gennem Michael Newton: ”Sjæleskæbner” eller mange af de andre bøger, der beskæftiger sig med livet efter livet. Ved fortsat sorg gør man ikke den efterladte en tjeneste. Man vil tvært imod skade den efterladte, idet han/hun fastholdes og dermed bremses i sin videre færd på det åndelige plan.

Selvfølger vi såvel indre smerte som indre glæde i forskelligt blandingsforhold. Sådan er livet jo. Men at vi alle skulle være udstyret med en indre smerte, som vi ikke kan slippe, fordi den er en uafvendelig ”del af vor person”, tvivler jeg på, at du får medhold i hos ret mange tænkende mennesker.

Naturligvis kan der være undtagelsestilfælde, hvor det kan anbefales over for ”den indre smerte” at tænke på noget andet, men ikke for at flygte fra den. Jeg tænker her på tilfælde, hvor det nærmer sig til det patologiske. Det man tænker på forstærkes. Hvis et menneske til stadighed beskæftiger sig så meget med ”sin egen indre smerte” uanset hvad den består af, så kan det let komme til at køre i ring og derved blive en selvforstærkende proces. Men så er vi inde på det patologiske, og det er vel ikke det, denne meningsudveksling skulle dreje sig om – vel?

Jeg håber, du kan bruge noget af dette. Jeg vil slutte med at opfordre dig til at komme igen, hvis du føler trang til det. Du er også velkommen til at kontakte mig personligt. Held og lykke i fremtiden! (se min adresse s. 1)

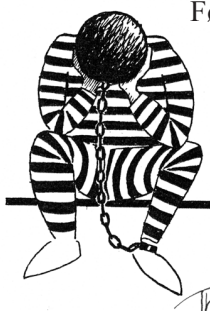
Vor tids Alladin?

v/Ruth Olsen

I eventyret om Alladin hører vi om en doven, dvs naiv og lidt uansvarlig, men godhjertet knægt, der lokkes af en grådig ondsindet troldmand til at gå ned i en hule fuld af ædelstene - og en gammel lampe. Lampen indeholder en ånd, der kan opfylde ønsker. Kun en godhjertet person som Alladin kan slippe godt fra at gå ned i den hule for at hente lampen.

Spirituel set repræsenterer hulen med ædelsten vort indre højere Selv, der jo indeholder kosmisk visdom. Lampen står for lys, altså den åndelige oplysthed, der kan give os evner til at opleve og udføre mirakler. Tilegner man sig disse kræfter uberettiget, dvs uden at være højt moralsk udviklet, går det som eventyrets troldmand, der lider en grum død. Men Alladin får sin prinsesse (polforvandlingens velsignelse) og lever lykkeligt osv.

Da Jørgen mødte "lampens ånd"

Følgende historie er baseret på, hvad Jørgen fortalte til Danmarks Radio, og som blev udsendt en eftermiddag i januar 2005.

I 1970'ernes Danmark levede en ung rastløs fyr, der havde svært ved at finde ud af, hvad han skulle med sit liv.

Han savnede et varmt fællesskab og kunne ikke se meningen med det hele i denne for ham at se håbløse og uretfærdige verden. Han søgte her og der. I kirken var der ikke noget fællesskab, og han kunne ikke se nogen mening i det, præsten prædikede. Han prøvede et venstrefløjsparti, men fandt ingen menneskelig varme og følte sig ikke accepteret. Så havnede han i stofmiljøet, hvor han følte sig accepteret og god nok, uanset hvem, han var.

Men det er også et hårdt miljø. Kampen for at få stoffer sætter ofte almindelige moralnormer til side. Ingen er rigtig helt sig selv, så uansvarlige og overilede handlinger kan nemt ske. Så i 1980 sidder den 30-årige Jørgen i isolationsfængsel på andet år og venter på sin dom for drab på en prostitueret pige. Han er langt nede. Det konstante kunstige lys i cellen er ren tortur og gør, at han har svært ved at sove. Han er blevet et totalt psykisk vrage og nået derud, hvor han overvejer, hvordan han kan tage sit eget liv.

I sin elendighed vil han dog først prøve at læse lidt i biblen og beder om at få en bibel. Han starter fra en ende af, men det siger ham ikke noget. Så prøver han at slå op og sætte fingeren et tilfældigt sted og se, om det kan give ham et tegn til, hvad han skal gøre. Han rammer det sted, hvor der står noget i retning af, at hvis din arm forarger dig, så skær den af, og hvis det dit øje ser er dig imod, så riv det ud. Han har ingen kniv, han kan skære en arm af med, men han har en kuglepen, der nok kan pirke et øje ud.

Mens han sådan sidder og funderer, fyldes hans celle pludseligt med lys og en lysende skikkelse viser sig. Jørgen bliver nervøs og siger til skikkelsen, at den hellere må gå igen, for her må han ikke få besøg. Skikkelsen siger, han bare skal kalde på ham, hvis der er noget, han ønsker, og forsvinder. Efter at have kommet sig over sin store forundring, prøver han alligevel at kalde på ham. Straks dukker skikkelsen op igen, og på Jørgens spørgsmål om, hvem han er, synes han at høre navnet Gabriel. Denne tilbyder nu Jørgen at få tre ønsker opfyldt.

Jørgen ønsker at se sin datter - og vups er han hos hende og ser hende ligge sovende i sin seng. Dernæst ønsker han at se den pige, han dræbte, for at bede hende om tilgivelse. Pigen fortæller, at han ikke behøver bekymre sig om hende, for hun har det godt, det er jo ham der er i helvede. Det sidste, han ønsker i sin befippede tilstand, er at komme til en fodboldkamp, bare for at slippe ud af sin isolation og være sammen med mange andre. Det blev nu ikke fodbold men en anden sportskamp, han kom til at se - i Australien.

I den følgende tid ser han mere til sin "lampens ånd", men da står der undervisning på programmet. Han skal lære noget om de kosmiske sammenhænge, i en bog, side for side, men ikke ved at læse, mere som en slags videospil. Hans "hule" fyldes altså med "ædelsten". Der optræder på skift forskellige skikkelser, men den sidste lysende skikkelse, han ser, er han overbevist om var Jesus eller ihvertfald en, der ligner. Besøgene ophører, men efter den tid har Jørgen fået indre styrke til bedre at kunne bære sit livs genvordigheder.

Efter afsonet straf prøver Jørgen at opsøge forskellige spirituelle miljøer, bl.a. teosofisk forening, men de virker alle så lukkede og koster iøvrigt penge at komme ind til. Og Jørgen har ingen penge. Han føler sig fremmedgjort i et samfund, hvor alle synes at have nok i sig selv og bare sidder og kigger TV. Det er som om, han stadig kun er accepteret i det småkriminelle stofmiljø.

Selv har han fået førtidspension at leve af, men en gammel ven har store økonomiske problemer, så han indvilliger

i at hjælpe ham med at skaffe penge ved et bankrøveri. Så nu sidder Jørgen atter bag tremmer. For som Martinus siger: den humane følelse kan afspores og blive til tосsegodhed, når den ikke styres af tilstrækkelig intelligens.

I dag har Jørgen dog fået et rigere indre liv og har selv bedt om at sidde i isolationscelle for at få fred til at tænke. De "ædelsten", han blev givet i sin "turban", har frikøbt ham fra angst, håbløshed og ensomhed. Han er blevet i stand til at bære sin skæbne med tålmodighed og accept.

PS. Det er synd, det altid koster penge at få lov at høre og få del i de "ædelsten", som Martinus så rundhåndet delte ud til sine "mindreårige" jordiske søskende. Hvorfor ikke give fripladser på kurserne til de, der helt oplagt ingen penge har? Det vil jo nok alligevel være ganske få her i det rige Norden.

Martinus selv kunne godt, har jeg hørt, gøre undtagelser fra reglen vedr. betaling.

Vølvens spådom

Oversat fra Islandsk v/Inga Björt Vilhjalmsdottir

Lettere forkortet til det væsentligste. Spådommen er fremsat før 1. jan.2005.

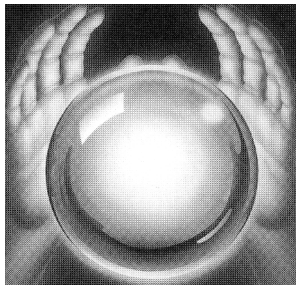
Der vil blive to attentater imod statsoverhoveder i løbet af dette år. Jeg fornemmer, at Bush er den ene af dem, men jeg er ikke sikker på, at attentatet lykkes. Han kommer dog i stor livsfare og bliver nødt til at være forsigtig. Bush fortsætter sin politik som i sidste regeringsperiode.

De kaotiske tilstande vil fortsætte i Irak, og jeg har ikke stor tillid til, at det vil lykkes at gennemføre valget, selv om man har fjernet den tidligere diktator.

Situationen i Mellemøsten spidser til, og jeg ser volden vil fortsætte, det er stilheden før stormen. Arafats arvtager formår ikke at samle Palæstinenserne, og der vil herske opløsning, desværre.

Osama bin Laden fortsætter med sine aktiviteter, og jeg kan ikke se, at han bliver fanget, selv om det kan komme tæt på.

Der vil blive nyt valg i Ukraine, men jeg synes, at der fortsat vil blive uroligheder.

Der vil komme forskellige ting frem i forbindelse med valg i England, og det er ikke sikkert, at Blair beholder sin position. Parlamentets medlemmer vil fortsat søge afsked på grund af skandaler.

En præst kommer i mediernes søgelys, og der vil blive polemik omkring ham.

Forholdet mellem EU og USA vil blive yderligere spændt på grund af USA's udenrigspolitik. Jeg ser stor kløft dannes, en kløft, som ikke havde været så stor, hvis Bushs opposition havde vundet præsidentvalget.

Der vil blive stor diskussion i Norge omkring Norges tilslutning til EU, men jeg ser ikke, at den sag finder en løsning.

Pave Johannes 2 er blevet træt, og jeg tror, han falder bort i løbet af året. Jeg kan mærke sygdom hos Elisabeth 2, dronning af England, og hun bliver indlagt på hospital. Jeg ser noget lignende hos Harald, kongen af Norge.

Der er meget uordentlighed omkring den danske prins Joakim, og han har stærkt brug for en afvænnning.

Det er dog ikke alt, der er slemt omkring de kongelige familier, og jeg ser et lykkelig par, som enten bekendtgør forlovelse eller gifter sig i løbet af året.

Alt er et underværk ...

Af Harry Rasmussen

I denne artikel skal vi endnu engang se på et af resultaterne af mine sammenlignende studier mellem H.C.Andersens livsanskuelse og Martinus' kosmologi. Her drejer det sig om Andersens opfattelse af livet som et underværk. Det er blandt andet i romanen *Kun en Spillemand* (1837), at han fremsætter sin opfattelse af livet og kunsten, herunder specielt af kunsteventyret, og det sker med følgende tekststykke:

Gennem blomstens tætte blad bryder lyset frem i farver, her rødt, der blåt, hver farve, vi kender; med samme kraft lyser Guddommen fra alt det skabte; som lyset i blomsten stråler dens almagt frem i den hele skabning. Alt er et underværk, som vi ikke begriber, men vænnes til og da finder almindeligt. De digtede eventyr får deres overnaturlighed ved kædens overbrydning, ved mangel på den vise orden, vi daglig har for øje i det større guddommelige eventyr, hvori vi selv lever.¹

Analysere vi nu Andersens tekst og udsagn, kan vi først og fremmest konstatere, at han i og med første sætning hentyder til det forhold, at lyset fysisk set er et bestemt energi- eller bølgelængdeområde af det elektromagnetiske spektrum, og at lyset som sådan er farveløst. Farver er med andre ord ikke en egenskab ved tingene, men derimod en egenskab ved vores sansning af disse. Det synlige lys udgøres af bølgelængder mellem ca. 4 000 og 7 000 ångstrøm (Å), og en blanding af disse opfattes som hvidt lys. De korteste synlige lysbølger opfattes sansemæssigt som violet, derefter med stigende bølgelængde som blåt, grønt, gult og rødt med jævne overgange. Ved brydning af lys forstås en retningsændring af en lysstråle. Ved at bryde det ufarvede, hvide lys f.eks. gennem et glasprisme, spaltes og differentieres dette i sine bestanddele, nemlig i syv forskellige bølgelængder, som sansemæssigt opfattes som syv spektralfarver, nemlig rød, orange, gul, grøn,

blå, indigo og violet, idet rødt brydes mindst, violet mest. Dette fremgår også tydeligt af f.eks. en regnbues farvespektrum.

Når lyset rammer et legeme eller en genstand, kan der ske tilbagekastning fra overfladen, opslugning på overfladen, indtrængning i legemet eller gennemgang. Ved lysopsugning bliver lysenergien almindeligvis til varme, sjældnere omdannes den til lys med anden bølgelængde. Men ved tilbagekastningen fra overfladen af et legeme eller en genstand, f.eks. en blomst, brydes lysbølgerne på en sådan måde, at disse sanses og opfattes som farve på selve legemet eller genstanden. Pointet er, at det i sig selv hvide lys spaltes og fremtræder i syv forskelligt farvede grundformer, som i øvrigt i praksis giver anledning til et utal af farvenuancer, beroende på overfladen hos de legemer eller genstande, lysbølgerne tilbagekastes fra.

Martinus' symboler

Drager vi nu en parallel til Martinus, oplever vi det i denne sammenhæng højst interessante, at han rent faktisk har anvendt sig af lysspektret og dets farver som symbolik i sin kosmologi. Det sker i forbindelse med hans overvejende geometriske symboler, hvor især cirklen og trekanten er markante figurer, nemlig som henholdsvis udtryk for Guddommen og dennes og det levende væsens Jeg. Cirklen symboliserer fuldkommenheden i det guddommelige verdensalt, mens trekanten symboliserer Guddommens så vel som det levende væsens treenige struktur, dvs. Jeget (= skaberen), bevidstheden (= skabevnen) og organismen (= det skabte). Og Martinus benytter netop den hvide farve som symbol på Guddommens fuldkommenhed, mens han bruger violet farve til at symbolisere moderenergien, som er identisk med overbevidstheden eller det såkaldte højpsykiske kraftfelt. Farverne rød, orange, gul, grøn, blå og indigo symboliserer de seks kosmiske grundenergier, nemlig henholdsvis instinktenergien, tyngdeenergien (= dynamisk evne eller kraft), følelsesenergien, intelligensenergien og hukommelsesenergien. Disse energier er en konsekvens af Jeget og dets urbegær, i samspil med moderenergien, og ytrer sig i form af bl.a. psykiske legemer lokaliseret i det såkaldte underbevidsthedsområde eller psykiske kraftfelt.

De nævnte ialt syv kosmiske grundenergier er med andre ord en udspaltning af Jegets væsen, natur eller 'substans',

idet moderenergien virker som et slags 'glasprisme', der 'bryder' 'substansen' i seks grundforskellige fremtrædelsesformer af den samme overordnede grundenergi, altså moderenergien, hvilket reelt vil sige Guds ånd.²

Den første, årsagsløse årsag: Gud

Den næste sætning i Andersens tese om livet og kunsten lyder sådan: "med samme kraft lyser Guddommen fra alt det skabte; som lyset i blomsten stråler dens almagt frem i den hele skabning." Det er allerede blevet nævnt, at Guddommen qua sit væsen og sin natur er forlenet med fuldkommenhed, dvs. fuldkommenhed i alle tænkelige aspekter og henseender: den første, årsagsløse årsag, ubegrænset, evig, alkærlig, alvis og almægtig. Denne opfattelse af Gud, om end i en mere følelsesbetonet og naivrealistisk version, havde Andersen fået indpodet allerede fra sin tidligste barndom, hvor moderen fortalte ham om, hvad hun havde hørt i kirken, og hvor hun sang nogle af de salmer for ham, som blev sunget under gudstjenesten. Mange år senere, da Andersen var kommet i latinskole, gjorde han sig på grundlag af lærebogen i religion tanker om, hvori Guds fuldkommenhed nærmere består. Det sker bl.a. i og med nogle af hans skolestile, som f.eks. *Beviserne for Guds tilværelse* og *Guds enhed* (1827/28). I sidstnævnte lyder det bl.a.:

[...] Ved siden af den fuldkomneste ånd, kunne vi intet lige fuldkomment væsen tænke os, thi da ophørte begrebet om den fuldkomneste, og at Guddommen er det, ser vi de tydeligste tegn på i den hele natur, selv i hele universet. – Kamp og gæring møder vel øjet, men elementernes kræfter, det levende og det livløse smelter dog sammen i eet harmonisk helt; [...] Vi ser i den hele fysiske natur en orden, en styrelse, men tillige en enhed, der grundfæster troen og taler med åbenbaringen om en eneste Gud, i at sige Gud er én. – Hvor ophøjet er ikke dette begreb om Gud; [...]³

Måske ikke overraskende, falder Martinus' opfattelse af Gud fuldstændig i tråd med Andersens opfattelse af samme. For begge er Guddommen det alvæsen, hvori alt og alle med et bibelsk udtryk "lever, røres og er". Guddommen er med andre ord tilværelsens højeste og øverste eller inderste 'substans' og kraft, hvoraf, hvori og hvorved alt og alle eksisterer, manifesterer sig og sanser og oplever. Dette har Andersen kortest og klarest udtrykt i eventyret *Der er forskel* (1851), mens Martinus tilsvarende kort og klart har uddybet det i sit symbol nr. 7: *Livsenhedsprincippet* med tilhørende forklaring. Heraf fremgår det, at det levende væsen i princippet ligner eller udgør en holistisk miniudgave af sit guddommelige ophav, nemlig som et Jeg, en skabeevne og en organisme. Som sådan fungerer det levende væsen – altså alle levende væsener – som Guddommens sanseorganer og manifestationsredskaber,

dvs., at Guddommen sanser, oplever, handler og manifesterer sig via de levende væsener. Det er i henhold til Martinus – og Andersen – så viseligt indrettet i praksis, at dette forhold former sig på den måde, at der i en vis forstand egentlig kun findes to væsener i tilværelsen: Gud og det levende væsen. For sidstnævnte udgør samtlige andre levende væsener nemlig Guddommen, uanset om det pågældende levende væsen er klar over dette forhold eller ej.⁴

I henhold til både Andersen og Martinus, viser Guds skaberkraft sig i form af tilværelsens fuldkomne indretning og formålstjenlige hensigtsmæssighed, og ligeledes i de levende væseners differentierede mangfoldighed, evner og muligheder. Skabelsen vidner på den måde om sit guddommelige ophav.

Livet er et eventyrligt under

Den tredje sætning i Andersens ovenfor citerede tekst lyder sådan: "Alt er et underværk, som vi ikke begriber, men vænnes til og da finder almindeligt." Udsagnet er højst interessant, idet det siger noget væsentligt og karakteristisk om den måde, vi mennesker opfatter tilværelsen eller virkeligheden på.⁵

Men lad os først gøre os fortrolige med, hvad begrebet 'underværk' mere præcist betyder. I henhold til ordbogen er ordet sammensat af to ord, nemlig 'under' og 'værk'. Førstnævnte ord hentyder til begreber som *undre* og *vidunder*, hvilket vil sige undren eller det at undre eller forundre sig over noget. Ordet værk betyder bl.a. arbejde, virke eller virksomhed. Ordet vidunder hentyder til noget, man undres eller forbavses eller imponeres over. Begrebet underværk er i en vis forstand beslægtet med begrebet *mirakel*, hvilket vil sige noget, man ikke kender de naturlige årsager til.

I henhold til Andersens opfattelse, er tilværelsen eller livet og verden grundlæggende et under eller mirakel i den forstand, at alt har sin oprindelse i Guds væsen og natur, som vi mennesker dybest set ikke direkte kan begribe eller fatte. Samme opfattelse giver Martinus udtryk for ved blandt andet at fremhæve, at det treenige princips tre instanser: Jeget, bevidstheden og organismen, dybets set er ukendte og ubegribelige 'størrelser'. Af samme grund betegner han derfor også de tre instanser som henholdsvis X 1, X 2 og X 3, hvor X står som matematisk tegn for ubekendt størrelse.⁶

Den omstændighed, at vi – som Andersen siger – vænnes til livets under eller forunderlighed, således at vi opfatter dette eller denne på en hverdagsagtig måde og derfor tager alting som nærmest en selvfølgelighed, giver sig grundlæggende til kende i form af den materialistiske livs- og verdensanskuelse. Ifølge denne ligger der kun naturlige lovmæssigheder og fysisk-kemiske årsager til

grund for alt i verden, og dette gælder også for de såkaldte åndelige eller psykiske fænomener, såsom ånd, sjæl og bevidsthed. Dette emne om den materialistiske livs- og verdensanskuelse, var Andersen stort set optaget af hele livet, hvilket især fremgår af hans store forfatterskab, men han berørte også emnet i en del af sine breve til venner og bekendte. Det, der særlig berørte ham, var den omstændighed, at materialismen tilsidesatte for ham væsentlige begreber som Gud, udødelig sjæl og etiske og moralske normer og værdier, samtidigt med at man mente, at livet og verden er udtryk for fuldstændig planløshed og tilfældighed. Særlig markant behandler han emnet i romanen *At være eller ikke være* (1857), som på sin vis blev hans teodicé par excellence.⁷

Feer, alfer og nisser

Når Andersen siger, at vi vænnes til livets forunderlighed, så ligger der deri, at han tænker på barnet, som indtil en vis alder umiddelbart opfatter tilværelsen som lidt i retning af et eventyr, i den forstand, at barnet i reglen er fuldkommen overbevist om eksistensen af f.eks. julemanden, nisser, alfer, feer, hekse og trolde etc. etc., som opfattes som helt konkrete væsener og skikkelser. Foruden en fremragende intelligens og intuition besad Andersen også barnets umiddelbare og uforbeholdne måde at opfatte tilværelsen på. Det gjorde, at han i fuldt alvor kunne fortælle om feer, alfer, nisser osv., som det for alfernes vedkommende f.eks. sker i tredje kapitel af rejsebogen *Skyggebilleder*, 1831. Og f.eks. i eventyret ”Rejsekammeraten”, 1835, beretter han om både nissen, der bor oppe i kirkens tårn, og om alferne, der alene kan ses af gode folk, og som kun kommer frem på månebelysede steder i den store skov, hvor de leger lystig tagfat og synger smukke viser. Legen varer ved lige til solen står op, og da kryber de små væsener i skjul i blomsterknopperne, for at sove til næste fuldmåne. Alferne træffer vi bl.a. også på i eventyret ”Tommelise”, 1835, så meget mere som Tommelise selv er en alfepige.⁸

Nu skulle man jo tro, at nisser, alfer og feer mm., kun

er udtryk for digter- og barnefantasi, men ikke desto mindre kan vi faktisk træffe på omtalen af lignende små væsener i Martinus’ litteratur, specielt i artiklen ”Den tabte horisont”, 1971. Heri fortæller Martinus bl.a. om, at de gamle tiders eventyrfortællere besad en synskhed, der var årsag til forekomsten af den psykiske side ved eventyrene, og han fortsætter:

[...] Men på grundlag af deres instinkt og følelse var de ikke i stand til at kende de psykiske realiteter bag det, de så. Deres fantasi arbejdede med og udfyldte, hvad den manglende viden og indsigt ikke kunne udfylde, og derved opstod eventyrets bevidsthedssfære i mennesket. Man troede, at huldrene og nisserne, og hvad man nu kaldte disse psykiske væsener, boede i stenene og bjergene, som jo måtte være hule, da man opfattede væsenerne nærmest som fysiske. Nævnte væsener var nemlig ofte helt materialiserede, når de kom i nærheden af mennesker, og dematerialiseredes igen et stykke tid efter, hvorfor man troede, at de forsvandt ind i stenene. [...] ⁹

H.C.Andersen og digtekunsten

Her skal det straks pointeres, at Martinus’ karakteristik af de gamle eventyrfortællere ikke kan gælde i H.C.Andersens tilfælde, for han var i høj grad i besiddelse af kendskab til de psykiske realiteter i tilværelsen. Det var i øvrigt Andersens opfattelse, at digteren har en særlig forpligtelse til at påpege og fremhæve overfor sine læsere og tilhørere, at livet bagom hverdagens sløvende og vanedannende indflydelse på bevidstheden, netop er et guddommeligt underværk. Det skriver han om i essayet ”Billeder i det uendelige”, som står at læse i rejsebogen ”I Sverrig”, 1851:

Ja, billeder i det uendelige, en rigdom af skønhed er der i verden om os, og det selv i det små, i det øjeblikkeligt forsvindende, *det*, som mængden slet ikke agter på.

Vanddråben fra den stillestående vandpyt har en hel levende verden i sig, men døgnets dråbe af hverdagslivet har også i sig en verden af billeder i skønhed og poesi, luk dit øje op for den.

Seeren, digteren skal pege hen herpå, og ligesom synliggøre den med mikroskopets klarhed og bestemthed, og da vil også mængden se den, og siden på sin egen livsvandring selv blive den var, og som seende glæde sig, thi livet er ligesom blevet rigere – rigere på skønhed. ¹⁰

Denne tankegang fortsætter Andersen i essayet ”Poesiens Californien”, hvori han tilmed kalder digteren for ”Lysbæreren for tider og slægter”, og tilføjer lidt senere: ”Naturen bliver dobbelt dejlig, hvor en digter går.” Og senere fortsætter han, idet essayet handler om et gammelt tema i Andersens liv og digtning, nemlig valget mellem to forskellige digteriske retninger: enten føleriets, fanta-

steriets og overtroens dunkle romantik eller fornuftens og intuitionens dagklare og i en vis forstand realistiske opfattelse af tilværelsen, udtrykt i både prosa og poesi. Det sidstnævnte er tilfældet i følgende tekststykke fra ovennævnte essay:

[...] Og gennem tynde metaltråde fløj med lynets hurtighed tanken i ord til fjerne byer. "Livet! Livet!" klang det gennem den hele natur. "Det er vor tid! Digter, du ejer den, syng den i ånd og sandhed!"

Og videnskabens genius løftede sværdet, det lysende, løftede det så vidt ud i rummet, og da – hvilket syn! Det var, som når gennem mursprækken en solstråle lyser ind i et mørkt rum, og viser sig for os som en drejende kolonne af myriader støvgran; men hvert støvgran her var en verden! Det var vor stjernehimmel, det syn han så.

Et punkt kun, et støvgran her er din jord, hvis undere forbavser dig! Et støvgran kun, og dog en stjerne mellem stjerner. Som de myriader støvgran, synligt svævende i solstrålens drejende søjle fra murrevnen ind i det mørke rum, drejer sig den lange kolonne verdener, du kalder din stjernehimmel, men endnu fjernere står mælkevejens hvidlige tåge, en ny stjernehimmel, en anden kolonne, begge to radier kun i hjulet! Men hvor stort er dette selv, hvor mange radier går således ud fra det store midtpunkt, *Gud*.

Så vidt når dit øje, så klar er din tidsalders horisont! Søn af tiden, vælg, hvem skal være din ledsager. Her er din ny bane! Med din tids største, foran din tids slægter flyver du! Som den blinkende Lucifer lyser du i tidens morgenrøde.¹¹

Digterens opgave og menneskehumor

Det er også i det sidst citerede essay, at Andersen præciserer sin opfattelse af digterens eller seerens opgave:

Det er ikke vor tanke, at digteren skal versificere de videnskabelige opdagelser, læredigtet er og bliver i sin bedste form dog altid en mekanisk dukke kun, der ikke har det friske liv. Videnskabens sollys skal gennemtrænge digteren, med klart øje skal han opfatte sandheden og harmonien i det små og i det uendelige store, det skal lutre og berige forstanden og fantasien, vise ham nye former, der end mere levendegør ordet. Selv de enkelte opdagelser ville give en sådan ny flugt. Hvilken eventyr-verden kan ikke oprulle under mikroskopet, når vi deri overføre vor menneskeverden; elektromagnetismen kan blive en livsenstråd i nye lystspil og romaner, og hvormangen humoristisk digtning vil ikke vokse frem, idet vi fra vor støvgranlille jord med dens små, hovmodige mennesker

ser ud i det uendelige verdensalt fra mælkevej til mælkevej. Et eksempel på, hvad vi her mener, springer frem i hin højadelige dames ord: "Er hver stjerne en klode som vor jord, og har kongeriger og hoffer – hvor uendelig mange hoffer! Mennesket må svimle!"

Vi siger ikke som hin franske forfatterinde: "lad mig kun dø, verden har ingen opdagelser flere!" o der er så uendeligt meget i hav, luft og i jord, underværker, som videnskaben skal hæve, underværker, større end digterens fantasi kan skabe.¹²

Apropos den hovmodighed mennesker kan have og føle, idet de tror at vide besked med alt, så fortæller Andersen bl.a. herom i historien "Tante Tandpine", 1872:

Forleden aften, sad jeg i min stue, trængte til læsning, havde ingen bog, intet blad, faldt i det samme et blad, friskt og grønt, fra lindetræet. Luftningen bar det ind ad vinduet til mig.

Jeg betragtede de mange forgrenede årer; et lille kryb bevægede sig hen over disse, som ville det gøre et grundigt studium af bladet. Da måtte jeg tænke på menneskeviddom; vi kravler også om på bladet, kender kun det, og så holder vi straks foredrag over det hele store træ, roden, stammen og kronen; det store træ: Gud, verden og udeligheden, og kender af det hele kun et lille blad!¹³

Denne tankegang finder vi i højeste grad bekræftet hos Martinus, f.eks. i bogen Logik, (1938), hvor det i 28. kapitel bl.a. lyder:

At tro eller forestille sig, at kun den mikroskopiske del af universet, af tilværelsen, der er tilgængelig for det jordiske menneskes sanserne som "levende", er "liv", og at hele den øvrige del af verdensaltet kun skulle være "død" materie, blinde naturkræfter, og at mennesket, det i forhold hertil lille mikroskopiske støvfnug, skulle være den højeste livsyttring i tilværelsen, være det eneste for hvilket alle disse myriader af himmellegemer, mælkeveje og solsystemer, disse umådelige kræfters spil, var sat i bevægelse, har intet som helst med logik at gøre, og kan således kun opfattes af væsener, hvis højeste viden eller forskningsfacitter endnu kun udløser sig i mål og vægt, i kilometer og hastigheder, i vibrationer og bølgelængder, men derimod endnu ikke er nået frem til at kunne analysere tilværelsens materier i deres sande og virkelige facitter: Tankeklimaer, bevidsthedsmaterier, livsyttringer.¹⁴

Livet er det største eventyr

Sluttelig skal vi kigge på den sidste sætning i Andersens i indledningen til denne artikel citerede tese om livet og kunsten, som lyder sådan: "De digtede eventyr får deres

overnaturlighed ved kædens overbrydning, ved mangel på den vise orden, vi daglig har før øje i det større guddommelige eventyr, hvori vi selv lever.” I den forbindelse kan følgende citat fra hans skolestil *Af begrebet om Gud at føre beviset for sjælens udødelighed*, 1827/28, tjene, idet det hermed samtidig er slået fast, at han dannede sig sin grundlæggende religionsfilosofiske opfattelse allerede tidligt i ungdommen:

Den store orden, vi sporer i den hele natur, overtyder os om, at ikke et tilfælde kunne frembringe alt. Årsag og virkning er leddene i en uendelig kæde. Rosenbladet forudsætter kvisten; denne grene; disse roden. [...] Den hele verden er et indbegreb af virkninger; den første årsag kan vi ikke finde i verden selv; tanken svimler og må søge sin genstand udenfor det hele. Fra kunstværket slutter vi til kunstneren. Har nu Gud nogle egenskaber i den højeste grad, må han besidde alle. [...] Vi fordrer en moralsk verdens regering [dvs. en moralsk, retfærdig orden i tilværelsen], føler os bestemt til visse øjemed; forbundne til at adlyde visse love. I de døde masser, i de levende væsener jeg ser, men som står langt under mig [som menneskevæsen], kan jeg ikke søge det væsen, som indåndede mig disse følelser; ikke [finde] frembringeren af det hele; lovgiveren, den moralske verdens regent og det godes og det ondes retfærdige fordeler, der for at fyldestgøre mit hjertes trang må besidde uendelige egenskaber. Jeg må lade tanken svinge sig ud i det uendelige for at søge ham, som dannede det hele. / Træd hen til dødslejet af manden, som virkede i hvilken som helst stilling i livet; da vil du læse i det brystne øje – om ikke de bundne læber kan fremstamme det – ”Der er en Gud, der må være en evighed.”¹⁵

Når Andersen derfor taler om, at de digtede eventyr får deres overnaturlighed ved kædens overbrydning, ved mangel på den vise orden, der hersker i virkelighedens guddommelige eventyrverden, så tænker han altså først og fremmest på årsagsvirkningskæden (kausaliteten). At det virkelige liv i realiteten er et guddommeligt eventyr, har jeg for længst påvist i flere andre af mine artikler og i bogen ”H.C.Andersen, H.C.Ørsted og Martinus”, 1997, og skal derfor ikke gentage det her. Derimod vil jeg slutte denne artikel med at påvise, at Martinus med hensyn til kausaliteten og den vise orden i livets eventyr også i det stykke bekræfter Andersens anskuelse. Dette fremgår særlig tydeligt af den tidligere ovenfor og også i andre sammenhænge af mig citerede – og efter min mening aldeles fremragende - artikel ”Den tabte horisont”. Under afsnitoverskriften ”Eventyrets sfære vil atter få indpas i menneskets bevidsthed som åndelig videnskab”, skriver Martinus:

Ligesom der i eventyrene kan være overdrivelser eller fordrejninger af den psykiske virkelighed, som gør det

fortalte eventyr tilsvarende ufuldkommen, således kan der også i den materialistiske indstilling være overdrevne og fordrejede opfattelser, der gør nævnte indstilling ufuldkommen. Denne ufuldkommenhed består hovedsagelig i fornægtelsen af de psykiske eller åndelige fakta eller den psykiske horisonts eksistens. Men denne ufuldkomne indstilling til livets fænomener vil ikke vedblive med at være den fremherskende blandt jordens mennesker. Eventyrets sfære vil atter få indpas i menneskets bevidsthed, men det vil ikke blive som overtro, trolddom og magi, det vil blive som åndelig videnskab, gennem hvilken mennesket får indblik i det største eventyr, der eksisterer, selve livets eventyr.¹⁶

Noter og kilder:

- 1 H.C.Andersen: *Kun en Spillemand*, 1837. Trykt i H.C.Andersen. *Romaner og Rejseskildringer*, bind 3. Udgivet af Det Danske Sprog- og Litteraturselskab 1944. Genoptrykt i Gyldendals Tranebøger 1970.
- 2 Martinus: *Det Evige Verdensbillede I*, symbol nr. 8, 9, 10 og 11 med tilhørende forklaringer.
- 3 De to stile er trykt i H.C.Andersen. *Eventyrdigterens hidtil utrykte danske stile*, bind I-III. Et udvalg ved Jørgen Skjerk. Eget tryk. København 1999. Stilene findes i hhv. bind I, s.73-76 og III, s. 73-75. Disse kan f.eks. suppleres med stilen *At slutte fra verdens tilværelse til Guds*, samme sted, s. 90-92, hvori det bl.a. hedder: ”[...] Årsag og virkning er uadskillelige. Hvor den ene finder sted, kan den anden ikke være borte. – [...] Men om jeg endogså så i den hele natur et mægtigt spil af underlige kræfter og et blindt tilfælde, da taler den levende stemme i mit indre – min mægtige sjæl med sine uendelige tanker – og siger: Der er en Gud! - / Et tilfælde har ikke formået at frembringe min sjæl. De fysiske dele kan opstå ved andre, men det moralske ligger så langt uden for disse grænser, at man må søge dets grundspire i guddommen. –” Andersenens lærebog i religion var Peter Krog Meyer: *Lærebog i den christelige Religions- og Sædelære med Hensyn paa Disciplenes Tarv i de lærde Skolers højeste Klasser*. København 1818. Se evt. også side 56-60 i Harry Rasmussen: *H.C.Andersen, H.C.Ørsted og Martinus - et sammenlignende studie*. Forlaget Kosmologisk Information 1997. – Martinus’ opfattelse af Gud fremgår ikke mindst af Livets Bog, bind VI, stk. 2330-95.
- 4 Jf. bl.a. med Andersens brev til Jonas Collin den ældre, omtalt og citeret i det i note 3 sidstnævnte værk, side 60.
- 5 Dette synspunkt går igen mange steder i Andersens forfatterskab. Men især Martinus har behandlet og gennemanalyseret problemet i sin kosmologi. Se f.eks. småbogen *Mellem to verdensepoker*; særlig 24.-27. kap.
- 6 Martinus: *Livets Bog III*, stk. 695-97.
- 7 H.C.Andersen: *At være eller ikke være*. Romaner og Rejseskildringer, bd. 6. Det Danske Sprog- og Litteraturselskab. København 1944.
- 8 H.C.Andersen: *Skyggebilleder af en Rejse til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc.*, i *Sommeren 1831*. Illustreret af Henrik Bloch. Med en Efterskrift af H.Topsøe-Jensen. Nordlundes Bogtrykkeri, København 1968.
- 9 Martinus: ”Den tabte horisont”, 1971, senest genoptrykt i Kosmos nr. 8, 1984.
- 10 f. med Martinus’ artikel ”Sommerlandet”, Kosmos nr. 8-2004.
- 11 Jf. med digtet ”En Guddoms tanke er du, poesi!”. H.C.Andersen / Digte / I udvalg ved H.Topsøe-Jensen. Forlaget Spektrum, København 1966, s. 89; Martinus: Livets Bog II, stk. 470; Logik, 28. kap.
- 12 H.C.Andersen: *I Sverrig. Rejseskildring*. Romaner og Rejseskildringer, bd. VII, s. 121-122.
- 13 H.C.Andersen: *Eventyr og Historier*, bd. V, s. 213-222. Udgivet af Erik Dal og Erling Nielsen. C.A.Reitzels Forlag, København 1967.
- 14 Martinus: Logik, 28. kap.; Livets Bog II, stk. 435 og 470. Desuden ”Mellem to verdensepoker”, 23.-28. kap.
- 15 Se det i note 3 førstnævnte værk, bd. I, s. 73-76.
- 16 Martinus: *Den tabte horisont*.. Tidsskriftet Kosmos nr. 8, 1984.

EN DANSK MYSTIKER

v/Ethel Solhauge

Hvem skulle tro, at vi har en mystiker, kaldet Emmanuel Sørensen. Han blev født på en lille dansk gård og fik navnet Alfred Julius Emmanuel (betyder "Gud med os") Sørensen. Han blev født i 1890. Hans barndom var harmonisk, men hans moder kaldte ham en sær en. Han var i overensstemmelse med plantelivet og dyreverdenen, men han kunne ikke omgås mennesker, han syntes, de var støjende og pralende. Men han lagde mærke til deres sprog. Han blev gartner og drog til England, hvor han arbejdede fra 6 morgen til 6 aften til en ussel løn, men han beklagede sig aldrig.

Mens han passede Darlington Hall i Devonshire, kom den indiske digter Rabindranath Tagore for at holde foredrag. Tagore blev meget betaget af Emmanuels Stilhed, og han opfordrede ham til at komme til Indien og undervise i Stilhed. Emmanuel rejste til Indien og blev der i 48 år, i en hytte ved Himalayas fod.

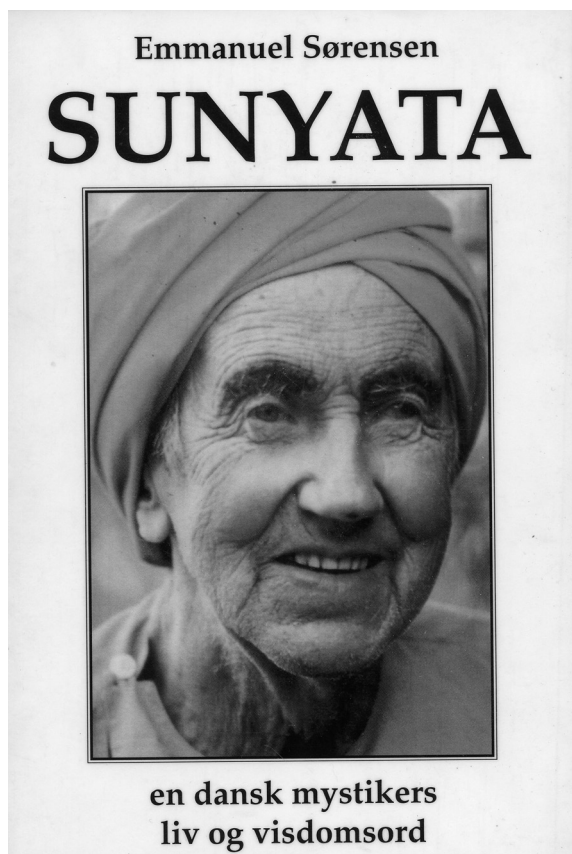
Den unge Emmanuel

Emmanuel levede i Indien i 48 år, hvor hans arbejde simpelthen bestod i at VÆRE. Alt blev ham givet og han brugte ofte ordene "Vi lever så nær ved himlen."

Første gang Emmanuel mødte Ramana Marshia. "Aldrig før havde jeg oplevet en sådan integral udstråling hos noget menneske - en sådan stråleglans - et væld af spirituel lys - rettet direkte mod ham selv. Spontant og telepatisk hørte han om Ramana Marshia. På et senere møde fortalte han om dette budskab fra Ramana Marshi bestående af disse fem ord på engelsk "We are always Aware, Sunyata." Vi er altid bevidst, Sunyata. Derefter kaldte Emmanuel sig altid for Sunyata.

Men i november 1973 rejste en gruppe søgende mennesker fra Californien til Indien, hvor de traf Sunyata. De regnede ham for en sand oplyst. De gav ham en billet til Californien. Sunyata blev 93 år, og havde aldrig været syg. I Californien blev han ramt af en bil og døde.

Erindringsbogen er opdelt i erindringer på højresiderne og på venstresiderne er alle hans visdomsord. Venstresiderne forekom mig at være mest interessante. Her er derfor nogle af hans Visdomsord.:

I er så intellektuelle.
I Indien er der intuitiv bevidsthed -
De er ikke intellektuelle på den måde
I forstår det.
Det sindplagede jeg,

Det plagede sind,
Det er meget nær det samme.

I stilhed kan du modtage.
Stilhed og alenehed var min særlige gave.
Jeg rakte ikke ud efter andre mennesker.
Jeg accepterede dem når de kom,
Men jeg rakte ikke ud,
Ikke efter viden eller ambitioner,
Eller efter at blive til noget, nej,
Og det var min visdom fra barndommen,
En form for naturlig modenhed.

Sælg din kløgtighed og køb forundring
- Kløgtighed er slet og ret meninger,
Forundring er intuition

En kvindelig Sufi-ven, der boede i Indien,
Sagde om Sunyata:
”Når han træder ind i et rum
Gør han det stilfærdigt og beskedent
At man næppe bemærker ham.
Han besvarer spørgsmål og er opmærksom
På forholdene.
Men han holder ingen taler, ingen foredrag
Og giver meget få erklæringer -
Men når han går,
Alligevel, når han går
Føles værelset pludselig tomt.”

Inverstand (Ind-se)
Det vil blive et nyt ord i ordbogen
Der er innerstances og circumstances
(indre og ydre forhold)
Innerstanding er intuitiv opmærksomhed
Er ikke mental, slet ikke.

Klag ikke
Græd ikke
Bed ikke
Men åbn dit intuitive
Shiva - øje
Og se.

Således skal I tænke på hele

den flygtig verden:
Som en stjerne ved daggry,
En boble i en strøm,
Et lynglimt fra en sommersky
En blafrende lampe,
Et fantom
Og
En drøm.

*Sunyata besøgte Martinus på
Villa Rosenberg.*

Mon Martinus ville vurdere Sunyata således?:

“Væsner, hvis plads i udviklingen egentlig kan betegnes som *“Den store fødsels forgård”*, er ikke talrige, men kan dog træffes i alle fem verdensdele. I kraft af deres fremragende udvikling og befriet fra ærgerrighed og unødvendige materielle fordringer repræsenterer de en meget ubemærket, stille og beskedent, ja undertiden helt tilbagetrukket tilværelse. Dette gælder navnlig for østens vedkommende, hvor disse væsner undertiden har trukket sig helt tilbage og hyppigst kan findes blandt munke og vismænd i stille klostre eller som eremitter i bjergene, overalt ofrende sig for eller værende til gavn og glæde for mennesker og dyr, der kommer deres opholdssted forbi.”

(LB I stk. 123)

MERE OM SUNYATA

v/Ruth Olsen

Da jeg fik Ethels artikel om Sunyata alias Emmanuel Sørensen, blev jeg interesseret i at få noget mere at vide om ham. For hvordan kunne et menneske, født og opvokset i Danmark i gode kår, finde det tilfredsstillende at sidde alene i en primitiv hytte i 48 år, underholdt af andre? Så jeg fik fat i hans bog, som er samlet og udgivet af hans venner i USA og oversat af Guni Martin for Ørnens forlag i 1997.

Han blev født samme år som Martinus, og selv om Emmanuel uden tvivl var højt åndeligt udviklet, synes de to personer på mange måder at være modsætninger. Hvis man kalder Emmanuel "mystiker" vil jeg kalde Martinus "af-mystiker". Man kan undre sig over, hvorfor Emmanuel inkarnerede i Danmark, når det så oplagt var i Indien, han følte sig hjemme. Det var den indiske spiritualitet han var i overensstemmelse med, og når han levede sine sidste få år i Californien var det, fordi da havde indisk filosofi jo udbredt sig dertil.

Allerede som barn satte han pris på at være alene med sin indre verden og følte ingen trang til at have meninger endsige give udtryk for dem overfor andre. Han var ikke interesseret i at tilegne sig viden, som han mente var overflødig og kaldte "headucation" i modsætning til "education", som var viden "indefra". Han vidste, han havde en højere bevidsthed, hvor han var forenet med den alt-iboende Guddom, og at jeg-bevidstheden med dens tanker og begær kun var en midlertidig form.

I bogen skriver han (s.119): "Når vi har levende viden, behøver vi ikke mere at tro på noget. Når vi oplever Gud, er vi tavse og stille, helbredt for vor uro, vor frygt og vor stræben. Vi lever i tryghed og søger ikke længere efter kærlighed. Jo mindre jeg-bevidsthed, des mere Guds-bevidsthed. Jo mere vi giver slip på vort jeg, des bedre forstår vi, at vi er Gud."

Der er ingen tvivl om, at Emmanuel havde en ret udviklet intuitionsevne. Bortset fra en kort ungdomsforelskelse, havde han ikke nogen særlig interesse for det andet køn. En ven beskrev ham som ligeså meget kvinde som mand. Hans polforvandling var altså langt fremskreden. Han var yderst beskeden og udstrålede en sådan kærlighed og

indre ro, at det blev bemærket som usædvanligt. Mennesker, der opsøgte ham i hans hytte, følte sig opløftede efter besøget.

Læsningen af bogen gav mig dog ikke svar på mit spørgsmål: Hvorfor inkarnerede han mon i Danmark? Vor vej til spirituel udvikling går jo ikke udenom forstanden, dvs jeg-bevidstheden med dens tænkeevne. Som Rudolf Steiner siger i sin lille bog "Indvielse i vor tid": "Der gives i vor tid ingen ægte indvielse, som ikke passerer gennem forstanden. Den som uden hensyntagen til forstanden vil være fører til "de højere hemmeligheder", kender ikke tidens tegn, og han kan kun sætte nye suggestioner i de gamles sted."

Martinus understreger i flere forbindelser vigtigheden af at udvikle vor logiske tænkeevne, ja siger, at tankerne er vor hele livskraft. Og han pointerer vigtigheden af den lærdom, vi høster i vor daglige vekselvirkning med vore medmennesker. Den indiske filosofi var for ham et forældet stadie i den menneskelige udvikling, hvis jeg ellers har forstået ham ret.

Selv en teosof som Birgit Lomborg mener, det er i den "ydre verden", den spirituelle udvikling finder sted. Hun skriver (Discipelskab I s.174): "Jo længere disciplen kommer på indvielsesvejen, jo mere sensitiv bliver han. Det kan blive vanskeligt for ham at omgås såkaldt almindelige mennesker, fordi han mere og mere lever i en anden verden. Dette kan være en farlig tilstand, for ved at isolere sig for meget opnår disciplen ofte, at han mister jordforbindelsen og den sunde og livsvigtige kontakt med den almindelige verden."

Må man så konstatere, at Emmanuel var "fejlpaceret"? Forsynet plejer jo ellers nok at vide, hvad de gør. For man kan vel ikke forestille sig, at man lod to personer inkarnere for at se, når de voksede op, hvem der var bedst egnet til opgaven som "verdensgenløser" - og det var så Martinus??? Emmanuel viste sig mindre egnet, men fik så lov at slappe af i en uforpligtende rolle. Det var bare en tanke, der faldt mig ind - men jeg tror ikke selv på den!! Intet er jo tilfældigt - og der var da en del, der fik glæde af Emmanuel's gang på jorden.

Bibeltolkninger

af Swedenborg/Ruth Olsen

Som jeg før har skrevet om her i bladet, brugte Swedenborg mange år til at skrive om, hvordan bibelens ord retteligt skulle tolkes og forstås. Her er lidt flere eksempler, taget fra "Kompendium af Swedenborgs teologiske skrifter", samlet af Samuel Warren og oversat af Gudmund Boolsen.

Swedenborg skrev: "Ordets åndelige betydning er ikke, hvad der lyser ud af ordets bogstavbetydning. Den åndelige betydning er indvendigt i ordet ligesom sjælen i legemet." Det lyder jo lidt i retning af Martinus' begreber om ordenes "stofside og livsside"!

I de ældste tider, siger Swedenborg, havde man en lære, der bestod af de sandheder, man fornemmede. Den lære kaldte man "Enok", som betyder "at undervise", for den blev videregivet ved undervisning længe efter, man var var ophørt med at kunne fornemme. Som han skriver: "Til dem, der lærer ved hjælp af fornemmelse, gives det af Herren at vide, hvad der er godt og sandt ad en *indre vej*, men til dem som lærer ved hjælp af en formaliseret lære, gives kundskaben ad en *ydre vej*, dvs den der hører til de legemlige sanser. Forskellen er som lys og mørke." Dette kender vi fra Martinus' forklaring om, hvordan intuitionsevnen på et tidspunkt helt ophører for at blive erstattet af en spirende intelligens, der i meget lang tid hovedsageligt tjener de selviske behov.

Efterhånden som den gamle lære blev glemt, sænkede mørket sig mere og mere - og til sidst kom "syndfloden", en oversvømmelse af ond begærlighed og falskhed, altså "en flod af synd" og ikke af vand. Bjerge betyder ophøjede dvs hellige ting, så når der står, at "alle de højeste bjerge stod under vand", betyder det at alt helligt, = godt og sandt, "druknedes". Men Noa var stadig et godt menneske, for Noa betyder "den der stadig har forbindelse med Gud".

I Matt.17.1-5 læser man, at Jesus tager Peter, Jakob og Johannes med op på et højt bjerg. Et bjerg betyder "i himlen", det som vi kalder "på den anden side" (i trance?). Her kan man se det indre af mennesket, derfor så de Jesu ansigt "lyse som solen", for solen betegner kærlighed, og hans klæder var hvide, hvilket betegner guddommelig sandhed. Således bliver det også forståeligt, hvorfor de kan møde Moses og Elias, og høre røsten, der siger om Jesus: "Dette er min elskede søn, hør ham".

Eftersom Jesu klæder symbolsk betegner "guddommelig sandhed", betyder det, at soldaterne ved Jesu korsfæstelse deler dem imellem sig, at soldaterne (som symbolsk står for uvidende mennesker) splitter Jesu sandhedsbudskab ad.

Dog kjortlen var syet i eet stykke, så den trak de lod om. Der var altså noget i Jesu lære, de ikke kunne splitte ad dvs ødelægge.

I Matt.13.12 læser man de mystiske ord: "For den, der har, til ham skal der gives, og han skal have overflod, men den, der ikke har, fra ham skal selv det tages, som han har." Ifølge Swedenborg skal det forstås sådan, at når vi kommer over "på den anden side" vil de der har kærlighed, få endnu mere, mens de, som i stedet har selvisk begær og materielle goder, vil få dette frataget.

Ydre adfærd kontra indre tanke

Swedenborg havde stor aversion overfor hyklere, og gjorde en del ud af at forklare, hvad der sker, når de på overfladen "pæne" mennesker kommer "i himlen" og deres "sinds ydre" tages bort. "Når de er overladt til deres indre, begynder de at tale og handle afsindigt, og hvad der er besynderligt er, at da tror de om sig selv, at de er klogere end alle andre. Og grunden til, at de er af en sådan beskaffenhed er, at de elskede sig selv og verden sådan, at de ikke havde lyst til at gøre nytte undtagen for æres og vindings skyld."

Vi kender det godt også i vor tid, når vi ser, hvilken adfærd såkaldt civiliserede mennesker kan udvise, når de færdes i anonymitet i store byer eller fremmede lande. I vor tid krakelerer meget af den "glasur", som opdragelsens "dresur" før udstyrede mennesker med og som tidligere tiders mindre lokalsamfund holdt under social kontrol. Og det er netop meningen - for vi skal nå frem til overensstemmelse mellem ydre adfærd og indre tilbøjelighed, ved udviklingen af vort indre.

Videre siger Swedenborg: "Meget få nu til dags ved, at der er en himmelsk lykke ved at gøre godt uden udsigt til belønning. For menneskene ved ikke, at der er en anden lykke end at blive forfremmet til æresbevisninger, at blive betjent af andre, at have rigdom i overflod og at leve i fornøjelser. De er uvidende om den kendsgerning, at der findes en større lykke som berører menneskets indre, og at denne lykke er den ægte næstekærligheds lykke. Men næstekærlighed er intet, hvis den ikke åbenbarer sig i gerninger, dvs i nytte."

Og så fortæller han om et besøg i et tempel i himlen, i Visdommens tempel. Her får han lidt filosofisk undervis-

ning og skriver herom: "Nytte er det vigtigste. Kærlighed og visdom uden nytte er ikke noget, de er blot forestillinger. De bliver ikke virkelige før de træder frem i nytte. For kærlighed, visdom og nytte er tre ting, som ikke kan adskilles. I visdom dannes kærligheden til noget, og dette noget er nytte. Det er ligesom med hensigten, der ikke er noget, hvis den ikke fører fra årsag til virkning. Ligeså med viljen, forstanden og handlingen.

Geometrien lærer også, at der ikke gives noget fuldkomment, undtagen der er en trehed, alt i skabelsen afsluttes med det tredie. Heraf kommer det, at ordet "tre" åndeligt forstået betegner, hvad der er fuldstændigt.

Swedenborg om kirkens forkerte lære:

Disse tre, Faderen, sønnen og helligånden, er de tre væsentligheder i den ene Gud, ligesom Sjæl, legeme og virkekraft hos mennesket. At Faderen, sønnen og helligånden er ét fremgår af Jesu ord om, at han og faderen er ét og at han er i faderen ligesom faderen er i ham. Ligeledes at han og helligånden er ét, fordi helligånden er det guddommelige udgående fra faderen.

Helligånden er den guddommelige sandhed og tillige den guddommelige kraft og virke, som udgår fra den ene Gud, i hvem der er en trehed, ligesom sjælen, legemet og den udgående kraft hos mennesket, hvilket tilsammen udgør én væsenhed. (det kan minde en del om Martinus' X1 - X3 - X2 !)

Helligånden kaldes det guddommelige udgående, fordi Herren viser sig for englenerne som sol, og fra denne sol ud-

går kærlighed og visdom, ligesom der udgår varme og lys fra solen. Man kan ikke modtage denne "varme og lys", hvis man kun er i tro uden næstekærlighed i gerning.

"Retfærdiggørende tro eksisterer aldrig alene og adskilt fra gode gerninger. Skønt religionen af tro alene læres, bliver dog næstekærlighedens godheder overalt også lært, og dette sker ved Herrens forsyn, for at menigmand ikke skal ledes på afveje ved tro alene. Jeg har hørt Luther, med hvem jeg flere gange har talt i den åndelige verden, forbande tro alene og sige, at da han fastsatte den, blev han advaret af en Herrens engel om ikke at gøre det. Men han tænkte ved sig selv, at hvis han ikke forkastede gerningerne, ville en adskillelse fra den katolske religion ikke finde sted. I modstrid med advarslen bekræftede han derfor frelse ved tro alene."

Det var altså ikke så sært, at den Lutherske kirke ikke brød sig om Swedenborg!

Martinus' analyser kontra bibelske dogmer

I årene omkring 1950 organiserede Gerner Larsson noget, han kaldte "Korrespondanceafdelingen", som bl.a. indeholdt "Spørgsmål og svar ved Martinus". Bladet Kosmos udkom dengang kun een gang om året. D. 24/11-1950 svarede Martinus på følgende spørgsmål:

Spørgsmål 22: "Er dette at acceptere Martinus analyser ikke en trossag ligesåvel som dette at acceptere de bibelske dogmer?"

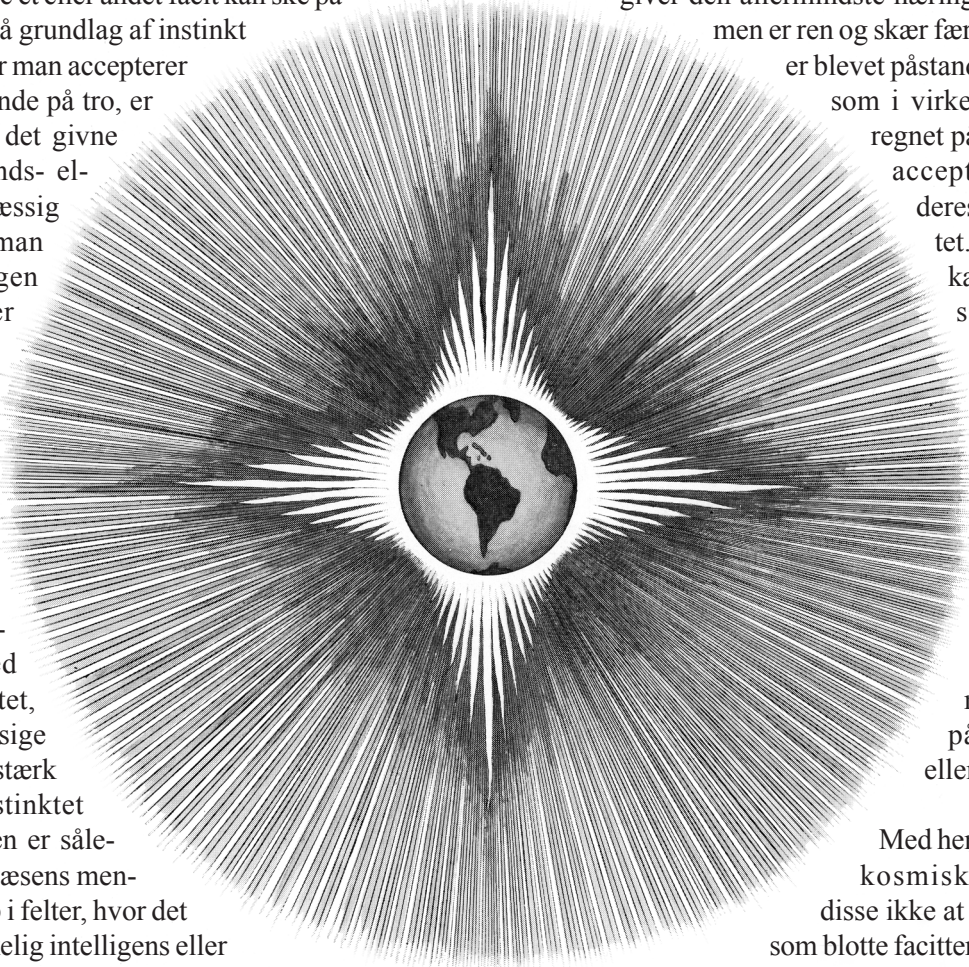
Svar: At acceptere et eller andet facit kan ske på to måder, enten på grundlag af instinkt eller af viden. Når man accepterer et facit udelukkende på tro, er det fordi, man i det givne felt er så forstands- eller intelligensmæssig underlegen, at man ikke kræver nogen intellektuel eller videnskabelig udredning eller begrundelse. Men der, hvor forstanden eller intelligensen ikke er tilstrækkelig fremtrædende, der opfatter individet ved hjælp af instinktet, hvilket igen vil sige ved hjælp af en stærk anelsesevne. Instinktet eller anelsesevnen er således det levende væsens mentale sanseredskab i felter, hvor det ikke har tilstrækkelig intelligens eller intellektualitet til at erkende virkeligheden eller kendsgerningen.

Med hensyn til at opfatte eller erkende Martinus analyser på anden måde end med den samme trosevne (instinktet) som den, hvormed man opfatter eller sanser dogmerne, vil altså være afhængig af, om nævnte analyser er en anden slags objekter for sansningen end dogmerne. Hvad er da dogmer, og hvad er Martinus kosmiske analyser?

Dogmerne er facitter udredet af analyser og begrundelser, som ikke er publiceret eller bekendtgjort. Derved bliver dogmerne til blotte facitter uden den analyse eller logiske tankebygning, af hvilke de hver især udgør slutfacittet eller det, vi kalder et "dogme". Med hensyn til disse kan vi f.eks. dvæle lidt ved dogmerne "Hvad et menneske sår, skal det høste", "Du skal elske din næste som dig selv" osv. Hvor er de analyser, der begrundet disse facitter?

Hvem kan acceptere disse dogmer, som i sig selv ikke giver den allermindste næring for forstanden, men er ren og skær færdige facitter, der er blevet påstande og befalinger, som i virkeligheden er beregnet på blindt at skulle accepteres i kraft af deres ophavs autoritet. Denne autoritet kan de væsner, der særligt sanser i kraft af instinktet, fornemme og får derved en slags begrundelse for at acceptere dem. Det er denne acceptation, vi kender som det religiøse menneskes "tro" på disse facitter eller dogmer.

Med hensyn til Martinus kosmiske analyser vil disse ikke at være at betragte som blotte facitter, som blindt skal fornemmes i kraft af instinktet og følges som et autoriseret påbud. De er det, de udtrykkes som, nemlig "analyser", hvilket igen vil sige: mobiliserende, logiske tankerækker, der udtrykker konsekvenser baserede på realistisk oplevede kendsgerninger, der i sit slutresultat bliver identisk med et eller andet af de evige facitter eller dogmer.

Således viser Martinus kredsløbsprincippet i universet i kraft af sammenhængende logiske tankerækker. En sådan logisk tankerække eller analyse er beregnet på at fornemmes eller sanses med forstanden, hvilket vil sige, at den kan eftertænkes og derved kontrolleres af andre mennesker i samme grad, som de er i besiddelse af de samme erfaringer, som begrundet slutfacittets virkelighed.

Sansning eller opfattelse af Martinus kosmiske analyser bliver således ikke en blind trossag, men en forstands- eller intellektualitetssag. Det er ikke en instinkt- eller anelsesfornemmelse, men en realistisk oplevelse af viden og dermed af virkeligheden. Hvis man har evner og erfaringsmateriale nok i sin bevidsthed til at eftertænke analyserne, bliver disse facitter ikke til trosobjekter, men til virkelige videnskabelige kendsgerninger.

På samme måde som to og to er fire over hele verden og under alle forhold og situationer, således bliver de på kendsgerninger opbyggede højeste livsfacitter, der igennem instinktsansningen bliver til trosdogmer, her for intelligenssansningen til absolut viden. Martinus analyser er således ikke noget, der er sekterisk eller partiprægede. De er ligesom en hvilken som helst anden kendsgerning hævet over sympatier og antipatier. De er internationale og interplanetariske evige analyser.

Naturligvis er der mennesker, der i meget høj grad på det religiøse område endnu sanser mere med instinktet end med intelligensen. Hvis sådanne mennesker på en eller anden måde kommer i sympatisk forbindelse med Martinus analyser, vil disse mennesker også her sanse mere instinktmæssigt end forstandsmæssigt og bliver da foreløbig en slags "troende" mennesker. For disse mennesker bliver analyserne da i tilsvarende grad "dogmer", som man i virkeligheden kun anerkender i kraft af den autoritet, man tillægger Martinus.

Hvis noget da hænder, der svækker disse menneskers sympatiske indstilling til Martinus, mister han i disse menneskers øjne den autoritetsglorie, som disse har sat omkring ham. Derved vakler fundamentet for de nævnte menneskers tro. De accepterer ikke mere analyserne.

Anderledes med de mennesker, der accepterer Martinus analyser med forstanden. For dem er analysernes facitter blevet til urokkelige kendsgerninger og dermed til absolut viden. Men en absolut viden er ikke afhængig af sympati eller antipati. De står ligesom en hvilken som helst anden kendsgerning eller absolut viden fast ganske uafhængig af sympatier eller antipatier.

Bjergprædiken, (Stik af Gustave Doré)

Da de overleverede dogmer kun kan sanses med instinktet og blive til tro, vil alle mennesker efterhånden komme til at forlade troen på dogmerne alt eftersom instinktsansningen degenererer til fordel for intelligenssansningen. Da Martinus kosmiske analyser kan sanses med den sidste sanseform og derved blive til viden eller absolut virkelighed og således udgør et åndeligt fundament, der er hævet over sympatier og antipatier, bliver de den absolut eneste vej for individet til den store fødsel eller indvielse.

(Copyright Martinus Idealfond)

*"Forelskelse er den kosmiske livsnats måneskin.
Den er det himmelske lys tilbagekastet fra
det dræbende princip's isbelagte bjergtoppe og bundfrosne afgrunde".*

Livets Bog V, stk 1822.

Om DVD-serien

MENNESKET OG VIRKELIGHEDEN

v/Ruth Olsen

I efteråret 1990 var jeg kun lige begyndt at "snuse" lidt til Martinus' åndsvidenskabelige værk. Jeg var på det stadie, hvor man søger hist og her i forsøg på at finde ud af, om der alligevel skulle være en dybere mening med det hele. Indtil da havde jeg antaget, der ikke var anden mening med livet end den, man selv skabte. Men strømmen af spirituel litteratur var da begyndt at flyde i større mængder. Og de påstod jo alle, der var en højere hensigt med at være her, uden jeg syntes de kunne begrunde det på en måde, så jeg følte mig overbevist. De antiautoritære bevægelser i 60-70'erne havde jo givet mange af os en veludviklet og sund kritisk sans.

Den smule, jeg havde læst af Martinus, forekom mig dengang lidt for religiøst og sproget syntes mig både gammeldags og omstændeligt. Så var det, at nogen gjorde mig opmærksom på nogle udsendelser i radio Lotus. Jeg prøvede at lytte - med stigende forundring. For der sad to granvoksne mænd, der lød helt "normale" og fornuftsbetonede, og fremlagde det mest fantastiske virkelighedsbillede som om, det var noget helt selvfølgeligt. Og de lød ikke særligt religiøse, men fik det til at se ud som den rene videnskabelige sandhed.

Den vinter sad jeg klistet til radioen hver søndag aften for at høre om Martinus' eventyrlige verdensbillede. Hvad jeg fik at høre gav mig for alvor lyst til at finde ud af, hvad den der Martinus egentlig havde skrevet. Altså gik jeg på biblioteket for at låne hans bøger. Men det var slet ikke så let. Mit nærmeste bibliotek havde aldrig hørt om nogen Martinus.

Med til historien hører, at der til et møde i vor gruppe for "åndeligt søgende" dukkede en kvinde op, som forærede mig alle 7 bind af Livets Bog i fin hvid indbinding. Hun havde fået dem af en afdød bekendt, men de sagde hende ikke noget, så dem kunne jeg bare få uden videre. Jeg har ikke set hende siden. Men da begyndte jeg at få en stærk mistanke om, at intet er tilfældigt!!

De to førømtalte "fornuftsbetonede" herrer - Steen Landsy og Per Bruus-Jensen - har nu fået omsat radioserien fra dengang til en DVD-udgave. Dermed er lyd kvaliteten blevet betydeligt forbedret. Den består af 6 "skiver", 32 timers god og underholdende indføring i Martinus' åndsvidenskab. Men man kan jo "fordøje" den i småbidder. Som det fremgik af annoncen i sidste nummer af bladet, er serien ret dyr, 1950 kr, men så følger også to introduktions-CDere med.

Som min historie viser, kan serien være særlig god for nybegyndere udi åndsforskningen. For mig blev den ihvertfald en uvurderlig igangsætter. Så det kan den nok også blive for mange andre.

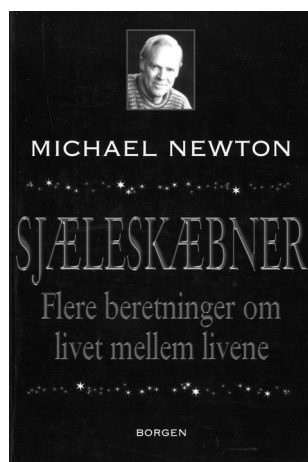
Om bøger

Sjæleskæbner - Flere beretninger om livet mellem li- vene

Af Michael Newton

Borgens Forlag 2005
453 sider
455 kr.

Anm. v/Gunder Frederiksen

Forfatteren med det ambitiøse navn har ligesom sin berømte navnebroder været en særdeles grundig forsker. Før denne bog har han således skrevet "Sjælerejser", hvor han også beskriver en lang række kontakter med afdøde væsener, som bygger på et omfattende og grundigt forarbejde.

Michael Newton er rådgiver og hypnoterapeut. Ved hjælp af hypnose får han 67 almindelige mennesker til at genopleve deres liv mellem livene – altså livet efter den fysiske død. Og hvis man kan stole på hans beretninger, så skal man i al fald ikke tro, det er kedeligt at dø – altså hvis man har opført sig nogenlunde pænt her på jorden. Det oplyses således, at hans klienter i "Sjæleskæbner" gennem hypnose får muligheder for at udforske egne glimt af åndelige erindringer, hvorved de kan opnå at få detaljeret information om:

1. Vores formål på jorden
2. De omgivelser der møder sjæle efter døden
3. Hvordan nyligt afdøde sjæle trøster de efterladte
4. Åndelige vejledere
5. De vises råd, hvor vi interviewes efter hvert liv
6. Sjælevenner
7. Forbindelser mellem sjælegrupper og menneskefamilier
8. Hvorfor vi vælger bestemte legemer
9. Hvornår og hvordan sjælen forbinder sig med fosteret

Selv om vi føler os godt hjemme her på det fysiske plan, så er det iflg. forfatteren først ved døden, vi kommer hjem, altså når vi har passeret den fase, han kalder Porten.

Bogen er opdelt i forskellige emner – f. eks. "Fremmede som budbringere", "Engle eller andre himmelske væsener", "Energihelbredelse på jorden" eller "Standardbehandling ved Porten". Her beretter forfatteren om vort møde efter døden med vore åndelige vejledere, som han ved hjælp af hypnose ser det. Sjælen udsættes for en standardbehandling ved porten. De teknikker der anvendes her kan deles op i to kategorier:

Indhyllning. Sjælene, der vender hjem er her indhyllet i en cirkelformet masse af deres vejleders energi. Når sjælen og vejlederen nærmer sig hinanden, føler sjælen det, som er de begge "omsluttet af en boble", der af forfatterens klienter beskrives som ekstase.

Fokuseffekten. Når vejlederen nærmer sig, rettes der energi mod bestemte punkter i randen af sjælens overjordiske legeme fra alle mulige retninger efter vejlederens valg. Vi bliver måske taget ved hånden eller holdt om skuldrene fra en position ved siden af os. Helbredelsen starter fra et bestemt punkt i det overjordiske legeme og har form af et let kærtegn, som efterfølges af dyb indtrængning.

I begge tilfælde kommer der en øjeblikkelig indsprøjtning af kraftig styrkende energi, medens vi slynges fremad. Det er iflg. forfatteren den indledende fase i rejsen mod vort endelige bestemmelsessted i den åndelige verden. Det er faktisk en utrolig mængde information forfatteren har været i stand til at indhente ved gennem hypnose at få adgang til sjælene på det åndelige plan.

Der foregår således righoldige læreprocesser på det åndelige plan for at genoprette de åndelige legemer, der er blevet skadet i kampen med materien. Med hensyn til den egentlige moralske udvikling, må man imidlertid nok regne med, at den foregår på det fysiske plan, hvor materien netop medfører den modstand, som kræver moralsk udvikling at overvinde.

Bogen er interessant i den betydning, at der åbnes op for områder, som normalt er skjult for os. I hvilken grad, man mener at kunne stole på hypnose som informationskilde, må være op til den enkelte læser.

Det tredje Testamente

- Efterladte manuskripter

Martinus

Borgens Forlag 2004

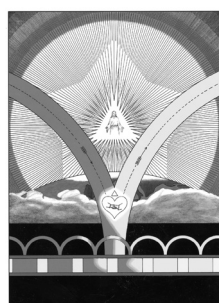
260 sider

300 kr.

Anmeldelse

v/Gunder Frederiksen

MARTINUS
Det Tredje Testamente
DEN INTELLEKTUALISEREDE KRISTENDOM

Efterladte manuskripter

Det var lidt af en overraskelse, at der foreligger skrifter fra Martinus, som ikke var publiceret. Men naturligvis en glædelig overraskelse. Det er altid en fornøjelse at læse Martinus. Har man kendt Martinus personligt føler man næsten, at man er i selskab med ham. Og det er godt selskab. Så godt at man ikke så let irriteres over de mange gentagelser. Så længe vi ikke fuldt ud kan leve op til hans alkærlige budskab, har vi brug for dem, og hvem kan det? For det er kosmiske GULDKORN med stort, vi skal have ind i kroppen – ikke blot på a-, og ikke blot på b-, men simpelt hen på c-stadiet, som veritabel automatfunktion, hvis vi skal gøre os håb om at leve op til den nye mennesketype, der er under skabelse.

Jeg havde ellers hørt, at Martinus skulle have nedlagt forbud mod, at bogen kom ud. Men nu er den her, og så er der ingen grund til mere debat om det emne. For den, der har kendt Martinus i mange år, og stort set læst alt, hvad han har skrevet, er der nok ikke så meget nyt at hente. Alligevel nyder jeg læsningen, og det tror jeg mange andre vil gøre. Hører man til de mennesker, der irriteres over gentagelser, skal man lade den ligge. Kan man derimod se formålet med gentagelserne – at det drejer sig om fundamentale sandheder, som kan ændre vor livsstil, ser det anderledes ud. Vi er midt i et åndeligt paradigmeskift, som ikke bare drejer sig om intellektuel viden, men og ikke mindst, om at verden skal befolkes af nye mennesketyper - rigtige mennesker. De sidste rester af dyret i det "såkaldte menneske" skal på museum. Vi må lægge dem bag os. Og hvordan går det med den proces?

Når vi tænker på, at Martinus værker begyndte at udkomme i 1933, og man ser på kærlighedens trange kår i dag, så kan man med rette spørge. Har Martinus levet forgæves? Svaret er efter min mening et stort NEJ! Men den menneskelige bevidsthed er træg. Vi er kun på begynderstadiet. Vi har stadig en lang og stenet vej foran os. Så der er brug for denne bog til at holde motivationen og helst begejstringen ved lige. Derfor: Et stort velkommen til Bogen. Og med den store tolerance, jeg fra personlig erfaring ved, at man i sandhed kan tilskrive Martinus,

er jeg ikke bange for at sige, at jeg tror, han smiler i sin himmel – især hvis vi af hjertet vil prøve at leve op til dens budskab.

Som jeg læser bogen, er det ikke blot en intellektuel proces, men også en følelsesmæssig oplevelse for så vidt som den stemmer sindet mildt og behageligt. Man har det godt med dette blide Farvel fra et meget stort menneske, som til bunds vidste, hvad det vil sige at være rigtigt menneske – og kunne. Et farvel, som vi ved fra ham også kan blive et På gensyn!

På rejse med sjælen

Af Rud Grandt

Forlaget K.E. Media

199 sider

199 kr.

v/Lise Grandt

Med TV2's serie *På rejse med sjælen* som baggrund har psykoterapeuten Rud Grandt skrevet en bog, som fortæller om seriens tilblivelse. Om hvordan han fik en henvendelse fra STRIX Television, som opfordrede ham til at medvirke i en række programmer, hvor almindelige mennesker gennem regression blev ført tilbage til et af deres tidligere liv, hvorefter tv-holdet ville opsøge de pågældende steder og efterspore de mange oplysninger, der var fremkommet under regressionen. Ved at føre nogle personer tilbage til et tidligere liv, der lå så tæt på nu-livet som muligt, ville der være størst sandsynlighed for, at bygninger, landskaber, dokumenter i arkiver og lignende stadig eksisterede, hvilket åbnede mulighed for at få konkrete beviser. Og det viste sig jo, at det i meget høj grad kom til at passe! Fire regressioner ud af de mange, der blev vist på tv, er gengivet i denne bog sammen med andre eksempler.

Rud Grandt har desuden skrevet udførligt om sin livsfilosofi, sin regressionsterapi og i et efterskrift blandt andet forklaret, hvordan tanken om reinkarnation for mange mennesker kan være uforenelig med deres kristne tro. Der står jo ikke meget om reinkarnation i Bibelen. Det meste blev nemlig strøget i censuren af datidens magthavere ved et møde i Konstantinopel år 528. Ud over at være en meget stor oplevelse, har regressionerne som regel også haft en positiv effekt på de enkelte personer. Regressionsterapien kan hjælpe os med at få "ryddet op" i gamle sandheder

og traumer, som præger vores hverdag og måske virker begrænsende i vores forhold til andre. Vi kan bogstaveligt talt ”omprogrammere” os selv til et bedre liv, når vi først ved, hvad der er gået skævt og hvorfor.

Det er en meget underholdende og overskuelig bog, forsynet med både ord- og litteraturliste samt illustrationer. Forfatteren har lune, man er i godt selskab, mens man læser.

Min spirituelle dagbog

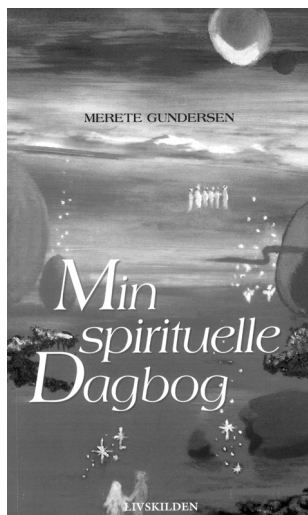
af Merete Gundersen

Folaget Livskilden

109 sider

148 kr

anm. v/Ruth Olsen

Merete Gundersen, som nu er holistisk psykoterapeut og underviser i spirituel intelligens, har udgivet fire små bøger på sit eget forlag ”Livskilden”. I sin ”Spirituelle dagbog” fortæller hun om sin åndelige opdagelsesrejse, der begyndte i 1995. Som så mange andre i vor tid følte hun sig tiltrukket af det spirituelle miljø og gik på opdagelse for at prøve de forskellige ”tilbud”. Noget af det første var en workshop, hvor man kunne lære at udvikle sin intuition.

Merete må have haft et særlig åbent og modtageligt sind, for inden længe var hun i stand til at få kontakt med en åndelig verden og her få de mest vidunderlige og indsigtsgivende oplevelser. Hendes hidtil meget almindelige tilværelse blev fra da af totalt forandret. Hun opdagede evner, hun ikke vidste, hun havde. Under meditationer fik hun visioner om det, hun skulle bruge sine nye evner og indsigter til.

Merete, som indtil da ”i mange, mange år havde været husmor med stort H”, som hun skriver, skulle starte et center, undervise og holde foredrag og skrive bøger. Hun kunne slet ikke forestille sig, hvordan det skulle kunne lade sig gøre. Hun havde aldrig anset sig selv for at have den slags evner. Og dog blev det allsammen til virkelighed hen ad vejen.

Det er ikke alle givet at kunne modtage de nye spirituelle energier på en så konstruktiv måde, som Merete har været i stand til. Men denne dagbog er en opmuntring

til alle, en beretning om glæden ved at begive sig ud på sin egen spirituelle rejse. Den rejse vil vi ikke opleve på samme måde, men glæden ved at vokse åndeligt vil vi alle kunne opleve.

Merete skriver (s.26): ”At få åbnet for den spirituelle dimension har været det dejligste, der er sket for mig, og jeg vil opfordre alle til at finde modet til at tage på denne rejse i sinde, for på denne måde udvides ens potentiale, og kærligheden til livet vokser.”

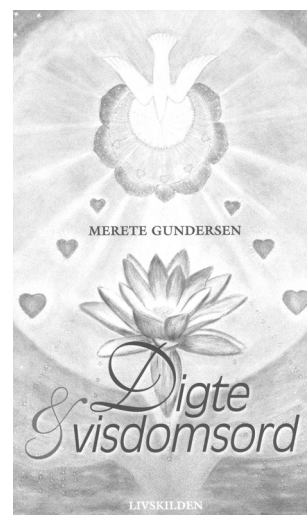
Digte & Visdomsord

55 sider

98 kr

Også en række små digte, er det blevet til. De giver alle udtryk for den glæde og kærlighed, som Merete så gerne vil dele med sine medmennesker. Et eksempel er flg:

At fejle er at leve
At leve er at vokse
I Guds øjne har du aldrig fejlet
kun søgt mod sjælens vækst.

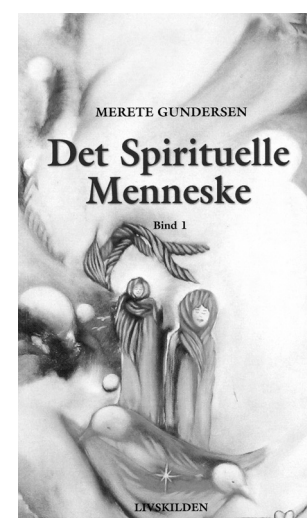

Det spirituelle menneske Bind 1 og 2

96 hhv 111 sider
begge bøger 128 kr

Inspirationen til serien om ”Det spirituelle menneske” (der vil udkomme flere) fik Merete en nat. Hun skriver: ”Det var ligesom en stemme inde i mit hoved, der sagde: *Tankeformernes elektromagnetiske lysintelligens*. Om og om igen blev denne sætning ved med at runge i mit hoved og for mit indre øre, indtil jeg søvndrukken stod op, tændte min computer og skrev ned, hvad der kom af tekst, nærmest som en automat.”

”Næste dag lå der til min store forundring en hel artikel på mit bord, med ord jeg slet ikke forstod, og med indhold

jeg heller ikke forstod.” Og sådan blev det ved gennem flere nætter. Gennem hjælpsomme mennesker fik Merete hold på disse skrivelser - og de blev så til denne serie.

For at give et eksempel på indholdets dybsindige og af og til vanskelige stof vil jeg citere noget fra afsnittet om “Bevidsthedens lysintelligens” (s. 20): “Den menneskelige bevidsthed, som hidrører fra skabelsen af bevidstheden og intelligens i det kosmiske urhavs subatomare spektrum af lys, er en bevidsthedsform, som er aktiv værende og bærende som en del af al eksistens overalt i kosmos.

Når denne bevidsthedsform, som eksisterer gennem partikellys, vælger eller tager nogle valg for sit eget cykliske liv, vandrer den gennem ursuppen og det atomare spektrum af lys for at opfylde de evner og talentkerner, der er indbygget i bevidsthedens iboende intelligens.”

Jeg må indrømme, jeg har vanskeligt ved at forstå, hvad der menes. Jeg har bare en fornemmelse. Men det viser, hvor svært det kan være at nå hinanden med det sprog, som endnu er så ufuldkomment, men som Martinus lover os en dag vil blive ligeså lysende klart som talsproget. Det meste af bøgerne er dog nok så klare og forståelige, som det her citerede. Det er jo dybest set den samme visdom, der i vor tid forsøges formidlet på så mange måder, at der er lidt for alle niveauer af udvikling.

Der lyser gennem hele Meretes forfatterskab en varm kærlighed og et dybt ønske om at være til gavn for medmennesker. Hun giver på flere måder sit specielle bidrag til tidens åndelige udvikling.

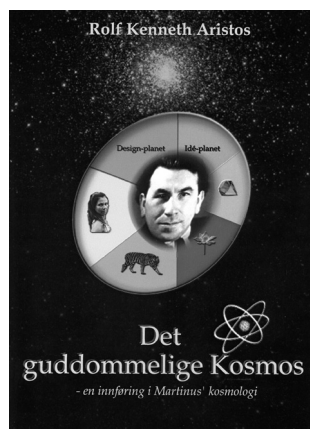
Det guddommelige Kosmos

af Rolf Kenneth Aristos:

156 sider

250 kr

anm./ Flemming
Martinussen

Bogen er på norsk og har undertitlen “En indføring i Martinus kosmologi”. Samtidig oplyser forfatteren, at bogen desuden er:

Introduktorsk lokkemad til Martinus’ og Per Bruus-Jensens værker.

Desforuden en videreførelse af Bruus-Jensens ambition om at bygge bro mellem Martinus og videnskaben.

Og et kritisk syn på Martinus’ litteratur og af enkelte punkter i hans lære.

Det er jo et perspektiv, der vil noget, og måske for meget i en enkelt bog, hvis den primære hensigt er en indføring. “Lokkemaden” består af uddrag fra nogle af de efterhånden mange øvrige introducerende bøger og skrifter om Martinus liv og værk. Forfatteren lægger ikke skjul på, at denne “lokkemad” ikke er “lagt ud” som appetitvækker for et studium af Martinus’ hovedværk, som han omtaler på flg. måde:

“Livets Bog er en udfordring at komme igennem, mange læsere vil nok opleve at gå i cirkler fremfor at gå fremad. De talløse gentagelser af analyserne indenfor Martinus’ favoritemner (f.eks. moralens udvikling), samt talløse gentagelser af bibelske udtryk og pointer, kan virke irriterende. Det er i artikler og småbøgerne han gør det bedst.”

At forfatteren anser Per Bruus-Jensen som Martinus’ mere tidssvarende talerør, lægger han ikke skjul på, men af den grund at anbefale studiet af fortolkningen på bekostning af det fortolkede værk (som jeg synes forfatteren gør til en vis grad) finder jeg uinspirerende.

Som jeg ser det, var Martinus “seeren”, og vi “Martinus-fans” var og er hans fortolkere, som møjsommeligt må tænke og leve os frem til rigtigheden i hans “facitter”. Forfatteren gør dog opmærksom på, at brobygningen fra værket til samfundet og videnskaben er lagt i forsynets hænder.

Velmenende kritik som udtryk for ærlig vilje til forståelse kendetegner den forskende forfatter. Og når det er sagt vil jeg sige, at “Det guddommelige Kosmos” er både lærerig og velskrevet samt forsynet med gode instruktive illustrationer.

De mange beskrevne facts fra naturvidenskabelig forskning lover godt for parallelitet og begyndende samstemmighed mellem naturvidenskaben og den åndelige videnskab - og for en masse “tilsyneladende” modsigelser.

Bogen kan anbefales til såvel mere bedagede Martinus-læsere som nytilkomne ditto. Til førstnævnte som repetition af erhvervet viden samt mulighed for tilføjelse af gode opdaterede facts. Til sidstnævnte som indføring i Martinus’ kosmologi og alt, hvad den tankeverden forsøger at forbinde sig med.

PS. Uenighed kan være en god anledning til konstruktive eftertanker.

Det Tredie Testamente og Martinus åndsvidenskab i Brøndby

v/Birgit Mørup Madsen og Søren Jensen

I Brøndby ca. 12 km fra Rådhuspladsen i København, har Kulturhuset "Kilden", været rammen om studiegruppen "Det Tredie Testamente - Brøndby", siden den 10. september 2003.

Kulturhuset "Kilden" ligger på Nygårds Plads i Brøndbyøster, kun 300 meter fra Brøndbyøster station. Selve kulturhuset "Kilden" er et pragtfuldt samlingssted med en fin arkitektur og et meget stort lyst fællesrum i midten af bygningen, hvor der hele tiden er forskellige kunststillinger. Hele kulturhuset er besjælet af en særdeles god energi.

Jan Langekær er initiativtageren, og igangsætteren.

Det var et stort ønske om at starte en ny studiekreds op, der fik Jan til at gå i gang med at undersøge mulighederne, da han ikke havde været tilknyttet nogen åndsvidenskabelig gruppe i et par år.

Ønsket fra starten var, at studiekredsen skulle være gratis og offentlig tilgængelig, - åben for alle uden noget som helst medlemskab, et frit studium, uden foreningsdannelse.

Grunden til vi kom i gang i kulturhuset, var at Jan efter at have kontaktet kulturchefen, fik aftalen i orden.

Der blev annonceret i de lokale aviser, og det viste sig hurtigt at flere ønskede at starte i studiekredsen.

Der er en stor fordel ved at have studiekreds på et offentligt sted, som fx i et kulturhus, eller på en skole, fordi erfaringen fortæller os, at det for det meste bliver mere seriøst.

Det viste sig meget hurtigt, at der var interesse for at studere Martinus åndsvidenskab i Brøndby.

Mange har lagt vejen forbi "Kilden" onsdag aften kl. 19-21.30 hvor det er gratis at deltage. Nogle kom måske pga. sund nysgerrighed efter at vide hvem vi var og hvad der foregik, men det viste sig hurtigt, at der virkelig er interesse for at fordybe sig i studierne sammen med andre i en gruppe. Det foregår fx ved at nogle af deltagerne i studiegruppen laver frivillige aftaler om at fremlægge et symbol eller holde et åndsvidenskabeligt foredrag på ca. 15 min.

Modellen har stået sin prøve, - så sidder der andre i det ganske land, der kunne tænke sig at starte studiegrupper op, er "Det Tredie Testamente - Brøndby" behjælpelig med rådgivning, ideer og inspiration.

Udover studiegruppen har der i Brøndby i 2004 været afholdt kurser, foredrag og seminarer med Jan Langekær og Søren Jensen.

Emnerne har bl.a. været: Det Tredie Testamente af Martinus, Menneskets seksuelle polforvandling og vores forhold til mikrokosmos.

Fra september 2004 har Auditoriet i Idrættens hus, Brøndby været rammen om en række foredrag med Jan Langekær. Foredragene fortsætter hver måned i det følgende år 2005/06. Her vil der nu være flere forskellige fra studiegruppen, der fremover vil holde foredrag i Auditoriet, Idrættens hus, Brøndby Stadion, hvor alle de månedlige foredrag finder sted. På denne måde, er der skabt mulighed for, at dem der deltager i studiegruppen og studerer de kosmiske analyser, kan holde foredrag når de føler sig klar til det - og har lyst til det.

I Danmark har der været afholdt 4 messer i henholdsvis Brøndbyhallen november 2003, FalkonerCentret januar 2004, KB-hallen oktober 2004 og FalkonerCentret februar 2005.

Det var i selv samme Falkoner Center Martinus holdt sit sidste offentlige foredrag på sin 90 årsdag.

Og netop på det sted hvor stand 111 ligger, har vi nu 2 gange vist de 44 kosmiske symboler og hele værket Det Tredie Testamente med alle bøgerne af Martinus. Pudsigt nok sad Martinus ved et 12 personers bord samme sted som standens placering. Det var jo ved denne lejlighed Martinus sagde: "Jeg har nu fuldmagt til at sige, at Det Tredie Testamente er Talsmanden den Hellige Ånd".

Også i udlandet har der i den forløbne tid været afholdt messer i Basel i Schweiz, i Hamburg, Kiel og Köln i Tyskland.

På messestandene er alle Martinus 44 symboler vist i store laminerede udgaver. Enkelte symboler i storformat 120 x 80 cm. Symbolerne var for- og bagsidesymbolerne til bøgerne: ”Gennem indvielsens mørke, helvede eller ragnarok” symbol 19 og ”Det færdigudviklede menneske i Guds billede efter hans lignelse” symbol 23, samt ”Evighedslegemet” symbol 16 og ”Det evige verdensbillede” symbol 11.

Martinus åndsvidenskabelige Institut har velvilligt udlånt hele det Tredie Testamente’s demobøger, som gæsterne har kunnet bese, og Borgens Forlag har venligt stillet bøger til rådighed, som besøgende kunne købe på standen.

I forbindelse med de forskellige messer, både i Danmark og i udlandet har Jan afholdt foredrag. Det drejer sig om 4 foredrag i Danmark og 7 foredrag i udlandet i Rusland, Tyskland, Tjekkiet og Schweiz.

På messerne de sidste 2 gange i oktober 2004 og februar 2005 har det været en stor glæde at kunne præsentere et antal små foldere for alle interesserede der har gæstet standen.

I Falkoner Centret – februar 2005 – blev hele den samlede serie på i alt 12 små nye info-foldere, plus en folder med kort information om Det Tredie Testamente fremvist. Søren Jensen har forfattet 10 af folderne, Rolf Elving, der var Martinus sidste personlige elev fra 1971-1981, har forfattet 2 og Kurt Christiansen har forfattet 1 folder. Folderne forklarer på en enkel og let måde, de vigtigste emner og andre forhold omkring Det Tredie Testamente. I oktober 2004 valgte besøgende på messestanden, at modtage ca. 1100 stk. af de gratis foldere og i februar 2005 har gæsterne taget ca. 2600 stk..

Titlerne på de små info-foldere er:

- A. Fra tro til viden
- 1. Det Tredie Testamente
- Talsmanden den hellige ånd
- 2. Det onde og det gode
Forklaring til for- og bagsidesymbol
- 3. Karma og reinkarnation
- 4. Døden – en fødsel?
- 5. Næstekærlighed og tolerance
- 6. På vej til et internationalt fredsrige
- 7. Hvor er Gud?
- 8. To slags kærlighed
- 9. Den ideelle føde og mikrokosmos

- 10. Bønnens mysterium
- 11. Martinus – forfatteren til
Det Tredie Testamente
- 12. Litteraturen og de kosmiske
symboler i Det Tredie Testamente

Produktionen af informationsmateriale startede med symbolkataloget på 28 sider med alle Martinus 44 kosmiske symboler og en kort forklaring til hver. Det blev for første gang præsenteret i FalkonerCentret januar 2004, og derefter i KB-hallen oktober 2004 og sidst på messen i FalkonerCentret februar 2005. Kataloget er meget populært. Det er nu grundigt revideret og lagt ud på internettet, hvorfra det frit kan hentes på adressen:

www.det-tredie-testamente.dk

Klik under - introduktion og informationsbrochurer.

Dette katalog bliver også leveret til De danske Biblioteker via Biblioteks Centralen.

Både info-folderne og den store symbolbrochure i originalt tryk, er i øjeblikket ved at blive oversat til tysk og engelsk og forventes færdige sidst i maj 2005 (flere sprog følger). Folderne kan bla. erhverves i Ruth Olsen’s bogcafé i Klint.

I Frederiksberg Lokalradio 97,7 MzH har der fra november 2004 været dialog mellem Hanne Mik og Jan Langekær i 4 forskellige udsendelser af 2 timers varighed. Disse udsendelser er blevet genudsendt flere gange.

For dem der kan høre dette, kan det oplyses, at der stadig bliver genudsendt udsendelser, og - at der er planlagt nye udsendelser i fremtiden med Hanne Mik og Jan Langekær.

For at gøre det store arbejde muligt har man stiftet ”Fonden Det Tredie Testamente”.

Fonden er godkendt af CivilRetsDirektoratet under Justitsministeriet den 19. oktober 2004.

Fonden er en selvejende almennyttig institution hvis formål er:

- at danne skole og uddanne undervisere, der underviser i Martinus åndsvidenskab og kosmiske analyser og symboler ud fra værket Det Tredie Testamente
- At fremstille informationsbrochurer og undervisningsmateriale på forskellige sprog
- at afholde offentlige studiekredse og foredrag i Danmark, samt foredrag i udlandet
- at støtte igangsætning og oprettelse af nye studiegrupper i ind- og udland
- at afholde mindst en årlig offentlig messe, primært i Danmark hvor hele værket med alle symbolerne fremvises
- at yde stipendier i den udstrækning fonden har midler til rådighed, til studerende fra ind- og udland, som er seriøse åndsforskere, og som er økonomisk mindre bemidlede, og seriøst ønsker at studere Martinus kosmiske analyser
- at gøre informationen om kærlighedens videnskab globalt tilgængelig, ved at informere via hjemmesiden på internettet
www.det-tredie-testamente.dk samt på vores mange andre eksisterende udenlandske hjemmesider (se herunder).
Pt. er der desuden flere hjemmesider under løbende oversættelse og konstruktion

Fonden bestyres af følgende rådsmedlemmer:

- Tage Buch (mødte Martinus 1937 og mangeårig medarbejder ved Martinus Institut og Martinus privatsekretær i de sidste år).
- Jan Langekær (initiativtager og formand)
- Kurt Christiansen
- Birgit Mørup Madsen
- Ibrahim Balout

Al arbejde udføres ved hjælp af frivillig arbejdskraft. Fonden tilsigter, at overskuddet altid forsøges anvendt til en konstant udbygelse af undervisning og informationer, samt til billiggørelse af undervisningen i Martinus åndsvidenskab.

Fondens midler tilvejebringes ved gaver og bidrag fra interesserede, og kan indbetales på Danske Bank, konto nr. 3572 518515 med anmærkning "Gaver Fonden Det Tredie Testamente".

Vi kan med glæde fortælle, at Kurt Christiansen der er med i de forskellige aktiviteter i Det Tredie Testamente i Brøndby og i bestyrelsen/rådet i Fonden Det Tredie Testamente, netop har færdigbearbejdet en ny meget

omfattende biografi om Martinus liv på ca. 900 sider, som udkommer i løbet af 2005.

Der bliver som information fremover sendt nyhedsbreve fra Fonden Det Tredie Testamente i juni og december, til dem der ønsker det.

Henvendelse til: broendby@det-tredie-testamente.dk

Den vigtigste indgang til den omfattende information er de 7 hjemmesider, der indtil videre er færdige:

Dansk	www.det-tredie-testamente.dk
Svensk	www.tredjetestamentet.se
Engelsk	www.thirdtestament.com
Tysk	www.dasdrittetestament.info
Arabisk	www.al-3ahd-al-thaleth.info
Russisk	www.tretijzavet.ru
Esperanto	www.triatestamento.info

Da Martinus bøger og symboler tilsammen har navnet Det Tredie Testamente, fandt vi det ganske naturligt at kalde centeret i Brøndby:

"Det Tredie Testamente – Brøndby".

Langt de fleste mennesker ved overhovedet ikke, at der er noget der hedder Det Tredie Testamente, og at det er den åndsvidenskabelige fortsættelse af bibelens to tidligere testamenter, ja at det faktisk er virkeliggørelsen af profetierne om Kristus komme i form af talsmanden den hellige ånd. De to tidligere testamenter er beregnet for troende mennesker. Det Tredie Testamente appellerer derimod udelukkende til mennesker der ønsker en logisk, kærlig og videnskabelig forklaring på meningen med livet, - på selve livsmysteriets løsning.

Martinus giver som den første i verden en helt logisk og åndsvidenskabelig forklaring på meningen med det onde og mørket i verden. (Som det er læseren bekendt omfatter værket meget mere. Fx analyser af evigheden, jeg'et, den ideelle føde, vores forhold til Gud, mikro- og makrokosmos, menneskets seksuelle polforvandling, det treenige princip, reinkarnationen og karma beskrevet på en logisk og kærlig måde.

Inden vi begyndte at lave brochurer og holde studiekredse og foredrag – ønskede vi at vide med hvilket begreb Martinus selv omtalte indholdet i sit omfattende arbejde.

Vi undersøgte omkring 40-50 bånd af Martinus egne foredrag, der blev holdt i de sidste ca. 20-30 år af hans liv. I alle disse foredrag benytter Martinus igen og igen ordene: "min åndsvidenskab", "mine kosmiske analyser" eller blot "mine analyser". Derfor anvender vi begrebet "åndsvidenskab" om indholdet i Det Tredie Testamente. "Ånd" og "videnskab"...

Der er foreløbig kun få personer bag det store arbejde med planlægning og udførelse af de mange opgaver såsom studiegruppen, kurser, foredrag, messer, radioudsendelser og informationsbrochurer . . .

Det er vores ønsker og mål at vi på en kærlig og inspirerende måde, kan gøre opmærksom på det fantastiske budskab i Martinus åndsvidenskab og på denne måde:

- Tiltrække seriøse åndsforskere.
- Uddanne dygtige undervisere og foredragsholdere.
- Inspirere andre til selv at starte centre op i åndsvidenskaben.

Det er ikke for tidligt at gå i gang. Martinus har efterladt sit testamente og det er nu op til os alle, at studere og informere. Vi arbejder her med alle tiders største integrationsprojekt, der i sit slutfacit vil forene alle nationer og kulturer som én forenet jordmenneskehed ét med Gud. At informere om selveste livsmysteriets løsning er et projekt, der behøver mange små og store hjælpende hænder...

Henvendelser til:

www.det-tredie-testamente.dk

broendby@det-tredie-testamente.dk

Tel: 2015 7811

HVAD BØRN DOG SIGER!

Der er nogen, som har en hellig lama. Det er en lille kamel. Den hedder Dalai-Lama. Jeg tror, det er en engel.

Der er mange i himlen: alle dem der er døde, plus Gud og Jesus og Den dårlige Ånde.

Dem der tror på Allah er muslinger. Men i Kina tror de på drager.

Gud behøver ikke tro på nogen. Han kan bare tro på sig selv.

Gud er meget sød, men han kan ikke li' at tyveknægte kommer i himlen uden grund.

Gud kan ikke li', at folk spiser æbler. Det kaldes syndefald. Men han ville nok bare beholde alle æblerne for sig selv.

Hvis Jesus havde holdt det, han lovede om at lade alle børnene komme til sig, så havde vi ikke haft brug for børnehaver.

Det er præsten, der bestemmer, når man skal graves ned. Han sender nogle på plejehjem, og så graver han dem ned, der bliver tilovers.

Jeg vil ikke begraves, når jeg bliver gammel, for det er så ækelt at få jord i næsen. Så vil jeg hellere på plejehjem.

Jesus trives vældig godt sammen med Gud, for de har mange fælles interesser.

Kineserne kommer nok ikke i den normale himmel. De kommer vel til Den himmelske freds plads.

Påskén er kyllingernes fest.

Forskellen på mennesker og dyr er, at når grisen er tilpas fed, bliver den spist.

De børn der er født i vand er vanskabte. Det betyder at de kan trække vejret under vand.

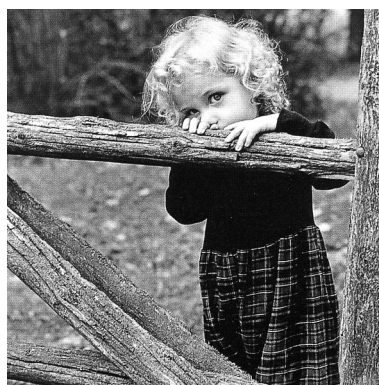
Nogle gamle damer har skæg, men det skal man ikke sige højt, for så reagerer de.

Nogle damer har store bryster, mens andre er næsten topløse.

Da jeg var 6 år troede jeg, jeg hed "klap i".

Venindesnak: Camilla: Jeg har fået en ny far! Anna: Hvad hedder han? Camilla: Tom Berg! Anna: Hvor er du heldig. Han er så sød - jeg havde ham sidste år!

En krop er noget, der ender i skoene.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Gudsbevis??

Bladet "Illustreret Videnskab" er tale-rør for de, der er troende - nemlig på den naturvidenskabelige forskning. I nr.3/2005 giver de sig af med at svare på flg. spørgsmål: "Hvor stor er chancen for, at Gud findes? Min ven tror på Gud, mens jeg tror på forskning."

Svaret lyder: Englænderen S. Unwin, der er doktor i teoretisk fysik, har regnet på sagen for nylig. Han er nået frem til, at sandsynligheden for, at Gud eksisterer, er 67 procent. Først går han ud fra det neutrale 50 procent, dertil lægger han vurderingen af 6 parametre, således: "Godhed eksisterer" sættes til det højeste - 10 procent. "Overlagt ondskab" sættes til 0,5. "Tilfældig ondskab" sættes til 0,1. "Bøn har en effekt" giver 2 procentpoint. "Mirakler sker" sættes til 1 procent, og "Religiøse oplevelser er virkelige" får 2 procent.

Det viser lidt om, hvor seriøst man åbenbart skal tage videnskabelig forskning!

En af vore dygtige astrofysikere, Anja Andersen, tror nok på en Gud, men mener ikke, at tro og videnskab har det fjerneste med hinanden at gøre. Alligevel taler hun om en "komplementaritet" mellem tro og videnskab, og altså ikke en modsætning (i Bladet Samvirke 10/2004). I videnskaben finder hun ikke meningen med livet, den kan give svar på spørgsmålet "hvordan" men aldrig på "hvorfor".

Reinkarnationen tror hun ikke på, for hun ligger under for den skrøne om, at det betyder, vi kan genfødes som laverestående væsener. Men hun mener, at det stof hendes krop består af, vil blive genbrugt i den universelle husholdning. Teorien om verdens skabelse ved et "big bang" giver rigelig plads til en almægtig Gud, der tænder kontakten, siger hun. Men videnskabeligt set er der intet

formål med universet, og personligt tror hun ikke, der findes en overjordisk "urmager" eller designer, der har skabt universet. Men hvad er det så, hun tror på?

Andre videnskabsfolk kommer til andre slutninger, f.eks. den australske Paul Davies, der har sagt: "En del tyder på, at en eller anden har finindstillet naturkræfterne, for at universet kunne blive til. Indtrykket af design er overvældende."

Apropos Guds eksistens

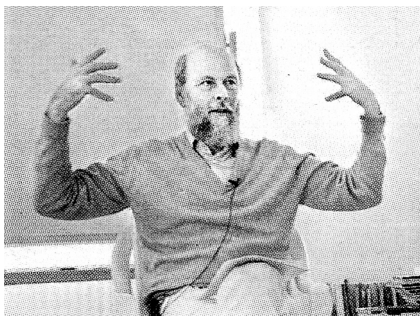
I mit lokale kirkeblad stod flg historie:

En flok flodfisk var forsamlet til studiekreds over emnet, hvorvidt deres liv var afhængigt af vandet. De fleste var enige om, at vand havde de dog aldrig set noget til. Det endte med, at de besluttede at opsøge en meget klog fisk, som levede ude i havet. De ville bede den om at vise dem det vand, som nogen påstod, de var afhængige af.

En deputation blev sendt afsted. De fandt den kloge fisk og spurgte, hvad vand var for noget. "Åh, hvor er I dog dumme", sagde den kloge fisk, "I lever jo i vand. Vandet er jeres verden. I det lever og røres I!"

Gud er en vibration

Med denne overskrift fortalte gratisavisen Urban d. 26/1 om Asger Lorentsens "Gyldne Cirkel". Man overværede en meditation-seance med ca 50 personer. Det er en "interplanetarisk tjeneste"-meditation. Bagefter taler de med Karen, som siger iflg bladet: "Vi er kristne på en ureligiøs måde. Det er en selvoplevet kristendom, hvor hver person tror på Gud på sin måde. Selv tror jeg på Gud som en vibration eller et lys."

I dagens interplanetariske tjeneste åbner deltagerne sig for at kunne sprede de hellige planeters energier over jorden og menneskene, står der. Og Karen fortæller, hvordan hun oplever, at meditationen løser nogle af hendes problemer i hverdagen. Hun siger: "Der er en meget stærk energi til tjenesterne. Selv oplever jeg en letthed i alle celler, som sodavandsbrus af glæde i kroppen. Og bagefter er jeg glad og opstemt."

Jeg hørte iøvrigt i radioen, at chefredaktøren for Kristelig Dagblad var meget bekymret for den individuelle gudsopfattelse, der var ved at brede sig. Han var bange for, såvidt jeg forstod ham, at hvis kirkens kollektive gudsbegreb gik i opløsning, ville folkekirken miste sin eksistensberettigelse.

Astronaut-skæbner

Oplevelsen af en tur i rummet kan forandre et menneske totalt. Ud af de 12 amerikanske astronauter har 25% vendt sig mod og virker aktivt for åndelige interesser. Charles Duke,

Apollo 15-astronauten, har erklæret offentligt: "Måneflyvningen har ændret mit liv. Jeg har mærket Guds vældige kraft." Han mener nu, at menneskehedens åndelige nyorientering er vigtigere end den fysiske udforskning af andre himmellegemer.

Edgar Mitchell, Apollo 14-astronauten, har grundlagt instituttet for Noetic-videnskab til udforskning af den menneskelige bevidsthed. Fra astronaut er han blevet "psykonaut", siger man. Han siger: (Diføt-nyt 21/1990)

"Resultatet af de hidtidige studier fører frem til en sammensmeltning af religiøs og videnskabelig tænkning. Denne tilnærmelse er ikke tilfældig, men synes snarere at være uundgåelig, fordi verdensaltet er en helstøbt enhed. Den objektive videnskab er ikke den eneste metode til at opnå viden om altet. Mennesket besidder også en subjektiv-intuitiv evne, som det har erhvervet gennem dets livsførelse."

Mitchell er den, der har været mest ude med beskrivelser af sine indtryk og tanker. Han har f.eks. også sagt (Diføt-nyt 46/1996): "At se en lille, majestætisk planet Jorden flyde på en sort himmel - med dens blå og hvide pragt - det kan man aldrig glemme. Dette har vist mig, hvor begrænset et syn menneskeheden har på sit eget og planetens liv. Det gav tingene et nyt perspektiv langt ud over den synlige dimension.

Jeg kunne se planetens muligheder, hvis bare den virkede i overensstemmelse med universets naturlige regler. Jeg kunne se, hvad Jorden kunne blive til, hvis blot menneskeheden ville vælge at lade det ske. Og dog vidste jeg, at nede på Jorden var folk i gang med at slå, stjæle, voldtage, snyde - uden at være klar over deres egen andel eller ansvarlighed for planetens fremtid, idet de bare levede ubevidste, grådige, hjerteløse eller apatiske. Og samtidig levede andre i fattigdom,

sult, frygt og elendighed fordi vi ikke har haft den fornødne vilje til at ændre disse tilstande.

Jeg kunne se problemet, men endnu vigtigere, jeg begyndte at se en løsning. Det er den eneste mulige løsning og den vil være utrolig svær at gennemføre: en global bevidsthedsændring. Mennesket skal rejse sig fra sin nuværende ego-centrerede bevidsthed for at kunne fornemme sit intime samspil med Jordens funktionsmåde, ja med universets funktionsmåde. Mennesket skal individuelt og kollektivt i sig selv finde måder, der kan bringe hans bevidsthed på bølgelængde med universet.

Om at gøre verden lidt bedre

Selv om meget kan se håbløst ud, er der mange der arbejder for at gøre verden en lille smule bedre at leve i. En af disse er østrigeren Hermann Gmeiner (f.1919), der startede SOS-Børnebyerne. Han voksede op i en børnerig bondefamilie og blev læge. Han mistede sin mor som 5-årig og erfarede således selv, hvor svært det er at miste det, der for et lille barn er livets faste holdepunkt.

Hermann faldt aldrig for Hitlers propaganda og slap helskindet gennem krigens rædsler med troen på det gode i mennesket i behold. Han så sammenhængen mellem magt og angst og indså, hvordan angsten kan kvæle det gode. Efterkrigstidens mange hjemløse børn satte ham i gang og det første familiehus for forældreløse børn blev bygget i Imst i Tyrol i 1949. Siden er bevægelsen vokset støt og har i dag børnebyer over hele verden - i 131 lande.

Der er 466 børnebyer, 337 ungdomshuse - der er børnehaver, skoler, socialcentre og sundhedsklinikker. Alt ved hjælp af privat indsamling. Der er sikkert en del af dette blads læsere, der har et fadderskab til et børneby-barn. I år har børnebyerne så fået deres særlige frimærke, som kan købes i hele 2005 på alle posthuse, og hvor hvert mærke giver 50 øre til dette fine hjælpearbejde.

Folkesundhedens sabotører

Foreningen "May Day", der arbejder for vores frie ret til at spise sundt og bruge kosttilskud, beretter i sit nyhedsbrev, hvordan EU-burekratiet og med dem den danske "liberale" regering vil hindre forbrugernes frie valg med noget, der ligner politistatsmetoder. Der var engang, hvor man talte meget om, at mennesker selv skulle tage mere vare på deres eget helbred, men nu sker en stadig stigende kontrol og restriktioner.

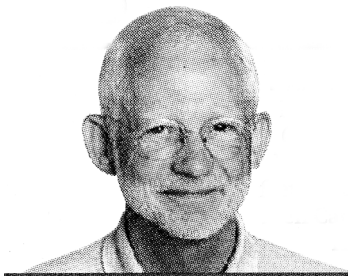
Der er vedtaget et EU-direktiv, der skal træde i kraft i Danmark senest 30.okt.2005, som putter de fleste (ca. 80%) almindelige helsekostprodukter ind under begrebet "lægemiddel", så de ikke længere kan handles frit. Definitionen på lægemidler bliver som følger:

"Ethvert stof eller enhver sammensætning af stoffer, der præsenteres som et egnet middel til behandling eller forebyggelse af sygdomme hos mennesker, eller ethvert stof eller enhver sammensætning af stoffer, der kan anvendes i eller gives til mennesker med henblik på enten at genoprette, ændre eller påvirke fysiologiske funktioner ved at udøve en farmakologisk, immunologisk eller metabolisk virkning, eller at stille en medicinsk diagnose."

Så vidt jeg kan forstå dette kringledede sprog, kunne dette faktisk også gælde gulerødder!

Også den grundlovssikrede ytringsfrihed undergraves, idet det i "Vejledning om kosttilskud" gøres klart, at det er "forbudt ved mærkning, reklamer m.v. at anvende angivelser om, ...at indtagelse af den pågældende vare kan forebygge, lindre eller have gavnlig virkning på sygdomme eller sygdomssymptomer. Forbudet mod disse anprisninger gælder også udsagn, der kan dokumenteres." Citat slut.

Der er under Fødevarestyrelsen oprettet en "specialenhed", der jager "syndere", og alene i december uddelte man advarsler og bøder på 10.000 kr til 70 firmaer, fordi de på deres websites havde fortalt om kosttilskuddenes gavnlige virkninger. 20 af dem har derfor måttet lukke. Men det er da interessant, at de samme kosttilskud, som vi i årevis har hørt skulle være virkningsløse og spild af penge, nu pludselig er blevet så virkningsfulde, at de skal under medicinlovgivningen!

Radiodoktor Carsten Vagn-Hansen er blandt dem, der fik en bøde på 10.000 kr, fordi han på sin hjemmeside anbefalede nogle kosttilskud. Den har han dog ikke tænkt sig at betale, fordi han mener der er beviser på hans påstand, så nu slæbes han i retten.

Tænk hvis regeringen havde været lige så emsig med at få overholdt dyreværnsloven f.eks!! Og hvad med al den gift i maden, vi ikke må ha' lov at forbyde pga EU! Så, hvem er det nu, der har mest magt i vore samfund? Hvem styrer reelt i EU? Hvad med alle de dødsfald pga medicinalindustriens produkter? Osv Osv

Forelskelse kontra kærlighed

Vor tids hjerneforskning viser en hel del om, hvilke dele af den, vore følelser og tanker bruger til hvad. Ill. Videnskab (3/2005) fortæller, at det viser sig, at forelskelse "sidder" et helt andet sted i hjernen end kærligheden. Forelskelse har hjemme i den primitive midthjerne, hvorimod kærlighed sidder tæt på den analytiske hjernebark, dvs den nyere del af hjernen.

Det kan jo ikke komme bag på en åndsvidenskabelig forsker! Men forskningen viser også, at mænds forelskelse viser øget aktivitet i særlige områder, der har med seksuel ophidselse og bearbejdning af visuelle indtryk at gøre. Derimod viser kvinders forelskelse sig at aktivere områder, der styrer følelser, opmærksomhed og hukommelse. Men kunne disse forskningsresultater ikke til en vis grad hænge sammen med, hvilke typer mænd og kvinder, man har forsket på?

Hvad hjerneaktiviteterne angår, viser forelskelse så mange ligheder med psykose, at det ikke er helt forkert, når man har sagt forelskelse er en slags sindssygdom. Euforien skyldes, at hjernen producerer næsten det dobbelte af signalstoffet fenyletylamin, som rent kemisk ligner amfetamin. Nu ved forskerne ikke, at årsagen er følelserne og virkningen er kemien - de tror det er omvendt. Så de påstår nu, at forelskelsen sidder i hjernen og ikke i hjertet, som digterne altid har skrevet om.

Også på hormonindholdet i blodet ses tydelig forskel på forelskelsens store følelser og den mere stilfærdige længerevarende kærlighed. Der er helt andre hormoner på spil. Man mener især hormonet vasopressin giver den varige følelse af samhørighed. Det er det hormon, der også udløses, når moderen ammer sit barn.

Fra forsøgsdyr ved man, at det v. hj. a. dette hormon er muligt at skabe monogame, opofrende fædre hos arter, der ellers ikke deltager i yngelplejen. Man tror derfor, og det er jo også nærliggende, at trofasthed sidder i generne og den dermed forbundne hormonproduktion! Men samtidig har man konstateret, at søde ord frigør hormoner, der nærer de varige kærlige følelser! Det der får frøen til at ligne en prins! Så hvad styrer nu hvad?

Det burde også kunne give hjerneforskerne en mistanke om, at vi har noget usynligt, der styrer kroppen som et redskab, når de ved at indoperere en chip i hjernen hos en lam person, kan få denne til med tanken at styre en computer. I III. Videnskab 4/2005 fortælles om, hvordan hjernens elektriske udladninger via et apparat, som kan oversætte disse signaler, således kan sætte personen i stand til at betjene sin pc ved hjælp af tanken. Hvorfor spørger man ikke sig selv, hvad der skaber hjernens elektriske udladninger?

Den lille forskel

Nu hvor man har kortlagt generne hos mennesket, er man begyndt at kortlægge generne hos chimpansen for at se, hvor stor forskellen er. Der er kun nogle få baser i DNA-strengene til forskel, ialt 98,5% af arvematerialet er vi fælles om! (III. Videnskab 2/2005) Det er man forundret over og har givet sig til at lede efter, hvor genet for tanker er! For dér måtte der vel være en væsentlig forskel!!

Med den opfattelse, naturvidenskaben har af, hvad et menneske er, er det i det hele taget svært for dem at forstå meget af det, de opdager. Der synes f.eks. kun at være 1,2% af vort arvemateriale, der er aktivt. Man troede ved sammenligning af abers og menneskers gener at kunne finde ud af, hvad der driver evolutionen. Men så enkelt er det ikke. Derfor opdager de dog så mange andre interessante ting. F.eks. at aber har meget større modstandskraft overfor sygdomme, f.eks. overfor AIDS og kræft. Det vil man sikkert kunne lære en del af.

Apropos opdagelsen af DNA-spiralen. Den kvindelige biofysiker, Rosalind Franklin, opdagede og kunne ved hjælp af røntgen-diffraktion opmåle DNA-spiralen. Da Watson, Crick og Wilkins så hendes resultater, snupede de dem og æren - og fik nobelprisen! Wilkins var hendes forskerkollega og antog hende bare for at være en assistent! Hun døde af kræft som 37-årig. Hun var hverken den første eller sidste kvinde, som fik frastjålet æren for sin forskning!

Instinktets overlevelsesfordel

Der omkom sikkert ingen edderkopper ved tsunamien! Ifølge en polsk forsker i parapsykologi, Jan Labowski, kan edderkopper registrere selv de mindste jordrystelser og de kan fornemme et jordskælv flere dage i forvejen. De bliver da urolige og forlader deres vante opholdssted, i retning væk fra epicenteret.

De er ikke de eneste dyr, der kan registrere fare længe før, det sker. Overlevende fra julens tsunami fortæller om, hvordan de så flere dyr på vild flugt op til højere liggende steder. Det gjaldt f.eks. elefanter i Thailand - og de skulle endda ha' forsøgt at advare menneskene og tage dem med!

Hvis man havde været lidt mere opmærksom på dyrenes adfærd, kunne en del liv nok være reddet. Også lidt

mere omtanke og en mobiltelefon kunne ha' gjort en forskel. Men det var åbenbart ikke meningen - planen for menneskenes læreprocesser var lagt.

Alfernes paradis

Sådan lød overskriften på en artikel i Samvirke okt.-98, der beretter om, hvor godt islændingene passer på deres underjordiske "naboer". På turistkontoret i Reykjavik kan man købe et kort, der viser, hvor der bor alfer, huldrefolk, gnomer, feer, dværge og trolde. Og de steder tager man hensyn til, når der skal bygges huse og veje, for at undgå deres vrede! Og alt det midt i et samfund, der stormer frem i moderne udvikling!

Havde jeg ikke kendt til Martinus' beretninger fra sine besøg på Island, havde jeg troet, det blot var en joke, en dygtigt iscenesat turistattraktion. Til gengæld ved vi så også, at den gevaldige udvikling, som Island i vor tid er i gang med, vil få de små væsner til at fortrække til mere fredelige steder. Folk på Island kan normalt ikke se de små væsner, men de tror alligevel på dem.

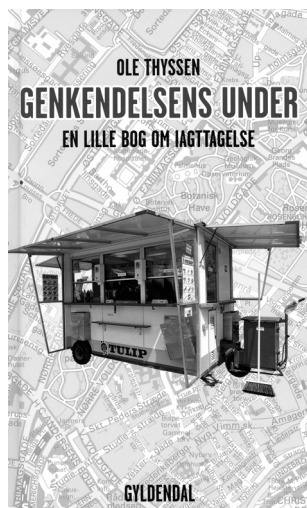
Dog er der een, Erla Stefánsdóttir, som altid har kunnet se dem, ligeså tydeligt som mennesker. Som 13-årig blev hun sendt til øjenlæge, fordi der måtte jo være noget i vejen med øjnene. Men brillerne hjalp ikke. Hun så stadig det, lægen kaldte "fantasifostre". I dag bliver hun brugt som rådgiver af bygmestre, der ikke vil ha' ballade med naturånderne.

En islandsk økonom og filminstruktør, Ásgi Thor, fik i 1998 en halv million kroner af det Danske Filminstitut til en dokumentarfilm om islændingenes forhold til "de underjordiske". Han mente den vestlige verden i sin egen rationelle selvforståelse kunne få inspiration i islændingenes afslappede forhold til overnaturlige fænomener. Jeg har ikke hørt om filmen er blevet færdig.

Genkendelsens under

Forfatteren Ole Thyssen, der er filosof dr.phil. og lektor på Handelshøjskolen, har skrevet en mængde filosofiske værker. Nu har han på Gyldendal udsendt en bog om noget, han ikke forstår. Med udgangspunkt i en pølsevogn på Dronning Louises Bro prøver han at pejle sig frem til, hvordan mennesket overhovedet kan se og genkende. Hvad er sansning og iagttagelse? Og hvad er hukommelse, spørger han.

Bag på bogen står der: "Genkendelsens under" bygger på en undren. Hvordan kan det være, at vi iagttager verden derude, skønt iagttagelsen foregår herinde, i kroppen? Hvordan kan inde blive ude, og hvordan kan ude komme ind?

Det er helt oplagt, at han mangler Martinus' logiske forklaring på, hvordan vor sansning foregår. Men det ville forudsætte, at han satte sig ind i hele det verdensbillede, der gør vor fysiske krop til den mindste del af os. Og det er han nok ikke parat til, dertil er hans materialistiske verdensbillede sikkert for fastgroet. Derfor er denne bog blevet noget uforståeligt rod, som ingen bliver særlig meget klogere af.

I anledning af 200-års dagen

H.C.Andersen fylder 200 år, det er snart ingen dansker i tvivl om. Han er åbenbart et udtømmeligt forskeremne, og på det sidste har der været sat megen fokus på hans seksualitet. Det er der en del, der er temmelig irriteret over og synes ikke, det kan være så vigtigt.

Også i årsskriftet "Anderseniana 2004" er der skrevet om hans formodede homoseksualitet. I dette får dog Harry Rasmussen sat tingene på rette plads med sin baggrundsviden i Martinus' åndsvidenskab. Med kendsskab til udviklingens naturlige polforvandling, er der ingen mystik i H.C.Andersens utvivlsomme biseksualitet. Det er en fin artikel Harry Rasmussen her har skrevet, og med hans enorme viden om emnet er det interessant læsning. Den må også gøre H.C.Andersen-fans nysgerrige efter at vide, hvad den Martinus har skrevet - skulle man tro.

Artiklen viser en del om H.C.Andersens kvaler ved ikke at kunne give udtryk for sine stærke følelser uden at blive misforstået og ved tidens (og hans egen) manglende forståelse for, hvorfor han havde det med sin seksualitet, som han havde. Tænk hvilken glæde han kunne have haft af at kende Martinus' pol-begreber! Det var ikke et nemt liv, han fik, og med

hans sensibilitet gav det sig udtryk i forskellig sygelighed, hvad der gav ham prædikatet "Hypokonder".

Jo mere fantastisk var det, at han kunne præstere en så stor litterær produktion, der har gjort ham verdensberømt.

En spirituel højskole

Danmarks folkehøjskoler har altid stået for "åndelig udvikling". Så hvad var vel mere naturligt end at skabe en højskole for spirituel vækst. Det var så det Vita Storborg gjorde - og det blev til Væksthøjskolen Djursland. Der er som på alle højskoler lange kurser, mellemlange og korte kurser, men man kan sammenstykke sine kurser efter eget valg. Der er elever i alle aldre - fra 18 til over 80 år. Gennemsnitsalderen er 42 år.

Der undervises i redskaber til personlig og spirituel udvikling. Kærlighed, selvtillid og problemløsningsteknikker er temaer på alle kurser. Der arbejdes med åndsvidenskab (også Martinus'), astrologi, drømmetydning, energipsykologi samt samtale-, krise-, krops- og kunstterapeutiske redskaber.

Skolen står således for en bred vifte af spirituelle tilbud og er ikke knyttet til nogen bestemt gren af de forskellige spirituelle retninger, der i dag findes i Danmark. For nærmere oplysninger kan man enten kigge ind på hjemmesiden www.vhd.dk eller ringe efter program på 8633 9188.

Skolens adr.er: Sunddalvej 1, Ginnerup, 8500 Grenå.

Alternativ energi

Stigende oliepriser, oliekindernes begrænsede varighed og frygten for terrorangreb mod atomkraftværker har endelig fået de politiske ledere i Europa til at gå seriøst ind i forskningen af vedvarende energiteknologier. Det er ikke så meget miljøhensyn! Det fremgik af en konference for

vedvarende energi, der blev afholdt i Bonn i juni 2004 med 154 lande repræsenteret, og hvor europas politiske "sværvægtene" mødte op for at diskutere det, man kalder "forsyningssikkerhed".

Danmark er et af de lande, der er længst fremme med at dække elforbruget med vedvarende energi - 20% - takket være tidligere regerings satsning på vindmøller. Men med den vedtagne handlingsplan - hvis man ellers fører den ud i livet med de

fornødne økonomiske midler - skal der nok boble mange ideer frem. Så det er jo fint nok, at olieprisen stiger, fordi det tvinger politikerne til at gøre noget.

Men igen går det mest ud over u-landene, der har tabt 60 mia. dollars på olieprisstigningen - mere end de får i samlet ulands-bistand fra de rige lande! Her tiltrænges virkelig en indsats for at etablere vedvarende energi. Oliesheikerne skummer fløden og bliver endnu rigere - de køber store

paladser i de rige lande for pengene, har jeg læst, og hober dem op i de rige landes banker. I parentes bemærket har jeg ikke hørt, at de gav noget som helst til deres tsunami-ramte muslimske broderfolk i Indonesien!

Men hvorom alting er, vedvarende energi er ikke længere "alternativ", den er blevet "mainstream" i den internationale debat. Så lyspunkter er der også ind i mellem.

Astrologi - snyd og bedrag?

v/ *Gunder Frederiksen*

Gengivet med tilladelse fra Alternativt Samfund nr. 3. 2003:
Du har måske anet det, men nu er det videnskabeligt fastslået: Astrologi og horoskoper er bare snyd og bedrag. Astrologiens centrale påstand, om at menneskelige egenskaber er formet af indflydelsen fra solen, månen og planeterne på tidspunktet, du er født, kan være modbevist en gang for alle. Den største videnskabelige undersøgelse af astrologi levner i al fald ingen tvivl om, at det hele bare er tågesnak.

I flere tiår har forskere fulgt mere end to tusind personer født blot minutter fra hverandre. Ifølge astrologien skulle disse personer have meget ens træk.

Personerne blev udvalgt som babyer i London i 1958, alle blev født tidlig i marts samme år.

Negative resultater

Forskerne har fulgt dem frem til i dag og studeret 100 forskellige træk, inklusiv erhverv, angstniveau, civilstand, aggressivitet, sociale færdigheder i kunst, sport, matematik, og læsning. Alt dette er træk ved et menneske, astrologer hævder, de kan forudsige ud fra stjernerne. Dersom astrologerne havde ret, skulle de finde lighedstræk mellem personerne født på samme tid, men videnskabsmændene klarede ikke at finde noget bevis på ligheder mellem tidstvillingerne.

Forholdene for at bevise, at astrologi fungerer, kunne ikke være bedre, men resultaterne er udelukkende negative, kan man læse i sidste udgave af "Journal of Consciousness research". Det er videnskabsmændene Geoffrey Dean fra Perth i Australien og psykolog Ivan Kelly fra Saskatchewan i Canada, der har analyseret forskningsresultaterne.

Dr. Dean siger til avisen Daily Telegraph, at resultaterne knuser astrologernes påstande.

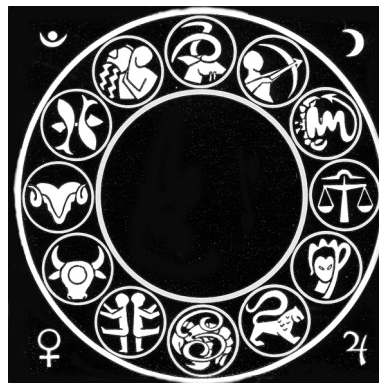
Ovenstående har været forelagt Astrologihuset i København, som må formodes at være kompetent på disse områder. Astrologihuset svarer således:

Undersøgelsen er pseudovidenskabelig og dermed i sig selv en form for bedrag. Den overholder formentlig de formelle krav til en undersøgelse. Det bedrageriske ligger som så ofte før i præmisserne for undersøgelsen. Der er flere svage punkter, hvor de to vigtigste misforståelser er:

1. Astrologer påstår, at de kan aflæse alle de nævnte træk i et horoskop.
2. Astrologer påstår, at tidstvillinger lever stort set ens liv

Begge præmisser er forkerte, hvilket gør, at undersøgelsens hovedkonklusion er forkert. Faktisk har undersøgelsen netop underbygget, at præmisserne er grebet ud af luften. Resultatet vil dog næppe undre astrologer, da Dean og Kelly er kendt som indædte modstandere af astrologien (eufemistisk kaldet skeptikere). Begge har et mangeårigt fordomsfuldt og forunderligt mangelfuldt kendskab til hele fagets natur, metodik og substans.

Svaret er underskrevet af Claus Houlberg, Astrologihuset

DET IDEALE OG DET MULIGE

v/Ruth Olsen

Martinus har beskrevet for os, hvad det vil sige at leve i overensstemmelse med "livets lov", dvs med alkærlighed. Men p.t. lever vi i en højst ufuldkommen verden, fuld af modsætninger og umulige valgsituationer, så selv om vi gerne ville (og måske evnede?), kan vi ikke leve op til de idealer, Martinus har skitseret for "det rigtige menneske".

Det er heller ikke meningen. Endnu. Martinus skrev for de næste 500 års menneskeliv, så vi kan med rolig samvittighed acceptere vor egen ufuldkommenhed. Det skal selvfølgelig ikke hindre os i at prøve så godt, vi kan. Men det var aldrig Martinus' mening, at hans værk skulle give anledning til, at vi gav os selv (endsige andre!) skyldfølelser og dermed ødelagt livsglæde. Vi har lov at glæde os over det stykke vej, vi *er* kommet.

Også Martinus selv måtte (sjældne gange) gå på kompromis med sine ideale holdninger, fordi han var blevet inkarneret i en ufuldkommen verden (f.eks. søge og få spiritus-bevilling!) Han måtte, som han også rådede os til, vælge det mindste onde, dvs det mest kærlige. Af hans svar på nogle spørgsmål (ca. 1950), kan man se, at vi ikke skal opfatte hans vejledninger så "dogmatisk", som nogen måske kunne finde på.

På et spørgsmål om, hvorvidt forbudet mod at slå ihjel gjaldt alt liv, dvs også skadedyr, bakterier osv, svarede Martinus, at det først og fremmest gælder om at gøre det, der er kærligst for de højst udviklede væsner. Og skriver bl.a.: "Om man skal dræbe rotter og mus, besprøjte frugtræer, udrydde insekter, utøj eller andre af de for den menneskelige eksistens og kulturobygning skadelige livsformer eller væsner er ligeledes et spørgsmål om kærlighed.

Hvis alle disse nævnte væsner repræsenterer et overhåndtagende farligt ødelæggelsesattentat på den menneskelige eksistensmulighed, vil det være kærligere at foretage en standsning af dette for menneskelig tilværelse, kultur og human skabelse underminerende liv end at lade det uhindret florere. Ved slavisk her at følge sandhedens bud, "Du skal ikke dræbe", vil altså et mindre kærlighedsbefordrende liv komme til at dominere på bekostning af et større kærlighedsbefordrende liv. Ukærligheden ville således komme til at dominere kærligheden. Dette kan ikke være det mindste onde og må derfor bekæmpes.

Disse bekæmpelser af underminerende liv og kræfter er altså nødvendige på jordklodens og menneskehedens nuværende stadier." (citater slut)

Når man læser afsnittet om blomsterplukning og "plantedrab" i bogen Bisættelse (kap.129-132), kunne man komme til at tro, man var nødt til at lade haven gro til i ukrudt og græsset gro uhæmmet. Men også i Martinus' tid blev der hevet ukrudt op i feriebyens gartneri, og vi slår stadig græsplænerne ved Martinus Centret. Selv når vi engang kan leve af kun frugt, må vi vel værne vore kulturplanter mod "unfair konkurrence" - går jeg ud fra.

Køb og salg

Selv om Martinus har beskrevet "køb og salg", altså handel med fortjeneste, som en slags "forklædt røveri", måtte han dog selv for at få sin "forretning" til at løbe rundt sælge sine "varer" til en vis merpris. Han kunne jo ikke lave om på samfundets aktuelle grundvilkår. Det er svært at agere idealt i en ufuldkommen verden. Gaveprincippet hører hovedsageligt fremtiden til.

Begrebet "fri konkurrence", som nu er blevet hele den vestlige verdens "mantra", lyder vældig positivt, men dybest set er det jo blot "grådighedens junglelov", hvor de stærkeste vinder over de mindre stærke. Men den er jo nødvendig som en vis bremse, for at grådigheden ikke skal betyde prisernes himmelflugt til skade for forbrugerne. Man har endda ligefrem måttet forbyde samarbejde (antitrustlove).

I et samfund, hvor privatinteressen hersker over fællesinteressen, har man i det hele taget måttet vedtage en masse love for at dæmme op for grådighedsmentaliteten. Eksempler er ophavsretsloven og patentloven, der skal sikre, at nogen ikke bare snupper andres ideer og frembringelser for selv at score gevinsten ned i egne private lommer.

Således har man også sat grænser for, hvor megen glæde vi kan få lov at få af hinandens inspirerende frembringelser. Som jeg hørte i en radioudsendelse, ville det måske have været begrænset, hvor langt H.C.Andersens eventyr var nået ud i verden, hvis der havde været copyright på dem. Ok, Walt Disney havde jo nok haft råd til det. Kulturel og åndelig udvikling fremmes nu engang bedst ved "fri bevægelighed" af ideer og viden. Og dog, skønt Paven forbød menigmand at læse endsige eje en bibel, så blev den alligevel kendt. Det var jo forsynets mening.

MØDER - FOREDRAG - KURSER - STUDIEGRUPPER - UNDERVISNING

Foredrag i Klint:

Lør 30/4 kl.19: **Udvikling i kosmisk perspektiv**
v/Sv.Å.Rossen
Lør 14/5 kl.19: **Bøn som videnskab** v/Ida Jind
Lør 28/5 kl.19: **Lidelsen - visdommens kilde**
v/Ole Therkelsen

Weekendkurser i Klint:

22/4-24/4: **Bønnen og det personlige Gudsforhold**
v/ Søren Olsen og Ingolf Plesner
6/5-8/5: **Intuitionen - vores spirende sanseevne**
v/Søren Grind og Solveig Langkilde
27/5-29/5: **Ønsker, længsler og lykke**
v/Ole Therkelsen og Ida Jind

Ugekurser i Klint:

8/5-21/5: **Studier i Livets Bog I, 1.del**
v/Eigil Kristensen
8/5-14/5: **Den ideelle føde** v/Hanne Myrfeld
18/5-21/5: **Forsynet, skytsengle og bøn** v/Ida Jind
Sommerkurserne starter d. 25/6

BRØNDBY

Søn 20/3 **Nationalisme og internationalisme**
v/Jan Langekær
Søn 10/4 **Hvad er det kosmiske verdensbillede i lommeformat?** v/Jan Langekær
Møderne foregår kl. 15-17 i Idrættens Hus, Brøndby Stadion 20, Auditoriet.
Desuden er der studiekreds hver onsdag kl.19-21.30 i "Kilden", Nygårds Plads 31, Brøndbyøster.
Se iøvrigt www.det-tredie-testamente.dk

KULLERUP-kurser

se www.kullerup.dk eller ring 65 31 54 31

VÆKSTHØJSKOLEN

Korte kurser:

28/3-8/4: **Selvtillid** v/Cheyenne Langkær
11/4-22/4: **Sjælens forvandlinger** v/Birgit Tjalve
25/4-6/5: **Meditation og indre vejledning**
v/Cheyenne Langkær
9/5-20/5: **Slip kraften fri** v/ Esben Daugberg
23/5-29/5: **Livets træ - Universets arkitekttegning**
v/Ulrik Golodnoff
30/5-5/6: **Årsag eller virkning?** v/ Grethe Fremming
6/6-12/6: **Flyv uden vinger - dans uden fødder**
v/Varuni
13/6-19/6: **Åndelig astrologi** v/Vita Storborg
Mellemlang kursus:

23/5-19/6: **Terapeutiske udviklingsredskaber**
v/Ulrik Golodnoff, Grethe Fremming, Vita Storborg
Hver onsdag kl. 19-21.30 er der foredrag med gæsteforelæsere- se nærmere www.vhd.dk eller ring 8633 9188
D.16/3 Sv.Å.Rossen, 23/3 Cindy Nieft, 25/3 Vita Storborg, 30/3 om H.C.Andersen, 6/4 Vita Storborg, 13/4 Sebastién Vesterlund, 20/4 Ibenmilla Nielsen, 24/4 Vita Storborg, 27/4 Ole Therkelsen.

ÅRHUS

20/3 kl. 10-16 **Vores seksuelle udvikling** v/Ib Frendø

PÅSKEKURSUS på Solsøkehem i Sverige:

25/3-28/3: **Kosmologi og Alexanderteknik**
v/Solveig Langkilde og Søren Grind
hør nærmere info@solsokehem.se eller 0240-91685
Desuden kursus 9/4: **Vor gryende intuition**
v/Solveig Langkilde og Søren Grind

OSLO

23/4 kl. 11-16: **Bønnens mysterium**
v/Sebastién Vesterlund
Sted: Sct.Hanshaugen Eldrecenter, Lovisenberggt. 4 E

Tirsdagsmøde i Bogbiksen i Klint

FILOSOFISKE KRUMMER

Vi har brug for et intellektuelt gennembrud til en ny dimension, hvor den menneskelige ånd er den vigtigste.

(M. Gorbatjov)

Kundskabens begyndelse er ikke guds frygt, men gennemført tvivl. Der er intet, som vækker mindre tillid end anskuelser, der hverken bygger på fornuft eller indsigt.

(G.Brandes)

Når videnskaben vender sig mod åndelige opdagelser, vil den gøre større fremskridt på 50 år end i hele den forgangne historie.

(Charles Steinmetz)

Vi er medskabere, der forandrer Skaberen og det skabte, når vi forandrer os selv.

(B. Siegel)

Jeg har besluttet mig for at leve i al evighed. Indtil nu er det gået meget godt.

(Woody Allen)

For at komme til kilden må man svømme mod strømmen.

(S.Lec)

Man omvender ingen ved diskussion. Synspunkter er som søm - jo mere man hamrer på dem, jo fastere sidder de.

(A.Dumas)

Smilet er lyset i dit ansigts vindue, som tændes for at vise, at der er nogen hjemme.

(John Engelbrecht)

Man må ære sin utilfredshed som et tegn på forandring i stedet for et sygdomstegn.

(Barbara M.Hubbard)

Lad os aldrig møde livet med underfrankerede hjerter.

(Benny Andersen)

Morgendagens blomst er i det frø, du sår i dag.

(ukendt)

Videnskab er som en tur op ad en lang vej - for at se om den er blind.

(Bates)

“The missing link” mellem dyrene og det civiliserede menneske - det er os.

(Konrad Lorenz)

Når alt går dig imod, kører du sikkert i den forkerte vognbane.

(S.Wright)

Når det kun er Gud, der kan skabe et træ, hænger det nok sammen med, at det ikke er til at finde ud af, hvordan man får sat barken på.

(Woody Allen)

Jeg lader enhver leve efter sin natur, og hvis nogen vil, kan han gerne dø for sin frelses skyld, om blot jeg får lov til at leve for sandheden.

(Spinoza)

Når vi er begyndt at aflåse kirkerne, skyldes det, at vi ikke kan have gud og hvermand rendende.

(dansk præst)

Hvis der virkelig var noget om Darwins udviklingsteori, hvordan kan det så være, at mødre kun har to hænder?

(M.Berle)

Det overrasker mig, at så mange mennesker kaster sig ud i kriminalitet, når der er så mange lovlige måder at være uærlig på.

(Al Capone)

Jesus var en typisk mand. De siger altid, de kommer igen, men man ser dem aldrig mere.

(ukendt, men nok kvinde!)

Man kan vandre gennem J.W.Bush's dybeste tanker uden at få våde fødder.

(Grafitti)

Den anklagede: Jeg kalder himlen til vidne på, at jeg er uskyldig.

Dommeren: Godt, før vidnet ind!

Udtrykket den ny verdensimpuls stammer fra den danske humanist og intuitionsbegavelse Martinus (1890-1981), der så universet som udpræget levende og til stadighed gennemstrømmet af skabende energiimpulser.

Fra tid til anden rammes Jorden af sådanne skabeimpulser, og resultatet er i hvert enkelt tilfælde et udviklingsspring på et eller flere områder. Fx. må de store historiske kulturrepoker ses som virkninger af fortidige impulser, og det samme gælder m.h.t. verdensreligionerne og naturvidenskaben.

Omkring starten af forrige århundrede begyndte ifølge Martinus en ny kraftig impuls at stråle ind over Jorden, og han så, at den denne gang ville afstedkomme intet mindre end fødslen af en helt ny verdensorden, kendetegnet ved bl.a. hidtil uset fremgang for humanitet, moral og kultur.

Allerede nu mærker vi så småt virkningerne af denne nye verdensimpuls, nemlig i form af de stormløb på den hidtil gældende verdensorden, der kendetegner tiden; politisk, økonomisk, videnskabeligt, teknologisk, religiøst, moralsk, miljømæssigt etc. Men typisk nok også som en lang række mere eller mindre målbevidste forsøg på at skabe bedre og mere menneskeværdige livsbetingelser for alle Jordens beboere.

Tidsskriftet Den Ny VerdensIMPULS har til formål at fokusere på hele denne interessante emnekreds og herunder orientere om det revolutionerende virkelighedssyn, Martinus gennem et langt og virksomt liv lagde frem i sin kosmologi.

Den Ny VerdensIMPULS

Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland

Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

Hjemmeside: <http://k-i.homepage.dk>